

Giới thiệu Hoàng Hậu Bảy Sắc

Truyện Hoàng Hậu Bảy Sắc là một truyện mới nằm trong loạt truyện viết về chủ đề tình yêu được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Một truyện đặc sắc và thu hút độc giả với chuyện tình nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần lãng mạn, thân thương đến lạ kì, một truyện ngôn tình chạm chạm đến từng khoảnh khắc lãng đãng nhất trong tâm hồn của chính mình.

Truyện xoay quanh cô bé Tịnh Hiếu với những yêu thương đầu đời mới chớm nở, những rung động, những gì được đặt tên là giản đơn và hạnh phúc. Từng mảnh ghép trong cuộc sống của cô, trong những vụn vặt yêu thương... tất cả làm nên gói quà hạnh phúc từ tạo hóa. Đọc truyện để cảm nhận một cách rõ ràng nhất. Bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Đêm Nay Ngủ Cùng Ai, Ngày Kết Hôn Không Nắng

Trời đang mưa. Những hạt mưa phủ kín bầu trời như một màn sương, rơi xuống đất, tạo thành từng đợt bong bóng nước, trông thật đẹp. Nhân sinh quan mạch bảo Tịnh Hiếu, với thời tiết như thế này, ngoài ngủ ra chẳng còn việc gì đáng để làm cả. Thế nhưng từ sớm Ân Từ đã liên tục đánh thức Tịnh Hiếu bằng mười mấy cuộc điện thoại, cho nên cuối cùng rồi nó cũng bị kéo ra khỏi nhà. Nó miễn cưỡng vừa cầm dù đi, vừa nhớ lại cái giờ phút thê thảm nhất.

Lúc nghe ba nó phẫn khởi thông báo chuyển nhà, nó bắt đầu bận rộn đến tối mắt tối mũi. Vì lý do chuyển trường, cho nên nó phải chia tay với mấy đứa bạn học vừa mới quen được có nửa năm học, rồi sai đó phải chuyển đến trường mới học tiếp học kì còn lại của lớp 10. Sau đó, nó còn phải sắp xếp đồ đạc cho nhà mới, có biết bao nhiêu là việc mà nó cần phải giải quyết cho thật chu đáo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiểu Thư Siêu Lười Biếng

Trời đang mưa. Những hạt mưa phủ kín bầu trời như một màn sương, rơi xuống đất, tạo thành từng đợt bong bóng nước, trông thật đẹp.

Nhân sinh quan mạch bảo Tịnh Hiếu, với thời tiết như thế này, ngoài ngủ ra chẳng còn việc gì đáng để làm cả. Thế nhưng từ sớm Ân Từ đã liên tục đánh thức Tịnh Hiếu bằng mười mấy cuộc điện thoại, cho nên cuối cùng rồi nó cũng bị kéo ra khỏi nhà.

Nó miễn cưỡng vừa cầm dù đi, vừa nhớ lại cái giờ phút thê thảm nhất.

Lúc nghe ba nó phẫn khởi thông báo chuyển nhà, nó bắt đầu bận rộn đến tối mắt tối mũi. Vì lý do chuyển trường, cho nên nó phải chia tay với mấy đứa bạn học vừa mới quen được có nửa năm học, rồi sai đó phải chuyển đến trường mới học tiếp học kì còn lại của lớp 10. Sau đó, nó còn phải sắp xếp đồ đạc cho nhà mới, có biết bao nhiêu là việc mà nó cần phải giải quyết cho thật chu đáo.

Kì nghỉ đông vừa mới đó, vậy mà cũng chẳng còn bao nhiêu ngày nữa.

Chuyển đến nhà mới, ai cũng nói rằng nó may mắn, vì nhà mới nằm ngay khu trung tâm thương mại của thành phố, lại có rất nhiều nhà hàng, quán bar sang trọng, thật đúng là khu vực "hoàng kim" tập nập, sầm uất và vui nhộn. Thế nhưng, nó lại nghĩ khác: Có "hoàng kim" hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến nó! Đằng nào thì có bao giờ nó lại lãng phí thời gian chỉ để đi ngắm phố phường đâu.

Nghĩ đến đây, đúng lúc nó đi qua một quán bar trông có vẻ rất sang trọng và bắt mắt bởi 3 chữ ghi trên băng hiệu: "Ngự Cảnh Lầu."

Đột nhiên, có một gã chạy xồng xộc từ cửa ra, bất thành linh đụng vào nó. Bị mất thăng bằng, nó "à" lên một tiếng và ngã xuống đất đọng đầy những nước mưa. "Thật là...chẳng ra làm sao cả..." Nó nghĩ vậy, rồi ngược lên nhìn kẻ đã đâm vào mình với vẻ mặt khó chịu.

Nhưng...Hắn ta quả là một tên con trai rất thu hút. Tướng mạo khôi ngô, tuấn tú, mặt mày sáng sủa, thông minh, đôi mắt đen sáng như một vì tinh tú, với vẻ mặt đầy kiên nghị và bản lĩnh, hết như một vị hoàng tử khí thế hiên ngang kiên cường với đầy vẻ quyền rũ. Chắc là cũng cùng trang lứa với nó. Hắn ta dường như không biết rằng mình đã đụng vào con bé, mà dáo dác quay lại quan sát cái gì đó, trông vẻ mặt rất lo lắng.

Tịnh Hiếu cũng chẳng muốn đòi co vì cái chuyện lật vạt này, nó từ từ đứng dậy, phui mấy vệt nước mưa thấm trên người.

"Tiểu Thần, đứng lại!" Giọng một người phụ nữ đang đuổi theo tên con trai vừa đụng vào Tịnh Hiếu.

"Mẹ, không phải là con muốn bỏ đi như vậy, nhưng...họ thật là quá đáng."

Giọng nói nghe quen quá! Tịnh Hiếu bỗng ngẩng người ra, hình như là đã gặp ở đâu rồi thì phải. Nhưng, nó không nhớ ra được.

Không nhớ cũng phải thôi, bởi vì bình thường nó có thích để ý đến mấy chuyện con con như vậy đâu!

"Lẽ nào con lại nói như vậy? Làm sao mà con có thể làm một việc như hôm nay chứ? Con mau về xin lỗi các cậu đi, mẹ không thích con trai của mẹ có

thái độ cư xử như vậy." Nói rồi bà cầm tay, dắt tên con trai đó đi theo mình.

"Không, con không đi đâu!" Hân kiên quyết.

"Tiểu Thần, con dám cãi lời mẹ àh?" Người mẹ nghiêm nghị nhìn vào hân. Hân cúi gầm mặt, và lâu bâu gì đó một mình bằng mấy câu tiếng Nhật. Thế là người phụ nữ ấy dắt hân về. Những tưởng hân sẽ ngoan ngoãn nghe lời, thế nhưng thoát một cái, hân vọt chạy thật nhanh, rồi mất dần trong màn mưa. Người mẹ lắc đầu quay trở về với vẻ mặt đầy thất vọng.

Tĩnh Hiếu bình thường vốn không thích những cái gì ồn ào, nhưng hôm nay nó lại chú ý đến cuộc cãi vã này giữa hai mẹ con họ. Thật là kỳ lạ, chẳng lẽ hôm nay đầu óc nó có vấn đề gì sao?

Trên đường đến nhà Ân Từ, nó vừa đi vừa nghĩ, và chỉ nghĩ duy nhất có mỗi một vấn đề. Giọng nói của tên con trai lúc nãy không biết là giống ai nữa?

"Sao đi lâu vậy Tĩnh Hiếu? Em lè mè quá!" Bấy giờ Tĩnh Hiếu mới định thần lại, thì ra Ân Từ đã đứng ở cửa đợi nó từ lúc nào. "A! Nhớ ra rồi!" Nhìn vào mặt Ân Từ, nó như sáng ra được điều gì.

"Em làm sao vậy?" Tuy đó chỉ là một biểu hiện thay đổi rất nhỏ của Tĩnh Hiếu thôi, nhưng Ân Từ đã sớm nhận ra sự thay đổi bất thường này.

Tĩnh Hiếu nhớ ra hình như đã có lần Ân Từ nhắc đến một nam sinh học lớp dưới trong trường chị ấy có giọng nói rất nhẹ nhàng, ảm áp. Điều kỳ lạ là giọng nói của cậu ta rất giống với giọng nói của nó. Điều này làm nó liên tưởng đến giọng nói của cậu thiếu niên lúc nãy, cũng rất giống với giọng nói của nó. Giống đến kỳ lạ. Chẳng lẽ giọng nói của nó lại mang "tính đại chúng" đến vậy?

Không lý nào lại như vậy được, sao lại có thể trùng hợp vậy chứ? Nó nghĩ rằng, giọng của nó là giọng con gái, nên thanh âm phải thấp và nhỏ hơn giọng con trai, khó có thể trùng hợp đến kỳ lạ vậy được!

"Tĩnh Hiếu...em bị ma nhập hay sao vậy?" Thấy Tĩnh Hiếu tự nhiên lại bần thần suy nghĩ như vậy, Ân Từ không cho điều này là bình thường chút nào.

"À...Không có gì...Em vào nhé?" Tĩnh Hiếu vốn không thích cái cách "soi mói" người khác như vậy, bây giờ nó chỉ muốn ngồi trên chiếc ghế nệm mềm mại nhà Ân Từ, và uống một tách trà thật nóng mà thôi. Ân Từ nhìn nó thở một hơi dài, rồi xuống bếp rót trà cho nó. Còn Tĩnh Hiếu, nó ngồi gặm mấy cái bánh quy và lại tiếp tục than thở.

Ái chà...Phải chi có thêm một ly sữa nóng thì quá tốt!

Trường Trung học Thần Lạc.

Đây là trường dân lập, nhưng không phải là một ngôi trường theo kiểu quý tộc. Nhiều người gọi đây là "Trường Bảy sắc", nguyên nhân xuất phát từ một hoạt động truyền thống của trường. Đó là hội thi "Hoàng hậu Bảy sắc" được tổ chức định kì 2 năm một lần.

Thí sinh dự thi tất nhiên phải là nữ sinh của trường, và bắt buộc phải thi tuyển lần lượt qua các vòng múa, hát, nhạc khí và thuyết trình. Ban giám khảo sẽ là thầy cô và một số đại diện học sinh trong trường chấm điểm cho thí sinh. Ai là người có tổng số điểm cao nhất tất nhiên sẽ giành được ngôi vị quán quân.

Hoàng hậu Bảy sắc của năm trước chính là Hạ Ân Từ, chị họ của Hạ Tĩnh Hiếu nhà chúng ta đây.

Ân Từ may mắn thừa hưởng được vóc dáng thon thả, xinh xắn của nhà họ Hạ, mái tóc đen dài óng mượt xoã xuống bờ vai trông thật mềm mại và quyến rũ, tính tình cô lại dễ thương, hiền dịu, đảm đảm và hoà đồng với mọi người. Về khoản ca hát và múa của Ân Từ thì khỏi chê vào đâu. Cho nên, ngôi vị quán quân này quả thật là xứng đáng với một cô gái như Tiểu Từ đó chứ.

"Em không thích cùng chị đến trường đâu!" Tĩnh Hiếu lạnh lùng nói với chị họ mình trong ngày đầu tiên đi học ở trường mới.

"Tĩnh Hiếu. Em nói vậy làm chị buồn đó!"

"Để cho người ra biết em là em chị, thật là phiền phức." Tĩnh Hiếu cho rằng là nhân vật nổi tiếng như chị ấy, không nên đứng gần thì tốt hơn. Cho dù là chị em thì cũng không ngoại lệ.

"Nhưng...sớm muộn gì thì mọi người cũng biết mà."

"Dù sao thì muộn vẫn còn hơn sớm. Em đi trước đây!"

Nói rồi, nó một mạch chạy ù vào trường.

"Tĩnh Hiếu...!" Ân Từ lăm bắm gọi nó, nhưng vô vọng.

Tĩnh Hiếu chạy đến trước cửa lớp của nó, lớp 10A5. Có cần phải đi tìm thầy giáo không nhỉ? Huống hồ nó lại là học sinh mới, vẫn chưa rõ mình được xếp vào ngôi chỗ nào. Thế là, nó quyết định đến phòng giáo viên để hỏi.

Bỗng, nó nghe thấy một tiếng gọi lớn có vẻ như gấp gáp: "Thất Quỷ, bạn bình tĩnh đã!". Tĩnh Hiếu vẫn chưa kịp phản ứng gì, một đứa con hót hơ hót hời chạy nhanh quá trước mặt nó, đuổi theo sau là một cậu nam sinh, hân ta chạy qua và đụng vào nó một cái rõ mạnh.

Trời đất ơi, sao lại bị đụng nữa thế này?! Chẳng lẽ đây là năm đại hạn của nó sao? Tịnh Hiếu ngồi dưới đất, xoa xoa cái chân đau nhói của mình.

"Lại nữa rồi..."

"Ừ! Thật tội nghiệp cho vua Ngự Cảnh!"

"Hà tất phải phiền phức vậy chứ? Lẽ ra nên đuổi học nó từ lâu rồi!"

"Ừm!...Nhưng chỉ tội nghiệp cho anh trai của nó thôi!"

Lúc này, hai nhò mới để ý đến Tịnh Hiếu bên cạnh mình. Chắc là bọn họ cũng học cùng lớp?

"Bạn có sao không?". Một nữ sinh dịu Tịnh Hiếu đứng dậy và hỏi.

"À...không sao", Tịnh Hiếu cảm ơn, rồi phủi bụi đất dính trên áo mình.

"Bạn cũng học lớp mình phải không?"

"Mình mới chuyển tới, mình tên là Hạ Tịnh Hiếu."

"Chào bạn, còn mình là Đơn Đình." Nhỏ mỉm cười chào Tịnh Hiếu: "Sau này có việc gì cần giúp, cứ gọi mình nhé!"

Tịnh Hiếu cảm ơn họ rồi nói: "À, giờ mình phải đi tìm cô chủ nhiệm...". Cho dù đối phương có nhiệt tình thế nào, thì nó cũng chẳng thích xã giao nhiều với người lạ. Duy trì tiêu chuẩn kết bạn chính là tác phong của Hạ Tịnh Hiếu. Đối với nó, cứ "đơn thương độc mã" là hay nhất. Tất nhiên, nó như vậy không có nghĩa là nó lãnh đạm vô tình, chỉ là nó không muốn vướng mắc gì đến mấy chuyện yêu yêu ghét ghét mà thôi, điều này cũng là do cái tính cách lười vận động của nó mà ra.

Một lát sau, Tịnh Hiếu cũng tìm ra được cô giáo chủ nhiệm lớp nó. Cô ấy họ Lâm, cô đã hơn 30 tuổi và trông rất dịu dàng, hiền từ.

Sau khi thảo luận xong một số vấn đề liên quan đến việc học tập và sinh hoạt trong trường, hai cô trò họ cùng nhau về lớp học.

"Lớp chúng ta nhìn chung rất là tốt, các bạn rất nhiệt tình, có gì cần giúp em cứ tìm cô, hoặc nhờ các bạn giúp đỡ...Em vào đi!" Cô Lâm ân cần dắt Tịnh Hiếu vào lớp. Lớp học bỗng chốc trật tự trở lại, mấy đứa học sinh nhón nháo chạy về chỗ ngồi của mình.

"Này các em, đây là Hạ Tịnh Hiếu, học sinh mới của lớp chúng ta. Tịnh Hiếu này, em ngồi vào chỗ..." Cô Lâm quan sát xung quanh tìm chỗ ngồi cho Tịnh Hiếu. Tịnh Hiếu cũng ngược lên tìm kiếm một chỗ ngồi trống, nó thấy mấy dãy ngồi ở phía dưới còn chỗ trống, nhưng sao trông cô Lâm lại có vẻ đắn đo quá? Thế là nó liền lên tiếng: "Thưa cô, em ngồi ở chỗ kia được rồi ạ."

Nó vừa nói xong, cả lớp bỗng xôn xao, cả cô Lâm cũng ngạc nhiên nhìn nó, "vậy...Tịnh Hiếu à, em ngồi ở hàng thứ 2 phía dưới nhé!" Nó nói sai điều gì chẳng? Nghĩ rồi nó xuống chỗ ngồi của mình. Cả lớp tự nhiên cũng quay xuống, ném vào mặt nó những cái nhìn kì lạ. Tại sao vậy? Là ngưỡng mộ, đồ kị, giễu cợt, hay thương tiếc nó?

Bất luận là thế nào thì nó cũng không thích sự tiếp đón như vậy. Tịnh Hiếu bỗng cảm thấy dường như cái cuộc sống bình lặng thường ngày đang dần rời xa nó. Tại sao lại có cảm giác như vậy chứ?...

Trong lúc cả lớp đang học, một nam sinh rất đẹp trai bước vào lớp, nó thấy tên này quen lắm. Nó nhìn kĩ hơn một chút...Trời đất! Nó xáy xáy mặt mày, chẳng phải là cái tên có giọng nói giống nó, cách đây mấy ngày đã đụng nó ngã nhào xuống đất dưới trời mưa hôm đó hay sao?

"Cảnh Thần. Thất Quỷ đâu?". Cô Lâm ngưng giảng bài và quay sang hỏi cậu ta.

"Bạn ấy đang nghỉ ở phòng y tế. Em về chỗ ngồi được chứ ạ?". Cảnh Thần cho hai tay vào túi quần, tỏ vẻ không quan trọng lắm. Đợi cô Lâm gật đầu đồng ý, hắn ta đi một mạch về phía Tịnh Hiếu đang ngồi...Sau đó, hắn ngừng bên cạnh con bé.

"Đó là Tịnh Hiếu, bạn mới của lớp mình.". Cô Lâm giải thích.

"Thật xin lỗi, mình không biết đây là chỗ của bạn". Tịnh Hiếu tỏ vẻ có lỗi và toan chuyển đồ của mình sang một chỗ khác.

Ánh mắt biết cười đẹp đến mê hồn của Cảnh Thần dán vào mắt nó, và hắn nói: "Không sao đâu, bạn cứ ngồi ở đây đi, mình chuyển xuống phía dưới ngồi cũng được mà...". Nói rồi hắn nhanh chóng chuyển xuống phía sau con bé ngồi, mấy sợi tóc bóng bệh quynh rũ cũng bay theo đáng vẻ nhanh nhẹn của hắn.

Trông Ngự Cảnh Thần không có vẻ gì là một người tốt như vậy, đó là ấn tượng của Tịnh Hiếu về hắn ta. Thì ra, người lúc nãy đã đụng nó ngã trước cửa lớp, chắc hắn cũng là tên này rồi.

Vậy...vậy là cái tên người Nhật Ngự Cảnh Thần này đã đụng vào nó 2 lần rồi? Chẳng lẽ hắn ta là khắc tinh của nó hay sao? Chẳng lẽ đây là bước khởi đầu của một "tai họa" dành cho nó? Bất luận là thế nào...nó thật sự không hề muốn như vậy.

Tiếng chuông báo hiệu giờ tan học vang lên, mấy đứa học sinh nhón nháo lật đặt chuẩn bị ra về.

Vậy là Tịnh Hiếu cũng đã chịu đựng được hết một ngày đầu tiên khủng khiếp ở trường mới của nó. Bây giờ nó đang chuẩn bị ra về với tư thế lén lút. Nói là lén lút vì nó đang lo sợ Tiểu Từ sẽ nấp vào một chỗ nào đó chực "tóm" lấy nó.

"Em đi đâu đó, Tịnh Hiếu?" Ai mà biết được Tiểu Từ đã đứng ở cửa sau và đợi nó từ lúc nào. Thật là..."thần thông quảng đại" đến mức này rồi, nó còn biết nói gì nữa đây? "Về nhà." Nó đáp gọn lỏn.

"Chị quên nói với em, là vì em đã gia nhập vào câu lạc bộ của chị, cho nên em bắt buộc phải tham gia vào các hoạt động của câu lạc bộ." Ân Từ kéo vai Tịnh Hiếu, đẩy nó quay trở lại lớp học. Ân Từ đang đùa sao? Nhưng, sao trông nét mặt chị ấy nghiêm thế?

"Câu lạc bộ?...Cái gì vậy chứ?". nó choáng váng hỏi lại.

"Chị chưa nói với em sao?". Tất nhiên là có nói rồi đấy chứ, chỉ là cô em gái của Ân Từ đã quên rồi đó thôi, "Chị là chủ nhiệm của câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ."

Theo đuổi ước mơ tức là đi làm những việc khó trở thành hiện thực chẳng? Nếu quả là như vậy thì nó phải suy nghĩ lại mới được.

"Câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ này là do chị thành lập, ngoài thành viên mới gia nhập là em, thì trước đây câu lạc bộ cũng chỉ có 4 người thôi." Ân Từ lập tức đập tan cái ý nghĩ vớ vẩn của nó, và nói tiếp "Nhiệm vụ chính của câu lạc bộ là hỗ trợ và giúp đỡ những cá nhân học sinh trong trường hoặc các câu lạc bộ khác đang gặp khó khăn và giúp họ giải quyết vấn đề.

Điều mà Tịnh Hiếu ghét nhất trong cuộc đời mình chính là gặp rắc rối, và nhất là phải giải quyết những rắc rối phiền phức đó. Cho nên, nó và cái câu lạc bộ này của Ân Từ hoàn toàn không đi cùng nhịp tí nào. Nếu nó gia nhập vào câu lạc bộ, xem như đã đổi chủ với bản thân? "Em xin rút khỏi câu lạc bộ!". Nó ra giọng dứt khoát, không gia nhập câu lạc bộ nữa.

"Tịnh Hiếu...em có tin là từ nay em sẽ không được sống bình yên nữa không? Ngày nào chị cũng sẽ quấy rối em, không cho em được yên thân đâu!". Người ta nói con gái đẹp lại càng đáng sợ, quả không sai chút nào, nhất là đối với một thiếu nữ có cá tính như Hạ Ân Từ.

Tịnh Hiếu tỏ ra đau khổ lắc đầu."Em xin chị...Chị tha cho em..."

"Không bao giờ...". Lời nói của Ân Từ tuy nhẹ nhàng, nhưng lại như ngàn mũi kim châm nát tâm hồn đang đau khổ của một con bé bướng bỉnh như Tịnh Hiếu.

..."Chị em chị cũng thú vị thật đấy!"

Lúc này, hai chị em Tịnh Hiếu mới phát hiện ra vẫn còn một người trong lớp học.

"A...Xin lỗi vua Ngự Cảnh nhé!" Ân Từ nở một nụ cười thật tươi đi về phía Cảnh Thần đang ngồi, "Tịnh Hiếu là đứa em họ mà chị vẫn nhắc với em đấy! Hai em có giọng nói giống nhau thật đấy, thấy không?"

"Ừm..." Cảnh Thần nở một nụ cười thích thú nói tiếp: "Lần đầu tiên nghe giọng bạn ấy, em đoán ra ngay là em chị!"

Thì ra Cảnh Thần chính là cậu nam sinh dễ thương học lớp dưới mà chị Ân Từ vẫn hay nhắc với nó. Hoá ra từ trước tới nay, tất cả mọi chuyện đều là một chuỗi liên nhau đấy sao? Cậu nam sinh có giọng nói giống nó mà chị Ân Từ vẫn nhắc. Rồi tên thiếu niên cũng có giọng nói giống nó, đã đụng nó ngã dưới mưa hôm nọ. Và bây giờ là cậu bạn cùng lớp mà đã đụng nó sáng nay trong buổi học đầu tiên.

Là hấn, là hấn, đều là hấn cả! Tên tiểu tử Ngự Cảnh Thần này vì sao lại có duyên với nó vậy chứ? Đây thật sự là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra Tịnh Hiếu nhớ được một cách rõ ràng tên tuổi cũng như bản thân của một người. Nó không thể nào hiểu nổi, đây phải chăng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay có sắp đặt trước?

"Tịnh Hiếu à, cũng chẳng có rắc rối gì đâu. Vì địa điểm hoạt động của câu lạc bộ là tại đây, lớp học của em, mỗi ngày sau khi tan học em chỉ cần ngồi đợi tụi chị một chút thôi. Chị sắp xếp như vậy cũng vì em cả đấy!". Ân Từ dịu dàng nhìn nó như một thiên sứ vậy.

Tham gia cái câu lạc bộ này ngoài việc gặp những phiền toái ra, còn phải xem mức độ rắc rối của sự việc đó như thế nào? Tịnh Hiếu bất lực nằm vắt vẻo trên mặt bàn.

"Tiểu Từ à. Bạn ấy vô tích sự như vậy thì chị hà tất phải níu kéo vậy chứ?" Cảnh Thần nóng nảy hỏi Ân Từ. Hấn ném cho Tịnh Hiếu một cái nhìn khinh bỉ. Tịnh Hiếu cũng không thêm đôi co với hấn, nó một mình nằm nhoài trên mặt bàn với vẻ mặt tội nghiệp.

"Tất nhiên chị không đỡ nào tiếp nhận những người vô tích sự..." Ân Từ ra hiệu cho hấn im lặng. "Rồi em sẽ thấy Tịnh Hiếu thật sự rất có tài." Ân Từ đẹp, nhưng không chỉ có vẻ đẹp của một bình hoa bất động, cô nói như vậy là có lý do của mình.

"Nhưng..." Cảnh Thần nhìn sang Tịnh Hiếu bằng nửa con mắt, hấn vẫn chưa tìm kiếm được điểm nào ở Tịnh Hiếu gọi là có tài cả, mặc dù hấn cũng hiểu được cái đạo lý xem người không chỉ xem ở tướng mạo.

Ân Từ cũng đang định nói gì đó, nhưng cô phát hiện ra Cảnh Thần và Tịnh Hiếu đang im lặng nhìn nhau. Họ thích nhau rồi sao? Nếu là như vậy thì Ân Từ rất vui, nhưng như vậy liệu có đột ngột quá chẳng?

Ân Từ bất động, tiếp tục quan sát.

Một lúc sau, Cảnh Thần lên tiếng: "Đừng trừng mắt nhìn người khác như vậy, không lịch sự chút nào, bạn Tịnh Hiếu của tôi àh!"

"Sao? Tịnh Hiếu, em trừng mắt àh?" Nhưng, sao Ân Từ chỉ thấy nét mặt nó lúc đó hơi ngơ ngẩn thôi mà.

"O...Ai bảo bạn dám xem thường tôi." Tịnh Hiếu chậm rãi đáp lại lời Cảnh Thần.

Ân Từ và Tịnh Hiếu là chị em với nhau bao nhiêu năm nay vậy mà lại không nhận ra được điều đó, sao Cảnh Thần lại có được cảm nhận đúng như vậy?

"Xem chừng hai người hợp nhau đây!" Ân Từ thích thú gán ghép hai đứa tụi nó.

"Hơ...Nếu vậy thì thôi rồi!" Cảnh Thần quay mặt sang chỗ khác, không giấu vẻ ngượng ngùng.

"Sao vậy...?" Một tràng cười như chuông đổ vang lên, tiếp theo là dáng điệu một đôi nam nữ đang bước vào lớp.

Nữ sinh là một cô gái dễ thương, nhưng cũng không kém phần lém lỉnh. Mái tóc dài cột đuôi ngựa của nó trông rất trẻ trung và năng động, bộ đồng phục học sinh vừa nó còn được trang trí thêm mấy loại dây đeo rất duyên dáng, toát lên vẻ đẹp long lanh thuần khiết và cũng không kém phần nhí nhảnh dễ thương của tuổi thần tiên.

Còn cậu nam sinh đang đứng bên cạnh lại càng hoàn hảo hơn: Đôi mắt sâu, đen nháy trông vừa bí hiểm vừa tinh anh, vừa chân thật mà lại sâu lắng. Còn cái cá tính mạnh mẽ và bản lĩnh của cậu ta thật là kỳ bí và khó tả.

"Vậ là đã tập hợp đông đủ rồi!" Ân Từ cười nói với hai người mới đến: "Các bạn à, kể từ hôm nay, Câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của chúng ta cần phải làm mới lại tinh thần để chuẩn bị cho những hoạt động sắp tới".

"Rồi! Thừa chủ nhiệm!" Nhỏ con gái hào hứng trả lời, rồi quay sang Ân Từ với vẻ ngạc nhiên: "A?...Thành viên mới hả chị?"

"Ừ. Là Hạ Tịnh Hiếu, em họ chị đó! Mọi người gọi Tịnh Hiếu là được rồi!" Ân Từ giới thiệu cho họ về Tịnh Hiếu và nói tiếp: "Tịnh Hiếu, hai người này là Long Đăng Ánh và Long Thất Quỷ, họ là anh em. Đăng Ánh là bạn cùng lớp với chị, còn Thất Quỷ học cùng lớp với em đó.

"Hai người còn ngồi cùng bàn nữa đó!" Cảnh Thần vỗ vào vai Thất Quỷ, nở một nụ cười tỏ vẻ quan tâm. Tịnh Hiếu mơ hồ nghĩ, Cảnh Thần có vẻ như đang chế nhạo nó, chắc là vậy!

"VẬ, từ nay chúng ta hãy là bạn tốt của nhau nhé!" Thất Quỷ kéo tay nó và nở một nụ cười thật tươi.

Tịnh Hiếu ồm ờ đáp lại: "Ừm..."

"Ồ...Giọng nói giống nhau thật đấy!" Đăng Ánh nheo mắt, quan sát kỹ càng Cảnh Thần với Tịnh Hiếu.

"CẬu cũng thấy vậy nữa à?" Ân Từ ra chiều hưởng ứng theo. "VẬ mỗi lần hai người nói chuyện thì cũng như một người nói rồi?" Thất Quỷ cũng hí hửng.

Sao lại có một đứa con gái vui tính vậy chứ? Tịnh Hiếu im lặng chăm chăm nhìn con bé, trông nhỏ cũng không có vẻ gì là đang giả vờ cả.

"Hôm nay là bữa đầu tiên của năm học, chắc là cũng không có nhiệm vụ gì. Chị à, hay chúng ta về thôi? Thất Quỷ cũng đang cần về sớm nghỉ ngơi." Cảnh Thần tựa vai vào cửa sổ phát biểu, mái tóc bông bênh của cậu ta vờ bay bay theo chiều gió.

"Minh không sao cả!" Thất Quỷ hơi vỗ ngực về tự tin. Ân Từ xoa nhẹ vào tóc con bé và nói: "Chị biết em là người năng động nhất hội, nhưng Cảnh Thần nói đúng đó. Đăng nào ở đây cũng chỉ lãng phí thời gian, chúng ta về thôi!"

"Thất Quỷ, về sớm đi. Anh nấu cơm cho em ăn". Đăng Ánh ra về chiều chuộng em gái mình. Bấy giờ, Thất Quỷ mới đồng ý ra về.

Kì lạ thật, sao mọi người lại quan tâm con bé đó một cách quá mức vậy chứ? Tịnh Hiếu không thêm suy nghĩ nữa, nó cầm balô và chuẩn bị ra về.

"VẬ, buổi sinh hoạt của câu lạc bộ hôm nay đến đây là kết thúc!" Cô chủ nhiệm xinh đẹp của câu lạc bộ tuyên bố, rồi quay sang xách balô của Tịnh Hiếu: "Em làm gì mà căng thẳng vậy chứ? Về với chị nào, Tịnh Hiếu đáng ghét."

Nó thút thít rơi nước mắt. Sao lại phải khổ sở vậy chứ?

Đăng Ánh chạy nhanh về phía Cảnh Thần và thì thầm: "Cậu thấy như vậy có ổn không? Cho hai đứa ngồi cùng bàn với nhau?..."

"Đừng lo, có em đây mà." Cảnh Thần trả lời mà mắt không rời Tịnh Hiếu. Đăng Ánh nhún vai ra chiều không chắc chắn lắm. Còn Cảnh Thần hé miệng, cười một nụ cười bí hiểm mẽ hoặc.

Có lẽ, mọi chuyện từ đây sẽ thay đổi.

Chương 2: Câu Lạc Bộ Rắc Rối

"Em xin lỗi"

Người ta nói, vũ khí lợi hại và đáng sợ nhất của con gái chính là nước mắt. Thế nhưng, với Tịnh Hiếu thì không được như vậy, Ân Từ dường như không quan tâm đến việc nó đang khóc.

"Tịnh Hiếu, thật ra...chị muốn em tham gia câu lạc bộ của chị cũng là vì em đấy..." Ân Từ bực bực những tâm sự tự đáy lòng mình cho nó: "Chị biết, em vốn không thích kết bạn. Thế nhưng em phải thấy là, con người chẳng ai là hoàn thiện cả, mỗi người luôn có một khiếm khuyết nào đó. Tất cả họ đều là những người bạn rất tốt của chị, chính vì vậy mà chị muốn giới thiệu họ cho em"

"Nhưng từ trước đến nay mọi người đều biết em là em của chị cả rồi..." Nó thút thít quơ tay chùi mấy vệt nước mắt trên mặt. Sờ dĩ nó nói như vậy, là vì nó hiểu, hoá ra thành viên trong câu lạc bộ của Ân Từ ít như vậy, không phải là câu lạc bộ không được đón nhận, mà là vì Ân Từ chưa cảm thấy ai thích hợp cả. Chị ấy cho rằng, tuy ít người nhưng câu lạc bộ vẫn hoạt động tốt, điều đó mới là quan trọng. Hơn nữa, những thành viên trong câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của Ân Từ đều là những "tiêu điểm" thu hút nhiều sự chú ý trong trường.

Ngoài vị Hoàng hậu Bảy sắc là chị Ân Từ của nó, còn có Đặng Ảnh, cả hai người họ đều rất được lòng thầy cô. Chẳng những thế, họ còn là một bộ đôi hoàn hảo mà đũa học sinh trong trường nào cũng quý mến.

Nổi trội nhất có lẽ là Ngự Cảnh Thần, mẹ hắn là thành viên sáng lập nhà trường, cho nên hắn rất có uy tín và "thể lực". Chính vì vậy mà câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của chị Ân Từ dễ dàng nhận được sự ủng hộ rất nhiệt tình của thầy cô và đông đảo học sinh trong trường.

Bởi vì Tịnh Hiếu bị ép buộc gia nhập câu lạc bộ ngay ngày làm quen với trường mới, nên nó tìm hiểu lý do vì sao lại được gia nhập dễ dàng như vậy không hề khó. Vậy là, từ nay cuộc sống của nó sắp bị đảo lộn...Phải làm sao đây?...Tịnh Hiếu thật không muốn bị đám học sinh cứ vây lấy nó và hỏi về chuyện của Ân Từ, càng không muốn bị đám con gái tiếp cận chỉ để làm quen với 2 tên tiểu tử đẹp trai trong câu lạc bộ. Như vậy thì rắc rối to rồi!

"Tịnh Hiếu..." Thấy nó đang khổ sở suy nghĩ như vậy, Ân Từ hơi lo: "Có một số chuyện...e rằng em sẽ phát hoảng nếu biết được. Nhưng cho dù thế nào, chị nghĩ em nên biết..."

"Chị đang nói gì vậy?" Nó thờ thẩn nhìn Ân Từ, giống như Ân Từ đang có lỗi với nó lắm vậy.

"Cũng...không có gì." Ân Từ không biết phải nói thế nào với nó nữa: "Chị muốn kể cho em nghe một số chuyện về họ, những người bạn của chị..."

...Tên tiểu tử đáng ghét người Nhật, rồi con bé ngốc nghếch chỉ biết cười, và anh chàng bí ẩn khó hiểu học cùng lớp với Ân Từ? Hoá ra họ đều là những người đáng thương? Tịnh Hiếu vừa đi, vừa lắng tai nghe kỹ càng lời kể của Ân Từ.

"Cảnh Thần là người mang trong mình hai dòng máu Trung Nhật. Ba cậu ta là người Nhật, một thương nhân rất thành công trên thương trường, nghe nói ông ta kinh doanh cả một hệ thống quán bar nổi tiếng trong cả nước lẫn ở nước ngoài. Còn mẹ Cảnh Thần là người Trung Quốc. Lúc Cảnh Thần còn nhỏ, tình cảm giữa hai người họ đổ vỡ, cô ấy mới đem Cảnh Thần về Trung Quốc sinh sống. Cô ấy quả là một người phụ nữ đầy nghị lực và bản lĩnh." Ân Từ thương tâm kể.

Tịnh Hiếu im lặng lắng nghe mà không nói một lời nào, bởi vì nó lười nói.

"Tuy nhiên, dù sao như vậy vẫn tốt hơn là không có cả cha lẫn mẹ." Ân Từ buồn bã cười với nó: "Đặng Ảnh còn đáng thương hơn ấy chứ, em gái của anh ấy...vừa rồi em cũng thấy đấy, con bé rất dễ thương, nhưng...nó mắc phải một khiếm khuyết rất lớn."

Tịnh Hiếu đột nhiên ngừng bước, nó tròn mắt nhìn Ân Từ.

"Vấn đề tâm lý và thần kinh của Thất Quỷ khá nghiêm trọng, chỉ cần bị một kích động nhỏ, nó sẽ không kiềm chế được bản thân mình. Nguyên nhân là do...lúc còn nhỏ, ba mẹ họ thường yếm cãi nhau. Ngày họ bị tai nạn giao thông, Thất Quỷ đã tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, vụ tai nạn tác động mạnh đến tinh thần con bé, cho nên bây giờ nó mới trở nên như vậy đấy. Tội nghiệp cho Đặng Ảnh, anh ấy luôn cố gắng quan tâm chăm sóc em gái mình hết sức để bù đắp phần nào những mất mát cho nó. Cũng may là gia đình hai bên nội ngoại đều rất quan tâm và thương yêu hai anh em họ." Ân Từ đỏ mặt: "Đặng Ảnh...thật tuyệt, đúng không?"

"Tiểu Từ này, chị thích anh ấy lắm phải không?"

"Ừm...À, ngồi cùng bàn với Thất Quỷ, em phải cố gắng nhẫn nhịn nó đó." Ân Từ cẩn thận dặn nó như vậy là vì có lý do cả. Là vì cô ấy rất thương Thất Quỷ, và vì Thất Quỷ lại là cô em gái đáng thương của Đặng Ảnh.

Thôi rồi! Nó bắt đầu cảm thấy nhức đầu! Đương nhiên không phải là Tịnh Hiếu xem thường Thất Quỷ, cũng không phải cho rằng Thất Quỷ "không bình thường", mà là nó thấy hối hận vì đã chọn cho mình cái chỗ ngồi đó. Có lẽ, nó sẽ khó hoàn thành được nhiệm vụ mà Ân Từ giao cho.

"Trời ơi...Chắc mình phải đi tìm một hòn đảo nhỏ nào đó mà sống!..."

Ân Từ bật cười trước giọng điệu chán nản bất cần của Tịnh Hiếu, cô đặt tay lên vai nó và nói: "Thôi được rồi Tịnh Hiếu của chị. Chị biết em sẽ cố gắng hết sức vì chị mà."

"Khoan đã, em muốn hỏi, câu lạc bộ của chị bình thường cũng khá rảnh rỗi mà, phải không?" Nó không an tâm hỏi lại Ân Từ.

"Tạm thời là như vậy, nhưng trước đây câu lạc bộ của chúng ta đã từng bắt được một tên chuyên trộm vặt vặt dụng của học sinh trường mình, bây giờ chắc hẳn đang được tạm giữ trong trại cải tạo trẻ vị thành niên rồi." Ân Từ phất khởi kẻ về thành tích của câu lạc bộ cho Tịnh Hiếu.

"Bắt trộm? Tội chị...tiểu đội trinh sát thiếu niên?" Nó tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi chứ nó cũng chẳng thích nhúng mũi vào mấy chuyện phiền phức như vậy.

"Ừm...Tất nhiên lập công đầu trong chuyện này là nhờ có sự thông minh của Đăng Ảnh, sự khéo léo của Cảnh Thần, và một chút may mắn nữa, chứ bọn con gái tội chị chẳng giúp được gì nhiều cả. Hơn nữa, đâu phải lúc nào cũng có kẻ xấu để bắt đâu?" Ân Từ cười nói.

Chắc lẽ khi một thiếu nữ xinh như hoa nhắc đến người mình yêu mến là trở nên tự hào, thích thú vậy sao? Đến cả Tịnh Hiếu còn phải bật cười nữa.

Đến ngã tư, hai chị em họ chia tay nhau. "Mai gặp lại nhé, Tịnh Hiếu!" Ân Từ vẫy tay chào Tịnh Hiếu. Nó xóc lại cặp sách, trong đầu tự nhiên nghĩ vẩn vơ.

Chị Tiểu Từ không bộc lộ tình cảm của mình, là vì sao? Câu trả lời duy nhất lúc này, có lẽ do Đăng Ảnh còn có một đứa em gái đáng thương bên cạnh cần được chăm sóc.

"Tiểu Từ à...Cố lên nhé!" Nói rồi nó chạy nhanh về hướng nhà mình. Ân Từ không rõ lắm lời nó vừa nói, nhưng cũng nói với theo: "Tịnh Hiếu đáng ghét! Người cần cố gắng là em mới phải! Phải mau chóng bỏ cái bệnh lười của em đi, nghe chưa!"

Đời người cũng như mây với gió vậy thôi, hà tất phải cố gắng chứ? Đến đâu hay đến đó thôi! Tịnh Hiếu nghĩ vậy.

Duyên phận thật sự là một cái gì đó rất kì lạ, không ai biết được nữa còn lại của mình là một người như thế nào, có ảnh hưởng đến cuộc sống của mình ra sao? Họ sẽ mang đến cho ta niềm vui, hay chỉ là nỗi buồn?

Nếu có thể, Tịnh Hiếu muốn được lựa chọn đối tượng cho mình, mà không cần phải ra điều kiện rắc rối nào, chỉ cần đối phương không làm cho nó cảm thấy phiền toái là được.

"Tịnh Hiếu. Chào!" Lần đầu tiên Thất Quỷ đến lớp sớm, nhờ niềm nở chào người bạn mới cùng bàn với mình. "Ch...chào..." Nó gượng gạo chào lại.

"Tịnh Hiếu, bạn không được khoẻ à?" Cảnh Thần ném balô ổng bàn, nở một nụ cười thật tươi đến bên cạnh Tịnh Hiếu, Tên tiểu tử người Nhật này nhìn nó giống như đang giám sát vậy.

"Tôi không hơi đâu nói bạn biết." Nó duỗi cái thân lười biếng nằm vắt vẻo trên bàn, chuẩn bị cho "giấc ngủ buổi sáng".

"Sao vậy được?" Thất Quỷ kéo nó ngồi dậy "Sao Tịnh Hiếu lại có thể lãng phí thời gian lúc này mà ngủ như vậy chứ?"

Có ai quy định là không được sao? Tịnh Hiếu nhìn Thất Quỷ với ánh mắt khổ sở.

"Tịnh Hiếu à. Hay là mình dắt bạn ổng dưới sân chạy bộ nhé, bảo đảm một lát sau bạn sẽ hết buồn ngủ ngay." Cảnh Thần vỗ vào vai nó chế nhạo. Nước da trắng trẻo, cánh mũi cao cao, khí chất và cá tính của hán tử...Hết như một công tử nhà quý tộc.

"Không cần đâu...tôi xem sách là được rồi." Nó liếc mắt nhìn Cảnh Thần, trả lời.

"Vậy mình xem cùng Tịnh Hiếu nhé!" Con bé ngồi ổng cạnh Tịnh Hiếu, vui vẻ nhìn nó.

Ôi trời ơi, chẳng lẽ cứ phải chịu đựng như vậy mỗi ngày sao? Phải nhẫn nại và dịu dàng với con bé ấy giống như là một cô bảo mẫu à?

"Cô Lâm đến!" một vài đứa trong lớp la lên. Cảnh Thần liếc nhìn Tịnh Hiếu rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Khi cô chủ nhiệm vừa bước vào lớp, đã chú ý đến chỗ ngồi của Tịnh Hiếu, Cảnh Thần và Thất Quỷ. Cô do dự một lúc, rồi bước ổng bên cạnh 3 người họ.

"Tịnh Hiếu, em có muốn ngồi cùng với Thất Quỷ không?" Cô Lâm e ngại. Hôm qua, khi Tịnh Hiếu nói rằng muốn ngồi ở chỗ đó, cô Lâm cứ tưởng rằng Cảnh Thần sẽ kéo Thất Quỷ ổng ngồi cùng, thế nhưng không phải vậy. Bởi vì Thất Quỷ là một cô gái khác đặc biệt, chẳng ai muốn ngồi cùng với con bé cả. Hay là...Tịnh Hiếu vẫn chưa biết điều này? Đó cũng là lý do khiến cô Lâm phải do dự như vậy.

"Ồ...dạ" Tịnh Hiếu đáp ứng trả lời câu hỏi của cô Lâm.

"Vì...sức khỏe của Thất Quỷ không được tốt, em nhớ quan tâm nhiều đến bạn một chút." Cô Lâm nhìn nó tỏ vẻ đồng ý, tạm thời cứ như vậy đã.

"Dạ., em biết rồi. Thưa cô."

Cô Lâm nhắc nhở mấy học sinh đang làm ồn, rồi từ từ bước lên bục giảng.

"Nhìn cô ấy lo lắng như vậy thật là buồn cười. Chẳng nào Tiểu Lâm biết được bạn là em của Tiểu Từ, cô ấy sẽ hiểu ngay thôi mà." Cảnh Thần tự lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực nói với Tịnh Hiếu.

Dám gọi cô chủ nhiệm là Tiểu Lâm? Hay thật! Tịnh Hiếu không thèm trả lời Cảnh Thần, nó chăm chú nhìn vào sách.

Vậy là buổi học mệt mỏi cũng đã trôi qua như nó mong đợi, nó toan xách cặp ra về, nhưng chợt nhớ ra phải nán lại lớp học để sinh hoạt với câu lạc bộ của Ân Từ, lập tức ngồi lại và phê bình cái trí nhớ tồi tệ của mình.

"Tịnh Hiếu vẫn chưa về à?" Cảnh Thần không cần nó, nhưng hần quan sát từng "nhất cử nhất động" của con bé.

"Tịnh Hiếu sao vậy? Cảnh Thần à, có phải bạn ấy bị nhức đầu không?" Thất Quỷ lo lắng sờ lên trán nó.

"Không phải đâu, bạn ấy giả bộ đó thôi!" Hần khoái chỉ nhìn bộ dạng khổ sở của Tịnh Hiếu, tay vuốt cái cằm đáng ghét của mình.

Mình muốn về nhà! Tịnh Hiếu quyết định, bây giờ cứ về nhà trước đã, rồi sẽ giải thích cho Ân Từ sau. Thế là nó đứng dậy, xách cặp chạy nhanh ra cửa lớp. Nhưng, trước mặt nó đang bước tới một tên "bốn mắt", hần ta nắm chặt cái quai cặp của nó lại: "Tiểu Từ! Làm ơn đi!"

Trong đầu Tịnh Hiếu bây giờ hầu như trống rỗng.

Cảnh Thần nghe có tiếng ồn ngoai cửa, hần liền thò đầu ra xem đang có chuyện gì xảy ra, không ngờ lại là một sự việc vô cùng thú vị. Hần nói: "Chủ nhiệm Hàn, anh nắm túi xách của Tịnh Hiếu bạn tôi làm gì vậy?"

"Hả?" Tên tiểu tử "bốn mắt" hốt hoảng đẩy gọng kiếng lại. Đây đâu phải là Ân Từ, mà là một đứa con gái lạ hoắc? "Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi bạn, tôi vô ý quá!"

"Chủ nhiệm Hàn, đến có việc gì không?" Đúng lúc đó, Ân Từ đến, sau cô là Đăng Ảnh, anh ta đi một mạch vào lớp học xem em gái mình thế nào. "Ân Từ quả thật là..." Tịnh Hiếu hí mắt, nó khê khằng trở vào lớp học.

"Lúc này tôi hơi hấp tấp, nên mới nhìn nhầm bạn, thật xin lỗi Tịnh Hiếu!" Tên tiểu tử "bốn mắt" mà người ta gọi là "chủ nhiệm Hàn" đó vẫn cứ liên tục xin lỗi Tịnh Hiếu.

"Không có gì đâu, Tịnh Hiếu nó không để bụng đâu. Chủ nhiệm Hàn à, lúc này nhìn anh căng thẳng như vậy, có chuyện gì à?"

Chủ nhiệm Hàn, chủ nhiệm câu lạc bộ Kịch nói gật đầu lia lịa: "Câu lạc bộ Kịch nói của bọn mình đang gặp khó khăn, mình nghĩ chỉ các bạn mới giúp được mình thôi."

Có cần thiết phải khoa trương quá vậy không chứ? Tịnh Hiếu thờ thần ngồi vào cửa sổ, thưởng thức cảnh vật bên ngoài.

"Có chuyện gì, bọn em sẵn sàng giúp anh mà!" Cá tính Ân Từ là vậy, chỉ cần giúp được ai đó, là chị ấy rất vui.

"Chắc các bạn cũng biết, sắp tới, trường mình sẽ tổ chức Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, cho nên câu lạc bộ của tụi mình có trình diễn một tiết mục, là một vở kịch thôi. Tất cả mọi thứ tụi mình đều đã chuẩn bị xong, thế nhưng...mình chưa tìm được vai nam chính cho vở kịch. Mình thấy, chỉ có Cảnh Thần mới đảm nhận được vai này..." Chủ nhiệm Hàn xúc động nắm lấy hai bàn tay Cảnh Thần: "Với vóc dáng này, khí chất này, và cả giọng nói này nữa, Cảnh Thần à! Ngoài em ra, không ai có thể làm được cả!"

Thật là buồn nôn, Tịnh Hiếu nghĩ vậy, nó chớp mắt nhìn ra cửa sổ.

"Diễn kịch thì không sao." Cảnh Thần đáp lại sự mong mỏi tha thiết của chủ nhiệm Hàn: "Nhưng có phải hát không?"

"Có chứ! Lần này bọn anh kết hợp giữa các yếu tố của cổ điển và cái tính tế của hiện đại để làm nên vở kịch này, cho nên nhóm tụi anh đã chọn một bài hát đang rất nổi tiếng làm bài hát chủ đề cho vở kịch." Chủ nhiệm Hàn tha thiết nhìn vào Cảnh Thần với ánh mắt tràn ngập tia hy vọng cho sự thành công của vở kịch.

"Vấn đề là ở chỗ đó..." Cảnh Thần khoanh tay dăm chiêu" "...Em không biết hát!"

Không biết hát? Tịnh Hiếu liếc mắt nhìn Cảnh Thần.

"Dạ. từ đó tới giờ Cảnh Thần chưa bao giờ hát cả" Thất Quỷ thay hần "làm chứng".

Lúc này, ngoài Tịnh Hiếu ra, mọi người ai cũng háo hức bàn tán, "ông cụ non" Ngự Cảnh Thần "tuyệt thế vô song" này đúng là chưa bao giờ hát, môn

nhạc của hắn luôn là môn tệ nhất ở trường.

Chủ nhiệm Hàn tất ngấm tía hy vọng, anh ta buồn bã than thở: "Vậy mình phải làm sao đây? Cả nhóm mình chả ai đảm nhận được vai đó?"

Cuộc thảo luận tưởng chừng đang rơi vào bế tắc. Bỗng...

"Giọng nói?... " Trong giờ phút quan trọng này, Thất Quỷ bỗng lên tiếng: "Nếu giọng nói giống nhau thì không thành vấn đề gì chứ? Hay là...để Tịnh Hiếu hát thay Cảnh Thần đi?"

"Ý hay lắm!" Ân Từ ủng hộ ý kiến tuyệt vời của Thất Quỷ "Cảnh Thần chỉ cần đảm nhiệm vai diễn, còn phần hát thì để Tịnh Hiếu."

Nếu như vậy thì quá tốt rồi!

"Mọi người điên rồi à?..." Tịnh Hiếu hốt hoảng quay lại.

"Tịnh Hiếu, em cũng là thành viên trong câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của chị mà?...Chuyện này chỉ em mới giúp được tụi chị...Làm ơn đi..." Tuy Ân Từ biết Tịnh Hiếu không đồng ý, nhưng trong chuyện này buộc phải nhờ vào sự giúp đỡ của nó.

"Chị Tiểu Từ à, có chắc là bạn ấy hát được không vậy?" Cảnh Thần tỏ ý nghi ngờ hỏi. Hắn không tin Tịnh Hiếu có thể hát, trông cái dáng vẻ lười biếng, lúc nào cũng trốn tránh trách nhiệm của nhỏ như vậy thì biết ngay.

"Bảo đảm với mọi người, Tịnh Hiếu hát rất hay, con bé sẽ không làm mọi người thất vọng đâu!" Ân Từ nhìn nó với ánh mắt sáng ngời tự tin.

"Chị còn nói nữa, em với chị tuyệt giao luôn." Tịnh Hiếu dọa chị nó, mặc dù nó biết có hù dọa thế nào cũng không thể thay đổi được tình hình. Cũng chẳng có ai thêm tin chị vì một chuyện nhỏ nhặt mà lại có người đi tuyệt giao với chị họ của mình.

"Vậy là, bạn ấy có giọng hát trời sinh à?" Cảnh Thần hỏi lại là để xác nhận xem giọng hát của nó là do bẩm sinh mà có hay là do học nhạc.

"Cũng có thể xem là vậy. Năm cấp hai, nó liên tục bị thầy giáo gọi lên hát trước lớp trong giờ học nhạc, cho nên đối với Tịnh Hiếu, đơn ca hay song ca, hợp ca, nó đều hát rất tốt." Ân Từ tự hào khoe tài năng của cô em họ mình với mọi người.

"Ồi! Cứu tinh của tôi!" Chủ nhiệm Hàn tha thiết nắm chặt hai tay nó: "Vậy, chúng ta quyết định nhé! Bây giờ anh sẽ đi lấy kịch bản và bài hát cho hai em, từ ngày mai sẽ bắt đầu tập luyện. Như vậy thì quá tốt rồi...Lần này nhất định sẽ thành công!"

Tịnh Hiếu đột nhiên đứng phắt dậy: "Mọi người nói chuyện tiếp đi nhé, em đi đâm đầu vào tường cho rồi!"

"Tịnh Hiếu!" Ân Từ làm ra vẻ nghiêm khắc với nó, nhưng không thể nhịn được cười: "Không đáng để em phải đi chết vậy đâu!" Không đáng à? Bất nó đứng hát trước bàn dân thiên hạ, còn phải trải qua không biết bao nhiêu ngày tập luyện gian khổ nữa, nó thà chết còn hơn phải làm nhiều việc khổ sở đáng ghét như vậy.

"Khoan đã!" Đằng Ảnh dường như nghĩ ra được điều gì đó, anh ta đến bên cạnh Tịnh Hiếu và nói: "Chúng ta nghĩ như vậy là quá đơn giản rồi...Nếu muốn dựa vào sự kết hợp của hai người, điều quan trọng là hai người phải thật ăn ý với nhau, nhất là khi hát, cả tiếng hát và khẩu hình phải khớp nhau. Mọi người xem?...Hai đứa nó..."

Tịnh Hiếu và Cảnh Thần cùng ngẩng đầu lên.

"Rất hợp nhau!" Thất Quỷ nhanh như chớp đến bên cạnh ông anh mình: "Tịnh Hiếu và Cảnh Thần là một đôi rất ăn ý!"

"Lại còn...rất có duyên nữa!" Ân Từ luôn nghĩ vậy.

"Em và hắn ta?!" Tịnh Hiếu phản đối.

"Mọi người đang đùa đấy à?" Cảnh Thần cũng không tán thành.

"Chỉ cần có đủ thời gian tập luyện thì sẽ tốt thôi, mình tin tưởng vào các bạn!" Chủ nhiệm Hàn bây giờ đang rất hồ hởi, mặc kệ tình hình ng quanh đang diễn biến thế nào.

"Vậy phải thử trước đã. Tịnh Hiếu, nếu em muốn chạy trốn, sẽ không yên với chị đâu!" Giọng Ân Từ dọa nó đang sợ như là một con "mà nữ" vậy. Tịnh Hiếu giờ đây buộc phải miễn cưỡng chấp nhận, nó liên tục tự trấn an bản thân: "Xem như mình không biết gì hết, mình không biết gì hết..."

"Anh thấy, hai đứa là một đôi hiếm thấy trên đời đấy." Đằng Ảnh vỗ vào vai Cảnh Thần, nhưng anh ta đâu biết được giờ Cảnh Thần đang nghĩ gì...

"Này!..." Cảnh Thần biết tông Đằng Ảnh đang muốn gì.

"Đừng nóng!" Đằng Ảnh không khác sáo, anh ta cũng đang chuẩn bị tư thế sẵn sàng đón nhận "món quà" của Cảnh Thần.

"ân đi, hè đến, thu sang, rồi lại đến đông. Đòi người thật là vô vị và nhạt nhẽo." Đây là câu "châm ngôn" mà trước đây Tịnh Hiếu hay nói, nhưng bây giờ có lẽ sẽ khác...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thật Là Rối Trí!

Một ngày đẹp trời.

Như mọi ngày, cứ đến giờ tan học là trường Trung học Thần Lạc lại nô nức tiếng cười nói của bọn học sinh. Hôm nay, một tốp tám chín nữ sinh tự đứng tập trung trước cửa hội trường, bọn họ đang ríu rít bàn tán xôn xao.

"Hôm nay Cảnh Thần tuyệt thật!" Trong mátmassasy nữ sinh, Ngự Cảnh Thần luôn là nhân vật tuyệt vời nhất.

"Nhìn cậu ấy ưu tú như vậy mới cuốn hút làm sao!" Trông hấn ta thần thờ như vậy mà mấy đứa con gái lại cho rằng hấn đang tâm tư suy nghĩ?

"Chị Tiểu Từ thật không hổ thẹn là Hoàng hậu Bảy sắc, tính cách đáng yêu của chị ấy thật không lời nào diễn tả được." Mấy nữ sinh này không chỉ thích bình luận về mấy tên trai đẹp, kể cả con gái đẹp bọn họ cũng không bỏ qua.

"Nhỏ đứng gần Cảnh Thần kia chắc là em họ của chị Tiểu Từ?" Đến cả Tịnh Hiếu cũng bị bọn họ đề ý.

"Này...nhìn cái dáng vẻ ê ô là, yếu điệu của nhỏ cũng dễ thương đó chứ!" Dáng đi chậm rãi, nhẹ nhàng, và thanh tao tựa như vàng thái dương đang từ từ toả sáng, đó chính là nét quyến rũ của Tịnh Hiếu.

Lúc này, một nữ sinh khác đến và chen vào giữa đám đông đang xôn xao đó. "Các bạn đứng đây làm gì vậy? Chủ nhiệm Hàn bảo các bạn đứng đây tán dóc như vậy à? Công việc chuẩn bị cho vở kịch vẫn chưa đủ sao? Mau đi làm việc của các bạn đi!"

Bị nhắc nhở như vậy, họ tỏ vẻ nhận lỗi, nhưng cũng cười nói một lúc rồi mới đi.

Đội bọn họ đi khỏi, nhỏ cũng đến bên ô cửa sổ, quan sát chăm chú hành động của từng người bên trong căn phòng lớn tập kịch. "Gì chứ? Minh mới là diễn viên chính, sao Cảnh Thần và Hạ Tịnh Hiếu lại cùng tập với nhau? Đã vậy còn tập thật là lâu! Giọng nói giống nhau thì đặc biệt vậy sao?" Nhỏ bực dọc lăm bắm một mình, rồi bỏ đi.

Cho dù nhỏ đó có ghen tị với Tịnh Hiếu đến mấy, nó sẽ chẳng bao giờ hiểu được, ngay lúc này đây, Tịnh Hiếu mới là người muốn rời khỏi chỗ này hơn ai hết.

"Không được, hoàn toàn không được!" Ân Từ nghiêm khắc phê bình Cảnh Thần và Tịnh Hiếu: "Cảnh Thần, em không biết hát, thì ít ra phải có một chút cảm xúc với âm nhạc chứ! Tiếng đàn của em hay như vậy mà! Còn Tịnh Hiếu nữa, hát gì mà cứ như là đang đọc lời thoại vậy? Không có một chút cảm xúc gì cả. Bốn năm học nhạc của em đâu rồi?"

"Cảnh Thần biết đàn piano à?" Tịnh Hiếu không thèm đề ý đến lời mắng của Ân Từ, chẳng lẽ thì từ nhỏ đến giờ nó cũng đã quen với việc này rồi, cho nên nó chuyển toàn bộ sức tập trung sang Cảnh Thần: "Vậy tại sao lại không biết hát?" Chẳng lẽ lại có người như vậy sao? Biết đàn, đàn rất hay mà không biết hát?

Nếu nói là hát không hay thì còn có thể chấp nhận được. Nhưng, một người học nhạc, biết rất rõ về nhạc lý, và sự cảm âm mà lại không biết hát, trường hợp này nên gọi thế nào đây?

"Đây là sự thật...hoặc...có thể ông trời đang thử mình!" Chủ nhiệm Hàn dăm chiêu, mắt anh ta loé lên một tia nhìn kì lạ.

"Như vậy rõ ràng Cảnh Thần đang mắc phải một vấn đề về tâm lý." Tịnh Hiếu vừa dứt lời, không khí trong phòng lúc này như bị đông cứng lại. Sao nó lại có thể nói những điều thiếu suy nghĩ như vậy chứ?

Ân Từ và chủ nhiệm Hàn đột nhiên bất động, họ đã sớm đoán được thế nào Tịnh Hiếu cũng sẽ nói gì đó, nhưng chẳng ai ngờ nó lại quá thẳng thắn đến vậy. Tịnh Hiếu sao lại ăn nói hồ đồ quá! Lần này thì chết chắc rồi.

Cảnh Thần vốn đang cúi mặt xuống khi bị Ân Từ phê bình, nhưng khi nghe Tịnh Hiếu nói xong, hấn lập tức ngẩng đầu lên, ném vào mặt nó một cái nhìn lạnh lùng đáng sợ.

"Bạn nói vậy mà nghe được sao, Hạ Tịnh Hiếu?" Cảnh Thần giận dữ nhìn nó: "Chủ nhiệm Hàn à, chúng ta giải tán thôi!"

Chủ nhiệm Hàn toan phản đối lời đề nghị của Cảnh Thần, nhưng anh bị Ân Từ cản lại, "Lúc này chắc Cảnh Thần đang cảm thấy không vui, có giữ nó lại cũng không ích gì đâu!"

"Sao mà dễ giận thế?" Tịnh Hiếu gục đầu nhìn xuống đất lâu bâu, chân nó nguyệt nguyệt vẽ mấy vòng tròn méo mó trên nền gạch bóng loáng của hội

trường.

"Còn dám nói nữa à? Lỗi tại em đấy!" Ân Từ giận dỗi cốc vào đầu nó một cái rõ đau.

"A!...Đau em! Chị không công bằng gì cả!" Nó nheo mày lấy tay sờ lên chỗ bị đau.

"Nghe này Tịnh Hiếu. Lần này nếu có xảy ra chuyện gì, chị sẽ không tha thứ cho em đâu! Không chỉ có chị, mọi người cũng sẽ không tha thứ cho em đâu!" Ân Từ lần này thực sự rất tức giận: "Chị và chủ nhiệm Hàn phải đến chỗ Đăng Ảnh. Em về lớp học và đợi chị ở đó, tự suy nghĩ lại những việc mình đã làm đi!"

Chị ấy giận thật rồi, nghĩ đến tình chị em bao nhiêu năm nay, nên nó đành im lặng nghe theo lời Ân Từ.

Lúc trở về lớp học, nó nghĩ sẽ chỉ có mỗi mình nó, nhưng nó lại bắt gặp Thất Quỷ cũng đang ngồi ở đó, ánh mắt long lanh của con bé trông thật dễ thương. Một thiếu nữ yêu kiều đáng yêu như vậy, nếu trạng thái con bé cũng được bình thường như bao người bình thường khác, chắc nó sẽ càng dễ thương hơn.

"Tịnh Hiếu...bạn về rồi đấy à? Con bé hỏi thăm Tịnh Hiếu như người trong nhà.

"Ừm...bạn vẫn còn ở đây à? Không phải đi cùng với anh mình sao?" Tịnh Hiếu nhớ ra Đăng Ảnh hình như đang giúp chủ nhiệm Hàn hoàn tất công việc.

"Anh ấy đang bận, mình sợ sẽ làm ảnh hưởng đến anh ấy nên ngồi ở đây chờ." Nói rồi Thất Quỷ cầm quyển tạp chí trên bàn, "Không biết của ai để quyền nữa, mình thấy nó trên bàn nên lấy đọc."

"Vậy bạn cứ xem tiếp đi." Tịnh Hiếu cũng không biết phải nói gì hơn nữa, nó ngồi tựa lưng vào ghế ngồi cạnh cửa sổ, quan sát cảnh vật bên ngoài mà tâm trạng rối bời. Lúc này nói nói vậy là sai rồi sao? Lẽ ra không nên nói những lời làm đau lòng người khác như vậy, Cảnh Thần cũng cần có chút thể diện chứ! Chắc là hán ta cũng đang có tâm trạng đáng thương lắm. Hà Tịnh Hiếu à, bình thường mày có thích nói nhiều vậy đâu, sao hôm nay tự dưng lại nhiều chuyện làm gì chứ? Để bây giờ chị Ân Từ giận mày, mọi người giận mày, cả Cảnh Thần cũng giận mày. Hic...Rắc rối thật! Giờ nó phải làm thế nào đây? Ngủ! Đó là giải pháp tốt nhất!

Tên tiểu tử người Nhật Ngự Cảnh Thần cũng thiệt là, trông đáng vẻ điệu bộ cũng phóng khoáng lắm, vậy mà lại nhỏ nhen vậy. Ông trời thật là...Đã ban cho hán cái đáng vẻ tuấn tú như vậy, còn không cho hán một tâm hồn độ lượng...Đúng rồi, đúng là như vậy rồi. Tịnh Hiếu đoán chắc nó không hề có lỗi.

Không khí đang yên tĩnh, Thất Quỷ bỗng hét toáng lên, làm rơi cả quyển tạp chí xuống đất.

"Thất Quỷ sao vậy?! Có chuyện gì với bạn à?" Nó chạy nhanh đến bên cạnh Thất Quỷ.

"Máu!...Có máu!...Tôi đã nhìn thấy, họ...Họ bị xem đâm! Không, không!..." Thất Quỷ run rẩy sợ hãi. Con bé cứ liên tục nắm lấy tóc mình.

"Gì vậy?!" Tịnh Hiếu nhìn Thất Quỷ như vậy mà không biết phải làm sao, "Thất Quỷ bình tĩnh nào! Có chuyện gì vậy?"

"Dưới đất...toàn là máu! Ba mẹ chết rồi!..." Con bé khóc thét âm ỉ, không sao ngăn lại được.

"Thất Quỷ à, bạn thôi đi. Là do bạn tưởng tượng đấy thôi..." Tịnh Hiếu không biết làm thế nào, nó nắm lấy tay Thất Quỷ, thức tỉnh con bé.

"Là mày! Mày là tên sát thủ! Mày đã giết chết ba mẹ tao?! Thật đáng sợ! Toàn là máu!...Thật đáng sợ!" Thất Quỷ đã hoàn toàn mất trí, con bé hỗn loạn la hét vào mặt Tịnh Hiếu.

"Không phải, không phải mà!" Tịnh Hiếu không tìm được cách giải thích nào hợp lý cả, nó lùi lại, lùi lại, nhưng Thất Quỷ thì cứ tiến đến gần nó.

"Đừng! Đừng cãi nhau nữa! Đừng cãi nhau nữa! Đừng cãi nhau!..." Trong tâm trí của Thất Quỷ bây giờ là một mớ ký ức hỗn loạn, hình ảnh ba mẹ con bé cãi nhau ngày xưa và cả lúc họ bị tai nạn nói nhau thành một chuỗi phức tạp trong đầu nó. Trạng thái tinh thần hỗn loạn khiến nó không làm chủ được những hành động của bản thân, nó tóm lấy cổ Tịnh Hiếu. Tịnh Hiếu hét hoảng, nó dùng hết sức mình cố gắng thoát ra, nhưng càng cố gắng bao nhiêu, vòng tay của Thất Quỷ càng chặt bấy nhiêu.

Nó vùng vẫy đến kiệt sức, giờ nó chỉ muốn được nằm xuống, tinh thần thoải mái như chưa có việc gì xảy ra, một mình nằm trong chăn và đánh một giấc thật ngon. Không tranh chấp, không phiền phức.

Ai...đến cứu nó đây? Ai sẽ đến cứu nó? Hy vọng mong manh quá, nó buồn ngủ rồi, nó muốn ngủ. Mới nghĩ đến đó, Tịnh Hiếu rên lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống đất. Trong tâm trí nó giờ đây hoàn toàn trống rỗng, chỉ có mấy câu hát hỗn loạn quẩn quanh trong đầu nó: Kim đồng hồ ngừng quay, đời người như hạt bụi trần ai.

Mặt trời đang hừng dằng dồng. Sáng nay, cuối cùng thì Tịnh Hiếu cũng đã thực hiện được cái ước mơ to lớn của nó là ngủ nướng. Nó đang mơ một giấc mơ rất dài, một thế giới chỉ có mình nó, yên tĩnh và thoải mái làm sao.

Thức dậy, nó ngăn người ngồi trên giường, thấy chẳng có gì đáng để làm cả, nó lại lăn ra ngủ tiếp. Hôm nay lẽ ra nó phải đến lớp, nhưng do sự việc đột ngột của ngày hôm qua khiến nó có thể dùng cả ngày hôm nay chỉ để ngủ.

Thật ra nó cũng chẳng rõ đầu đuôi sự việc là thế nào, hôm qua khi nó tỉnh lại thì trời đã tối, và mẹ nó đã đưa nó về nhà từ bệnh viện.

Nói đến mẹ Tịnh Hiếu, hôm qua khi đưa nó vào bệnh viện, cô ấy cứ thấp thòm lo lắng cho nó cứ như là tận thế đến nơi rồi vậy, cho dù sau khi tỉnh lại nó đã mấy lần giải thích với mẹ rằng chỉ là do nó quá mệt nên đã ngủ đẫy thôi.

Nó vẫn đang mệt mỏi nằm dài trên giường cả chiều nay. Bỗng, "kính coong", tiếng chuông cửa sổ làm nó giật mình thức tỉnh. Giờ này ba mẹ vẫn chưa tan sở mà, không biết là ai nữa?

Nó vừa hé cửa ra nhìn thì đã muốn đóng lại ngay, chẳng rõ là vì muốn "chạy trốn" hay là do nó mắc cỡ?

"Tịnh Hiếu à, nghỉ ngơi cả ngày rồi, thấy khoẻ hơn tí nào chưa?" Cảnh Thần mặc bộ đồng phục của trường quần tây áo sơ mi trắng đang đứng trước cửa nhà nó, nở một nụ cười thật tươi và thánh thiện.

"Ừm...Vào đi..." Dù không muốn, nhưng nó không thể nói "bỏ về đi" được, đành mời cậu ta vào.

"Đứng ở đây là được rồi, mình chỉ tới một lát rồi đi ngay thôi." Cảnh Thần hiểu rõ tính cách của Tịnh Hiếu nên cũng không muốn làm phiền nó.

"À...Thất Quỷ...bạn ấy. À không, Cảnh Thần à...Xin lỗi bạn nhé." Từ đó đến giờ, Tịnh Hiếu chưa bao giờ phải gặp nhiều chuyện rắc rối cùng một lúc như vậy, cho nên nó cũng chẳng biết phải mở lời thế nào mà cứ ấp a ấp úng: "Minh...không phải là...có ý nói xấu cậu như vậy đâu..." Do cái tính tình thẳng thắn, bộc trực không thích nói vòng vo của nó cả.

"Bỏ nghĩ mình cũng giống bỏ sao? Cứ ngốc nghếch ngồi im một chỗ, mặc kệ người khác nói mình thế nào, cũng không một chút phản ứng." Lòng tự tôn của Cảnh Thần lớn như vậy đó. Tuy vậy, không có nghĩa là Cảnh Thần có ác cảm với nó.

Tịnh Hiếu cũng chẳng muốn lý giải xem mình có phải là đồ ngốc hay không, nó hỏi Cảnh Thần: "Chuyện hôm qua...thế nào rồi? Thất Quỷ không sao chứ?"

Cảnh Thần im lặng một hồi, rồi giả vờ than thở: "Bạn ấy đang nằm viện rồi. Bác sĩ nói khi nào tinh thần ổn định lại mới được về. Hôm qua lúc Hiếu về lớp học là nhỏ đang xem tạp chí mà, phải không?"

"Ừm, bạn ấy nói không biết là quyển tạp chí của ai để quên, sau đó nhỏ la lên nghe ghê lắm...và sau đó nhỏ chụp lấy cổ mình, nên mình bị ngộp và choáng." Tịnh Hiếu diễn tả lại rõ ràng quá trình của sự việc.

Cảnh Thần lấy tay sờ trán: "...May là bỏ cũng không sao."

"Lần đầu tiên gặp chuyện kinh khủng như vậy, mình có thể phản ứng được gì đây?" Và lại, trước đó nó còn gây gổ với Tiểu Từ và Cảnh Thần, tâm trí hỗn loạn và căng thẳng khiến nó có thể làm được gì đây khi phải chịu nhiều áp lực như vậy?

Nghe lời giải thích tội nghiệp của nó, Cảnh Thần kéo nhẹ nó đến bên: "Trên tờ tạp chí hôm qua có một trang vẽ toàn vết máu, đã vậy còn có một trang chụp hình một tai nạn giao thông nữa...Chắc là do nhìn thấy những hình ảnh đó nên Thất Quỷ bị kích động."

Tịnh Hiếu bất ngờ "Hả" lên một tiếng: Chẳng lẽ...lại có oan hồn."

"Oan hồn cái gì chứ? Tất nhiên là người rồi." Cảnh Thần dở khóc dở cười trước câu hỏi ngớ ngẩn của nó.

"Có ai đó không thích bạn ấy, nên đã làm như vậy để đuổi bạn ấy đi?" Đây là lý do mà Tịnh Hiếu cho là hợp lý nhất.

"Cũng có thể. Hôm đầu tiên bạn ấy bỏ chạy ra khỏi phòng cũng là do bị mấy đứa trong lớp chế giễu." Cảnh Thần cũng hoàn toàn bất lực trước sự việc này, hẳn cũng chẳng rõ là có ai đó đang muốn hại Thất Quỷ hay không? Mọi người đều là người tốt, nhưng bất cứ ai cũng có thể trở thành kẻ xấu.

Đó cũng là nguyên do ngày đầu tiên nó bị tê liệt từ người Nhật này đụng vào người, Tịnh Hiếu đang nghĩ vậy, nhưng nó không nói ra.

"Tịnh Hiếu nghỉ ngơi đi nhé, mình về đây!" Nói rồi Cảnh Thần toan vội bước đi.

"Khoan đã!" Tịnh Hiếu gọi Cảnh Thần.

Cảnh Thần nghi ngờ quay đầu lại, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh.

"À...Bây giờ thì mình đã hiểu vì sao trước đây cậu lại đối xử với mình như vậy." Tự dưng nó lại nói cộc lốc vậy.

"Sao?" Cảnh Thần bước lại gần hơn, chăm chăm nhìn vào nó.

"Mình muốn nói...ngay từ ngày đầu tiên, thái độ của cậu đối với mình rất lạ...Có phải là vì Thất Quỷ không?" Tịnh Hiếu cố gắng nói một cách mạch lạc, rõ ràng hết sức có thể, trước đây nó có quen nói như vậy bao giờ đâu. "Bạn rất mong mình sẽ là một người bạn tốt của Thất Quỷ, nhưng ngay từ đầu bạn đã cảm thấy chẳng kỳ vọng gì được ở mình, cho nên mới đối với mình như vậy?"

"Bạn nghĩ thế nào cũng được." Hẳn không phủ nhận lời nó nói, nhưng cũng không thừa nhận.

"Bây giờ thì bạn thấy rồi đó, tôi chẳng được tích sự gì cả." Tịnh Hiếu nhận ra rằng lẽ ra lúc đó nó nên bảo vệ Thất Quỷ tốt, ít nhất cũng là khuyên nó bình

tỉnh lại, nhưng đằng này nó lại là người lần quay ra đất trước tiên.

"Tĩnh Hiếu nói như vậy làm mình có cái nhìn khác về bạn, nhưng sự thật thì bạn vô tích sự thật." Sợ Tĩnh Hiếu nổi giận vì lời nói của mình, hắn cố ý nhìn sang hướng khác.

"Vậy thì sao cứ hy vọng ở tôi làm gì? Mà...tại sao cứ phải là tôi?" Nó thắc mắc muốn biết câu trả lời.

"Bởi vì Thất Quỷ cần có một người bạn, một người bạn cùng giới tính, cùng trang lứa...Người bạn đó không thể nào là mình, cũng không phải là chị Tiểu Từ, mà chỉ có thể là bạn." Cảnh Thần giải thích cho nó cái lý do cơ bản nhất: "Và Tĩnh Hiếu cũng không phải là một người thích trêu chọc và khó gần gũi như những cô bạn khác."

"Và vì mình mình là em của chị Tiểu Từ?" Đồng thời, nó cũng muốn hỏi Tiểu Từ rằng: Chẳng lẽ cũng là vì trông tôi có vẻ ngốc nên...?"

"Có thể là vậy."

"Bạn quan tâm Thất Quỷ như vậy...bạn thích Thất Quỷ lắm phải không?" Hỏi rồi nó chợt nhận ra, sao nó lại trở nên nhiều chuyện thế này?

Cảnh Thần không trả lời ngay, hắn đứng im lặng một hồi, rồi liếc nhìn qua Tĩnh Hiếu. Ô, Tĩnh Hiếu cũng cảm nhận như những bạn gái khác, nam nữ với nhau đâu chỉ có tình yêu chứ!

Điều đó không cần hắn nói Tĩnh Hiếu cũng có thể hiểu được.

"Hơ...mình ngủ nhiều quá nên lẫn trí mất rồi." Nó nói vậy chỉ là cái cớ thôi, chứ thực ra nó muốn xác minh lại tính chân thật trong lời nói của Cảnh Thần. Ánh mắt long lanh và cái bữu môi của nó lúc này làm cho Cảnh Thần cảm thấy thật thú vị, hắn bật cười và còn nói một câu tiếng Nhật: "Con tôm ngốc ghêch!"

"Gi chứ? Này, không được nói tiếng Nhật như vậy!" Thật là...làm cho người ta bực cả mình.

"Đừng để ý, mình chẳng có ý gì cả...Giờ mình phải đi đây, Tĩnh Hiếu chuẩn bị làm gì đi chứ?"

Còn có chuyện rắc rối nào nữa sao? Hôm qua nó đã cố gắng lắm mới làm thông suốt được mạch suy nghĩ của mình, cho nên bây giờ nó không muốn nghĩ đến bất cứ vấn đề lộn xộn nào nữa.

"Tĩnh Hiếu định sẽ nói gì khi gặp Thất Quỷ?" Cảnh Thần sợ nó sẽ bỏ cuộc sớm, tuy vậy, hắn vẫn hy vọng Tĩnh Hiếu sẽ không làm tổn thương Thất Quỷ.

Nên nói gì đây? Nó có thể nói gì đây? Nó lấy tay mân mê mấy sợi tóc sau gáy, rồi ôn tồn nói: "Mình sẽ nói...Mình với bạn chỉ mới quen nhau được vài ngày, nhưng mình thấy bạn đáng yêu lắm. Ừm...Mình thật sự xin lỗi vì tất cả, mình xin nhận lỗi, và...mình rất mong bạn được mọi điều tốt lành.

"Ý bạn là..."Cảnh Thần dường như cũng đoán ra được ý nghĩ của nó.

"Thất Quỷ sẽ là người đầu tiên, và là người bạn tốt nhất của mình." Đây chính là câu kết luận mà nó đã dành thời gian suy nghĩ rất nhiều. Nó nghĩ, nó quyết định kết thân với Thất Quỷ như vậy, là vì cô bạn ấy thật sự rất đáng yêu. Tuy nhiên, ngay lúc này nó chưa thể chịu đựng được tính khí thay đổi thất thường của con bé. Lúc đó, Tĩnh Hiếu thậm chí không dám nhìn Thất Quỷ, con bé lúc đó vui lúc bình thường như là hai con người hoàn toàn khác nhau vậy.

Nhưng, đêm qua sau khi tỉnh lại, Tĩnh Hiếu đã nghĩ ra được. Nó nghĩ, nó và Thất Quỷ nên kết bạn với nhau. Hạ Tĩnh Hiếu sẽ là một người bạn tốt của Long Thất Quỷ. Nhưng, nó sẽ không cho Thất Quỷ biết rằng, "Mình rất mong Thất Quỷ sẽ được bình tĩnh hơn, sẽ sớm hồi phục lại là Thất Quỷ của ngày xưa, nhưng mình sẽ cho Thất Quỷ biết, rằng mình mến bạn ấy như thế nào."

Đây chính là hàm ý tiềm ẩn trong lời nói của Tĩnh Hiếu, và cũng chính là quyết định của con bé.

Tuy là con trai, nhưng Cảnh Thần đã sớm thấy được sợi dây tình cảm thắt chặt mối quan hệ giữa Tĩnh Hiếu và Thất Quỷ, tình bạn của họ chắc cũng sẽ đẹp như trong truyện cổ tích vậy. Trước khi đi, Cảnh Thần còn ngoài lại nói với Tĩnh Hiếu: "Đừng quên là mình còn phải tập kịch nữa nhé, hẹn gặp lại ngày mai nhé!"

Còn Tĩnh Hiếu, nó đứng ngây người ra như bị đóng băng vậy. Vậy mà nó lại quên khuấy đi chứ! Không xong rồi, ước gì nó được nghỉ bệnh nửa năm thì hay biết mấy.

Cảnh Thần tuy rằng chỉ đứng cách nó có mỗi cánh cửa, nhưng hắn cũng đủ thông minh để đoán ra được Tĩnh Hiếu lúc này hắn là đang "mếu" đây. Hắn nhẹ nhàng lấy tay khỏi tay nắm cửa nhà Tĩnh Hiếu, miệng nó một nụ cười bí hiểm.

"Lần này thì anh có thể yên tâm được rồi, Đằng Ảnh à."

Cuối cùng thì Cảnh Thần cũng đã tìm được cho Thất Quỷ một người bạn có thể chia sẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cảnh Thần phát Sốt

Ba ngày sau, sức khoẻ của Thất Quỷ đã hồi phục. Con bé trông có vẻ ốm hơn trước, sắc mặt cũng yếu ớt và mất đi vẻ sinh động của mọi ngày. Gặp lại Tịnh Hiếu nó nắc cở không dám nhìn bạn mình, thậm chí cũng không dám đến gần.

Đời người tuy ngắn ngủi, nhưng người ta có thể thay đổi được mọi thứ chỉ trong nháy mắt. Tuy hiểu vậy, Tịnh Hiếu đang phân vân không biết mở lời thế nào. Hai đứa cứ im lặng nhìn nhau như vậy, trong khi mấy đứa xung quanh thì lại xôn xao hẳn lên.

Thực ra, chuyện Thất Quỷ đột nhiên bị bệnh và Tịnh Hiếu lại bỗng nhiên vắng mấy hôm như vậy đang gây ra rất nhiều lời bàn tán trong lớp.

Cuối cùng, lại là Cảnh Thần, hần ta ung dung đến bên cạnh Thất Quỷ, đặt hai tay lên vai con bé và bắt nó ngồi xuống, rồi rỉ tai với nó: "Tịnh Hiếu bảo mình chuyển lời này cho Quỷ. Bạn ấy nói rằng Quỷ là người bạn đầu tiên, và là người bạn tốt nhất của bạn ấy..." Cảnh Thần ra sức vận dụng trí nhớ để truyền đạt lại tấm lòng của Tịnh Hiếu đối với Thất Quỷ.

Lời nói của Cảnh Thần làm con bé cảm động đến rơi cả nước mắt. Nó thút thít đến bên cạnh Tịnh Hiếu xin lỗi: "Xin lỗi bạn, Tịnh Hiếu! Mình gây phiền phức cho Hiếu như vậy, mà bạn vẫn đối xử tốt với mình, mình xấu hổ quá!"

"Đừng nói vậy!" Tịnh Hiếu vội lấy tay lau nước mắt trên mặt nhỏ: "Mình đã không chăm sóc bạn tốt, mình cũng có lỗi."

Thất Quỷ vội lắc đầu, nhìn nó bằng đôi mắt trong sáng long lanh như thiên thần: "Từ nay, mình sẽ cố gắng kiềm chế bản thân, mình sẽ thay đổi tốt hơn! Cho nên, Hiếu đừng ghét mình, đừng bỏ rơi mình, được chứ?"

"Ừm, tất nhiên rồi!" Tịnh Hiếu gật đầu đồng ý.

Thất Quỷ tha thiết nhìn Tịnh Hiếu, con bé cảm động khóc oà lên và chọt đến bên ôm chầm lấy nó.

Bỗng, không khí xung quanh rộ lên nhiều tiếng ồn ào bàn tán.

"Cảnh Thần à, có chuyện gì vậy?" Đôn Đình, bạn cùng lớp chạy đến hỏi chuyện.

"Hai người bọn họ vừa mới khỏi bệnh, cho nên bây giờ gặp lại nhau họ hơi xúc động." Cảnh Thần trả lời với một nụ cười tươi rói như thiên sứ. Phải nói rằng, nụ cười của Cảnh Thần quyến rũ đến nỗi khiến bọn con gái phải nghiêng ngả theo hần.

"Ồ...Hoá ra họ là bạn thân của nhau à?"

"Đây gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ."

"Chẳng trách cậu cũng chơi thân với Tịnh Hiếu."

Mấy đứa con gái trong lớp tỏ ra thân thiết hỏi chuyện Cảnh Thần, và hần tỏ ra lịch sự trả lời từng câu hỏi của tụi nó.

"Tịnh Hiếu à, Cảnh Thần, hai em gặp cô một lát." Cô Lâm xuất hiện ngay trước cửa lớp học nhanh như một cơn gió. Hai đứa miễn cưỡng đứng dậy ra ngoài gặp cô Lâm. Thật là rắc rối, tự dưng cô gọi ra làm gì chứ? Tịnh Hiếu ầm ục cầu nhau...

Không biết cô Lâm định nói gì đây? Cảnh Thần vừa nhìn cô Lâm, vừa nhìn Tịnh Hiếu như mách bảo nó rằng, cô Lâm có nói gì bây giờ cũng vô ích.

"Tịnh Hiếu, em đã khoẻ rồi chứ?" Cô Lâm sớm nhận ra được sự việc của Tịnh Hiếu là có liên quan đến Thất Quỷ.

"Dạ...Em không sao, thưa cô?" Nó trả lời thật nhanh để cô cho vào lớp sớm. Nhưng dường như cô Lâm không có ý định như nó, cô lại nói tiếp: "Cô nghe nói, hình như Cảnh Thần đã đưa em vào bệnh viện? Cảnh Thần à, em nên nhắc nhở Đăng Ảnh về việc này nhé! Không phải là thầy cô không quan tâm hai em ấy, nhưng nếu sự việc cứ tiếp diễn trầm trọng như vậy, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến việc học tập của các bạn khác."

"Thưa cô!" Cảnh Thần vội ngắt lời cô Lâm: "Em thấy Thất Quỷ đang có những chuyển biến tốt đấy chứ. Trước đây bạn ấy phải mất rất nhiều thời gian để hồi phục lại sức khoẻ và tinh thần. Nhưng bây giờ thì khác rồi, thưa cô."

Quả thật tình trạng sức khoẻ của Thất Quỷ trước đây rất xấu, phải mất 1 tuần con bé mới khoẻ lại, nhưng bây giờ chỉ mất có 3 ngày. Cô Lâm hình như định nói gì đó, nhưng lại bị Cảnh Thần ngắt lời.

"Thưa cô, theo em thấy tình hình sức khoẻ của Thất Quỷ tốt như vậy, bạn ấy tất nhiên có thể tiếp tục học ở trường chứ! Hơn nữa...Tịnh Hiếu cũng đâu cảm thấy Thất Quỷ là phiền toái." Nói rồi hần liếc nhìn qua Tịnh Hiếu, nó cũng gật đầu đồng tình với ý kiến của hần: "Dạ, thưa cô, em thật sự cũng rất mến Thất Quỷ."

Vốn dĩ cô Lâm định mượn cớ sự việc xảy ra đối với Tịnh Hiếu, nhưng bây giờ ngay cả đương sự cũng nói vậy, cô không còn giữ vững được lập trường

của mình nữa.

"Vây, tạm thời chúng ta gác chuyện này lại, đợi đến cuộc họp học sinh ở trường chúng ta thảo luận tiếp." Cuối cùng khi cô Lâm không còn cách giải quyết nào khác. Không rõ có phải là Cảnh Thần cố ý hay không, hần chào cô Lâm bằng một câu tiếng Nhật, rồi đi vào lớp như không có chuyện gì xảy ra.

Còn Tịnh Hiếu, nó không nói một lời nào, kể cả chào cô Lâm mà bước theo sau Cảnh Thần, hai tay nó lỏng ngóng vò nhẹ vạt áo. Tuy bản tính nó vốn lười suy nghĩ, nhưng nhìn Cảnh Thần như vậy cũng đủ thấy hần là một người rất biết giữ bình tĩnh.

Đây dường như là một điểm khác đặc biệt của các thiếu gia.

Trời hôm nay xám xịt không chút nắng, những đám mây đen đang từ từ tụ lại, bầu không khí trở nên u ám nặng nề, chắc là sắp có một trận mưa lớn đây. Không khí trong hội trường lúc này cũng giảm nhiều, cứ như là sắp có bão lớn vậy.

Chủ nhiệm Hàn đang bàn thần, ngồi như bất động ngay bậc tam cấp lối đi lên sân khấu. Ân Từ trông có vẻ như đang có tâm sự, tay vịn chặt cạnh bàn, thần sắc yếu ớt nhìn về phía xa xăm. Còn Đăng Ảnh thì lúc nào cũng ở bên cạnh Thất Quý, con bé dường như vẫn còn đang lo sợ chuyện lần trước của nó với Tịnh Hiếu, chốc chốc nó lại kéo kéo vạt áo của anh mình.

"Tịnh Hiếu à." Cảnh Thần tựa lưng vào tường, tay cầm lời nhạc nhắc nhở nó: "Bạn hát chậm chậm thôi, đừng có làm điệu nhạc nó lung tung lên như thế!"

"Nhưng, như vậy rất khó nghe." Nó mặt nhợt nhạt phệt xuống đất: "Mình cũng là vì muốn bạn nở mặt nở mày đó thôi."

Nếu nó hát dở, thì cũng giống như Cảnh Thần hát vậy, và nếu mọi người biết đó không phải là giọng thật của Cảnh Thần, thì cũng thật xấu hổ cho nó.

"Nhưng mình không theo kịp được giọng bạn." Hèn gì khẩu hình của hai đứa chẳng khớp tí nào.

"Đó là vì bạn không có cảm xúc với bài hát." Và cũng là vì nó chẳng có lý do gì để bạn tâm đến cái chuyện hát hò này cả.

"Nếu mình hát được, cũng chẳng cần bạn giúp đâu." Hần giận dỗi trả lời Tịnh Hiếu.

"Vây thì thà không hát còn hơn!" Mọi người cũng đồng tình với nó, chẳng lẽ bỏ thời gian công sức ra để tập luyện như vậy lại để mọi người chê cười?

"Bạn nghĩ mình sẽ chấp nhận sao?" Cảnh Thần đã sớm đoán được nó đang nghĩ gì.

"Thôi, hai đứa bình tĩnh lại đi!" Ân Từ liền lên tiếng can thiệp.

Còn Tịnh Hiếu và Cảnh Thần, hai đứa cũng đã sớm đoán được tình hình, nên cũng đã chuẩn bị đầy đủ tinh thần để tiếp nhận lời phê bình của Ân Từ.

"Thôi, được rồi..." Chủ nhiệm Hàn cắt ngang: "Tiểu Từ à, đừng trách họ nữa." Nhìn thái độ tiêu cực của anh ta lúc này, mọi người cảm thấy hình như anh ta chẳng còn chút hào hứng nào với công việc này nữa.

"Là lỗi tại mình, mình đã không thực sự cố gắng..." Anh ấy đang tự kiểm điểm bản thân, "Mình vốn dĩ đã chẳng có tài cán gì, mọi người bầu mình làm chủ nhiệm câu lạc bộ... là vì niềm đam mê kịch nói của mình. Nhưng, từ lúc đảm nhiệm chức chủ nhiệm đến nay, mình vẫn chưa tạo được một tiết mục nào cho hội. Mình thật là vô dụng." Chủ nhiệm Hàn rung rung, tay xiết chặt quyền kịch bản nghẹn ngào tâm sự.

Anh ta quả thật rất yếu kịch. "Năm nay đã là năm cuối cấp của mình, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để mình có dịp đóng góp chút ít công sức cho phong trào kịch nói ở trường và phục vụ cho các bạn, nhưng e rằng...thôi, tôi không làm khó mọi người nữa." Chủ nhiệm Hàn lấy cặp kính xuống, lau mấy vệt nước mắt đang đọng trên mắt.

Những lúc như thế này, lại không ai biết làm thế nào cho bầu không khí căng thẳng như vậy trở nên dễ chịu hơn.

"Thôi, được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta giải tán thôi." Chủ nhiệm Hàn khịt mũi, cổ nở nụ cười và nói với mọi người. Tịnh Hiếu tự nhiên cảm thấy bản thân nó hơi nhần tâm, cảm giác giống như nó là người đã cố ý gây ra buổi xáo xào ngày hôm nay. Tuy nhiên, vì ước mơ của người khác mà dẹp bỏ chút tự ái bản thân thì cũng có khó gì đâu?

"Cho em một ngày đi." Cảnh Thần từ góc tường bước ra, tự tin bước tới trước mặt chủ nhiệm Hàn. Chủ nhiệm Hàn trong mắt ngạc nhiên nhìn hần.

"Thứ hai tuần sau, em sẽ cho anh thấy một kết quả bất ngờ." Cảnh Thần tự tin nói với vẻ mặt đầy kiêu hãnh.

Hần đang đùa sao? Chẳng lẽ thần kinh hần đang có vấn đề? Tịnh Hiếu dường như đang định nói gì đó, nhưng bị kéo qua một bên.

"Chị Tiểu Từ, cho em mượn Tịnh Hiếu của chị một ngày nhé!" Nói rồi hần lôi con bé ra ngoài. Đến một chỗ vắng người, hần mới chịu bỏ tay Tịnh Hiếu ra, chuẩn bị tinh thần tiếp nhận những giận dữ cùng những câu hỏi thắc mắc của nhỏ.

"Cậu có chắc không vậy?" Gì mà một ngày, tưởng mình là thần thánh chắc?

"Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ lại đi nói với chủ nhiệm Hàn rằng: Chán thật, sự việc này thật sự là hết hy vọng rồi, anh hãy từ bỏ nó đi!" Cảnh Thần đáp lại nó với giọng điệu đầy vẻ khiêu chiến.

"Ừm... Chuyện này có thể nói nhỏ nhẹ hơn mà." Tịnh Hiếu thật không thể tin được Cảnh Thần lại thẳng thắn đến vậy.

"Nếu là cậu thì sao? Nếu trực tiếp nói với anh ấy không phải là giải pháp tốt, vậy thì mình hãy cùng nghĩ cách giúp anh ấy đi." Cảnh Thần không phải là người có lòng tốt vĩ đại, chẳng qua hắn chỉ muốn thực hiện lời hứa với chủ nhiệm Hàn mà thôi, chính vì vậy mà hắn lại quyết tâm như vậy. Nam giới là vậy, họ luôn đặt chữ "tín" lên hàng đầu.

"Nói thì dễ lắm!..." Quan trọng là làm như thế nào, cho nên, Tịnh Hiếu chọn giải pháp không nói, cũng không làm.

"Cứ thử xem, biết đâu được!" Cảnh Thần vừa ra chiều tính toán, vừa nói với nó: "Như vậy đi, Thứ Bảy này chúng ta sẽ đến công viên."

"Công viên? Nó là cái gì?" Thật ra không phải nó kém hiểu biết như vậy, chẳng qua nó không hiểu lắm là vì sao lại xuất hiện hai từ "công viên" ở đây? Hoàn toàn không có ý đồ gì cả.

"Bởi vì nơi đó tạo cho mình cảm giác yên tĩnh và thoải mái. Như vậy có lợi cho việc tập luyện. Cậu ở nhà đợi mình, mình sẽ đến đón."

"Cậu đi một mình đi, tôi còn phải ngủ." Nó không ngốc đến nỗi lại phí phạm thời gian để ra công viên, trong khi có thể ngủ được một giấc ngon lành.

"Bạn còn biết được gì ngoài việc ngủ chứ hả?" Cảnh Thần tức giận muốn cho nó một trận ngay lập tức.

"Nhưng cũng còn gì đáng để làm ngoài ngủ đâu!" Nó cho rằng càng ít việc làm càng tốt.

"Nếu bạn không đồng ý với mình." Cảnh Thần nghiêm mặt khẳng định: "Mình sẽ đi nói với chị Tiểu Tú và chủ nhiệm Hàn, rằng bạn không ủng hộ cho vở kịch của anh ấy, rằng bạn không chịu cố gắng, bạn chỉ muốn chờ xem kết cục của vở kịch mà thôi... Nói chung là... bạn rất vô tâm."

Có chuyện này nữa sao? Nó đâu phải là đứa lạnh lùng vậy chứ?

"Bạn giỏi lắm!" Tịnh Hiếu toan vỗ tay tán thưởng cho sự thông minh của hắn, đúng là đáng ghét!

"Lẽ ra bạn nên cảm thấy tự hào và may mắn vì điều này mới phải." Vì đây là lần đầu Cảnh Thần hẹn hò với một đứa con gái đấy chứ!

"Phải, suốt đời này tôi sẽ không bao giờ quên bạn đâu. Tiểu tử đáng ghét phá giấc ngủ của tôi à!" Nó nói với vẻ mặt đầy giận dữ như muốn đâm vào mặt Cảnh Thần vậy.

"Vậy hẹn gặp lại sau nhé, đồ mê ngủ!" Cảnh Thần cũng không chịu thua, quay sang chế giễu nó một câu rõ ghét.

Mặc kệ, nó không thêm phần bác nữa, nó cảm thấy đã quá mệt mỏi lắm rồi, giờ nó chỉ muốn nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ. Nhưng, đột nhiên nó khựng lại và như nhớ ra điều gì đó.

"Khoan đã, lúc nãy bạn nói: mượn Tịnh Hiếu một ngày, là có ý gì đấy?"

"Gì nữa đây?" Cảnh Thần chỉ giả ngốc cười trừ với nó.

Thật đúng là...

"Này, bạn phải giải thích đi chứ!" Tịnh Hiếu rõ ràng không dễ gì bị thuyết phục bởi cái vẻ mặt giả tạo đó của hắn. Tuy nhiên, Cảnh Thần cũng không dễ gì thuận theo đề nghị của nó, hắn giơ tay vẫy ra hiệu "không", rồi vụt chạy thật nhanh qua mặt Tịnh Hiếu.

Lại trò gì nữa đây? Chẳng lẽ đây là đặc điểm thứ hai mà các thiếu gia con nhà giàu thường có? "Tuồng mình là thần tượng của mọi người chắc?"

Ấy vậy mà Cảnh Thần còn quay lại trả lời với nó rằng: "Này, phải tập luyện chăm chỉ vào đấy!"

Chán thật, đúng là đáng ghét!

Truyền thuyết rồi cũng trở thành huyền thoại. Có một câu chuyện...

Thưa xa xưa, có một nàng công chúa xinh đẹp. Ngày nọ, cô bị mụ phù thủy độc ác độc hóa phép thành thiên nga. Một hôm cô gặp được một hoàng tử, cô tâm sự hết nỗi lòng và nỗi bất hạnh của mình cho vị hoàng tử, sau đó công chúa còn nói: Chỉ có tình yêu chân thành và dũng cảm mới có thể hoá giải được lời nguyền của mụ phù thủy độc ác kia.

Hoàng tử thề nguyện sẽ mãi yêu nàng.

Trong buổi tiệc khiêu vũ tổ chức tại hoàng cung, mụ phù thủy nọ hoá phép biến thành một pháp sư đầy phép thuật, và đưa con gái mình vào đóng giả công chúa để lừa hoàng tử. Rất may, hoàng tử đã sớm nhận ra sự xảo trá này, chàng đã dũng cảm chiến đấu và đã chiến thắng được mụ phù thủy ác độc

nờ có sự giúp sức của công chúa thiên nga và những người bạn thiên nga của nàng.

Kết cục trong những câu chuyện thần thoại lúc nào cũng tốt đẹp, con thiên nga đáng yêu ngày nào giờ đây đã trở lại hình hài của một nàng công chúa xinh đẹp. Nàng và hoàng tử cuối cùng cũng được chung sống hạnh phúc bên nhau.

Chủ nhiệm Hàn chính là dùng cốt truyện của vở "Hồ Thiên nga" này mà dựng thành vở kịch phục vụ cho buổi lễ kỷ niệm thành lập trường sắp tới. Trong đó, bài hát chính là bài "Thiên nga" do một nữ danh ca đã thể hiện rất thành công.

Lúc này đây, Tịnh Hiếu thật muốn ai đó nguyện rửa mình để được biến thành thiên nga. Nếu vậy, nó sẽ không phải đứng ở đây, mà sẽ bay đến một cái hồ yên tĩnh và vắng vẻ nào đó.

Huống hồ lúc này nó chẳng những không được ngủ, mà còn phải đi đến công viên tập kịch với tên tiểu tử người Nhật đáng ghét đó nữa chứ!

"Mình cứ tưởng là bạn còn ngủ chứ?" Mới sáng sớm, Cảnh Thần đã đến, hần mặc một chiếc áo bông màu đen với chiếc quần jean đứng trước cửa nhà Tịnh Hiếu, gương mặt cậu ta toát lên một vẻ đẹp đến mê hồn.

Tịnh Hiếu dụi mắt nhìn Cảnh Thần, dường như nó chưa đã giấc thì phải. "Ủm...mẹ mình mà phát hiện thì phiền đấy, cho nên phải dậy sớm."

"Cô ấy sẽ phát hiện ra có một thằng oắt con đang hẹn hò với cô con gái cưng của mình, và cho rằng tiểu thư nhà mình yêu sớm?" Hần hỏi và thấy điều này thật là thú vị.

"Không phải vậy! Mẹ tôi sẽ cho rằng một đứa con gái lười vận động như tôi mà lại có thể khiến cho một tên con trai tuần tú phải khổ sở chờ đợi trước cửa nhà mình, thật là kỳ lạ." Mẹ nó có vẻ rất rành về chuyện này.

Quả nhiên là một sự thật khó diễn tả thành lời.

"Vây..." Cảnh Thần dường như có một chút gì đó sợ sệt, "Vây chúng ta đi thôi!"

"Có xa không?" Tịnh Hiếu muốn xác định chắc chắn trước khi đi.

"Không còn sự lựa chọn nào nữa đâu!" Dù là xa hay gần thì nó cũng đâu có cơ hội trốn thoát.

Trên đường đi, họ chỉ nói với nhau vài lời vu vơ kiểu "Hôm nay trời đẹp nhỉ?"

Đến công viên, Tịnh Hiếu chợt đưa ra một nhận xét, so với thường ngày, Cảnh Thần trông có vẻ hoạt bát và cởi mở hơn.

"Bây giờ...mình đi mượn một thứ." Cảnh Thần bước chậm lại để Tịnh Hiếu kịp theo mình.

"Cái gì?" Tịnh Hiếu bước vội theo hỏi Cảnh Thần. Trông nó chẳng có một chút hăm hở nào với công việc.

"Đi thuê xe đạp đôi." Thấy nó có vẻ không vui, Cảnh Thần ân cần: "Nếu bỏ không thích thì thôi vậy, chúng ta sẽ đi bộ. Công viên này không to lắm đâu, nhưng nó cũng chẳng nhỏ chút nào."

Tất nhiên là nó mong được đi xe đạp hơn là đi bộ, nhưng vấn đề là tại sao không phải là xe đạp đơn?

Sao...cái công viên này chỉ cho thuê xe đạp đôi hay ba thôi sao? "Chẳng lẽ đây là cách giúp người ta hiểu nhau hơn?"

Cuối cùng nó cũng giải ra được một lý do thích hợp.

Cảnh Thần gạt đầu với vẻ mặt bối rối, rồi đưa tay ra hiệu bảo Tịnh Hiếu: "Lên xe đi!" Nó gãi đầu tỏ vẻ e ngại, khó chịu nhưng cuối cùng đành phải chấp nhận.

Quang cảnh ở đây cũng tuyệt đấy chứ! Quả là nơi hẹn hò lý tưởng cho những đôi đang yêu.

"Ngốc ạ! Có biết chạy xe không vậy?"

"Do bỏ không biết đạp thì có!"

"Rê trái!"

"Không nói thì ai mà biết chứ?"

Sau 10 phút luyện tập với chiếc xe đạp này khá mệt mỏi, cuối cùng Tịnh Hiếu và Cảnh Thần cũng điều khiển được nó một cách thành thạo hơn. Xem ra họ cũng biết cách phối hợp với nhau đấy, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Cảnh Thần dừng lại ngay cạnh một cái hồ nước. Mặt hồ trông phẳng lặng và yên ả biết bao, thỉnh thoảng lại xuất hiện vài đợt sóng nhỏ li ti nhấp nhô trên mặt nước mỗi khi có một làn gió nhẹ thoảng qua. Mấy cây liễu dọc quanh bờ hồ cũng đưa nhau e lệ với gió.

"Chúng ta ngồi xuống bãi cỏ này nghĩ một chút đi." Dừng xe lại, Cảnh Thần chọn ngay cho mình và Tịnh Hiếu một bãi cỏ khá sạch sẽ.

Đôi mắt long lanh, thông minh và nụ cười rạng rỡ của cậu ta làm mọi người xung quanh đều ngoái nhìn.

"Không khí ở đây mát thật!" Nói rồi hắn quay sang nhìn Tịnh Hiếu.

Phí lời như vậy làm gì chứ? Nó có chút gì đó không hiểu về con người Cảnh Thần lúc này. Thấy nó chẳng phản ứng gì, Cảnh Thần im lặng nhìn đi chỗ khác.

Hai đứa cùng nhau ngồi thưởng ngoạn cảnh vật thanh bình và làn không khí trong lành mát mẻ ở đây.

"A! Đúng rồi, có chuyện này mình muốn hỏi, nhưng lại sợ bạn hiểu lầm." Không đợi nó trả lời, Cảnh Thần tiếp: "Mình trông bạn quen lắm, chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa nhỉ?"

Có nên cười ha ha trong lúc này không nhỉ? "Ồ...đúng là đã có gặp." Lời nó vừa nói không giống như sự kiềm chế đang ầm ứ trong lòng nó, rõ ràng nó nghĩ không nên nói thì tốt hơn...Thôi rồi! Nhất định nó đã trúng "bùa" của Cảnh Thần.

"Ồ! Thảo nào. Nhưng là ở đâu?" Cảnh Thần hiếu kỳ hỏi tiếp.

"Lần đầu...là ở trước cửa một quán bar, bỏ xô cửa chạy ra ngoài và va vào mình. Lần thứ hai là ở trước cửa lớp, lúc đó bỏ đang đuổi theo Thất Quỷ." Nó cảm thấy có chút gì đó hơi xấu hổ khi nói ra như vậy.

"Thì ra lại trùng hợp vậy." Cảnh Thần thích thú cười lớn: "Tịnh Hiếu này, hoá ra mọi người chọn hai đứa mình hợp tác với nhau cùng là có nguyên nhân nhỉ?"

Nguyên nhân nguyên cớ gì chứ, ông trời chắc là có nhầm lẫn gì rồi!

"Lần ở quán bar ấy, bỏ có trông thấy gì không?"

Tịnh Hiếu đang say sưa nghịch với đám cỏ dưới đất, thế nhưng khi nghe Cảnh Thần hỏi vậy, nó liền ngược mặt lên nhìn, và nó nhận ra nét mặt của Cảnh Thần chưa bao giờ trông có vẻ cô đơn và trong sáng đến như vậy. Nhìn thấy gì? Có nên nói ra không nhỉ?

"Không, lúc đó mình thấy rất xui xẻo." Tịnh Hiếu trả lời như vô thức, lần này cuối cùng nó cũng khoả được cái miệng của mình lại. "Cho nên, mình đứng dậy phui quần áo rồi đi ngay."

Cảnh Thần nhoen miệng cười, rồi đứng phắt dậy chạy đến cạnh bờ hồ. Chỉ còn Tịnh Hiếu ngồi lại một mình, chẳng biết làm gì, nó cũng đứng dậy và đi theo Cảnh Thần. Hắn cúi xuống đất nhặt một viên đá, ném xuống nước cho chúng nhảy lặn tăn trên mặt nước.

Nhìn làn sóng nhẹ vỗ trên mặt hồ, Tịnh Hiếu cảm thấy tâm trạng mình vui vẻ và thoải mái vô cùng.

"Trước đây bỏ chưa bao giờ hát à?" Nó chợt nhớ ra mục đích hôm nay đến công viên của haddwaxa.

"Có một lần lúc còn nhỏ, và đó cũng là lần duy nhất." Cảnh Thần đưa mắt nhìn xa xăm và trả lời câu hỏi của nó.

"Mình cho rằng...hát không hẳn là dùng thanh âm, cũng không hẳn chỉ dựa vào cổ họng, mà là...hát bằng cả trái tim." Tịnh Hiếu lấy tay đặt ngay trước ngực.

"Cậu cũng khiêm tốn thật đấy!" Cảnh Thần quay lại đưa mắt nhìn nó.

Tịnh Hiếu không thêm để ý, nó tiếp tục nói lên những cảm nhận sâu sắc của mình: "Đứng trước sân khấu, mình không hát nổi thành lời, bởi vì mình nhận ra rằng: Hát, không phải là do người khác yêu cầu mình mới có thể cất tiếng hát, mà là do một sự cảm nhận sâu sắc xuất phát từ trong trái tim. Lúc này...chúng ta sẽ cảm nhận và nghe được bài hát từ trong chính trái tim mình."

"Khó hiểu quá!" Cảnh Thần giả vờ và hững hờ yêu cầu nó giải thích.

Nhưng thật không ngờ, Tịnh Hiếu trầm giọng và cất lên tiếng hát, bất ngờ và thú vị như vậy đấy!

Nếu như không có tiếng gọi của anh, đôi cánh này của em sẽ không dễ dàng cất lên được.

Để mỗi buổi sáng được bay về phía bầu trời trong xanh...

Em là con thiên nga của anh, anh là người hùng của lòng em.

Những làn gió dưới đôi cánh này của em đang chờ đợi tiếng anh gọi.

Nơi nào sẽ là bến bờ cho em? Em chỉ muốn đáp xuống bờ vai anh.

Để thì thầm vào tai anh, và cho anh cảm nhận sự ấm áp trong em.

Em là con thiên nga của anh, và anh là người hùng trong lòng em

Anh là mặt hồ trong xanh phía dưới kia, đang chờ đợi em đáp xuống.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Thần nghe Tịnh Hiếu hát say sưa, thậm chí là nhập tâm đến như vậy. Giọng hát của Tịnh Hiếu điêu luyện, mỹ miều đến từng câu, từng lời, từng đoạn cao, đoạn thấp. Chất giọng trầm ấm của Tịnh Hiếu và như có chút gì đó pha trộn vào tạo nên một sự cộng hưởng kỳ diệu.

Đó chính là sức mạnh của tiếng hát, sức mạnh của Tịnh Hiếu. Sự phối hợp kỳ diệu giữa những cảm xúc và tâm hồn của người hát như một tia nắng toả sáng bất chợt sau một cơn mưa dài u ám.

Giọng hát hay và mỹ miều đến nỗi như vẫn còn vang vọng mãi bên tai.

Đáng ngờ thật, Cảnh Thần chưa bao giờ nghĩ rằng Tịnh Hiếu lại có thể hát hay đến vậy.

"Bồ học được chưa?" Nó tỏ ra thông hiểu như lúc nó đang hát.

"Học được? Ý bồ là...mình...học theo bồ?" Đến cả hát mà hắn ta còn không biết, làm sao có thể đạt tới trình độ hát hay như Tịnh Hiếu được chứ?

"Mình nghĩ rằng nếu như nghe mình hát nhiều lần, bồ sẽ hát được như mình thôi." Đây là giải pháp duy nhất mà Tịnh Hiếu nghĩ ra được vào lúc này.

"Bồ cho rằng có thể ngây người ra như bồ là dễ dàng lắm sao?" Mặc dù rất khâm phục giọng hát của Tịnh Hiếu, nhưng Cảnh Thần cũng cảm thấy vô cùng thất vọng trước cái đầu quá ấu trĩ của nó. Tuy nói vậy, nhưng ít nhiều Cảnh Thần cũng bị tác động bởi những lời nói của Tịnh Hiếu. Nếu thực sự có thể hoà mình vào bài hát, vào nhân vật Hoàng tử kia, liệu mình sẽ có được sự cảm thụ âm nhạc như Tịnh Hiếu không? Khi cả hai tâm hồn đã hoà quyện thành một, liệu Cảnh Thần có cảm nhận được những giai điệu trong tiếng hát của Tịnh Hiếu?

Chỉ có cách tiếp cận đối phương, mới có thể dùng đối phương hoà nhập vào nhau. Đây chính là cách mà Cảnh Thần muốn mình và Tịnh Hiếu cùng cất chung một tiếng nói.

"Sự cảm nhận, tâm hồn và âm nhạc." Nếu không phải là người yêu, thật khó để làm được điều này, nhưng Cảnh Thần lại cảm thấy nó rất dễ. "Chỉ cần tắt cả điều có một điểm chung, mình nghĩ rằng mình cần biết được bồ đã hát bài hát Thiên nga này như thế nào?"

Cảnh Thần hình như "có vấn đề" rồi!

"Ồ...Vậy bồ muốn thế nào?...Tụi mình...có điểm chung?" Tịnh Hiếu nghiêm túc hỏi lại.

"Bí mật." Cảnh Thần nháy mắt nhìn sang nó, trông thật là quyến rũ.

"Bồ thay đổi tâm trạng nhanh thật đấy!"

"Là vì mình thấy việc này rất có ý nghĩa." Cuối cùng Cảnh Thần cũng tìm ra được mục tiêu để thử thách, đó chính là hoàn thành nhiệm vụ chủ nhiệm Hàn đã giao cho.

Hãy đợi đấy, mọi người nhất định sẽ rất ngạc nhiên.

Tịnh Hiếu sờ tay lên trán mình. Nó đâu có sốt. Chắc là nó tưởng tượng đấy thôi...

Nếu vậy thì...Cảnh Thần cũng phát sốt mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tiếng Hát Của Con Thiên Nga

Trên đời này có mấy việc mà người ta có thể dự đoán được đâu. Số mệnh có lẽ cũng chỉ trong chớp mắt. Cái gọi là kì tích sắp xuất hiện.

Thứ hai, là ngày hẹn gặp của Cảnh Thần cùng chủ nhiệm đội kịch nói.

Hạ Ân Từ bất kể vất vả, từ sớm đã chạy đến chỗ Tịnh Hiếu dò la tin tức về cuộc hẹn của hai đứa ở công viên.

Không phải là hẹn hò trai gái gì cả, đừng có ném cái vẻ mặt nghi ngờ mờ ám đó của chị vào em! Nó thật muốn hét to vào chị họ của mình như vậy.

"Được rồi! Chị nói đây, hai đứa cũng lợi hại lắm đấy! Lại còn có thoả thuận ngầm với nhau nữa. Cảnh Thần đã giải quyết được mọi vấn đề rắc rối chứ?" Ân Từ nở một nụ cười hiền lành và bí hiểm như Đức mẹ Maria vậy.

"Chị thôi đoán già đoán non đi!" Tịnh Hiếu cảm thấy dường như Cảnh Thần đang bị cái gì đó bao trùm lấy thân thể của hắn ta.

"Lễ kỷ niệm thành lập trường cũng sắp đến rồi, đợi đến lúc đó xem tài năng của các em như thế nào." Ân Từ dịu dàng nhìn Tịnh Hiếu với vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

"Tiểu Từ à, sao chị lại ở đây?" Cảnh Thần cùng Thất Quỷ bước vào lớp học.

"A, chị đến thông báo cho các em biết buổi diễn tập chiều nay, sẽ có thầy cô đến xem và đánh giá nữa đấy." Ân Từ nựng vào má Thất Quỷ, hỏi yêu con bé: "Cuối tuần vui vẻ chứ? Có chọc giận anh hai không đấy?"

"Không có, không có đâu." Thất Quỷ vội phủ nhận: "A, đúng rồi, hôm nào chị Tiểu Từ đến nhà em dùng cơm nhé!"

"Được thôi, khi nào rảnh nhất định chị sẽ đến." Tịnh Hiếu biết, Tiểu Từ đang rất cố gắng kìm nén cái cảm xúc vui sướng đang dâng trào trong lòng chị ấy. Quả không hổ thẹn với cái danh hiệu "hoàng hậu" mà chị ấy đạt được hồi năm ngoái.

"Ừa, vậy mà mình cứ tưởng sáng nào bỏ cũng ngân nga cái điệp khúc: A...Ngủ thêm chút nữa...chứ! Vội gì mà dậy sớm? Hôm nay sao lại đến lớp sớm thế?"

Cảnh Thần trở nên hiểu nó như vậy từ lúc nào chứ? Đến cả cái ý nghĩ của nó vào mỗi buổi sáng mà hắn ta cũng biết?

"Vì từ sáng chị Tiểu Từ đã đến gọi tôi dậy rồi." Chứ không phải là vì cuộc hẹn của đội kịch vào ngày hôm nay sao? Vì nó mà báo hại Tịnh Hiếu mất ngủ.

"Vậy thì, thay mặt chủ nhiệm Hàn, chị cảm ơn các em nhiều lắm. Hẹn gặp các em sau nhé!" Ân Từ biết rằng Đằng Ảnh chắc cũng đã đến, nên chị ấy hỏi há chày về lớp mình.

"Ái chà...Tai hại đây..." Tịnh Hiếu lẩm bầm một mình gì đó.

"Chỉ là một vở kịch thôi mà, ngốc thật!" Cảnh Thần cũng lẩm bầm nói với theo Ân Từ.

Tịnh Hiếu quan sát cái điệu bộ "nhiều chuyện" của Cảnh Thần và cái dáng vẻ im lặng của Thất Quỷ, thật là hết chỗ nói. Nó suy nghĩ, rốt cuộc là nó có vận may như thế nào mà lại có thể cùng làm bạn học với những người bạn như Thất Quỷ, như Cảnh Thần? Có lẽ, đây là năm học đáng nhớ nhất trong cuộc đời học sinh của nó.

Kết thúc tiết học thứ 2, Cảnh Thần vội xin phép cô giáo đi tập kịch. Thất Quỷ vì muốn được ở bên cạnh anh trai mình nên cũng lọt tọt xách ba lô chạy theo Cảnh Thần. Còn Tịnh Hiếu, vì là "diễn viên" lồng tiếng cho Cảnh Thần, nên đội kịch cũng không thể không có mặt nó.

Tịnh Hiếu ngoài cái thói quen lười biếng vốn có, còn có thói quen kỳ lạ khác. Đó là nó thích chọn đi những con đường hẹp và vắng vẻ hơn là chọn đi những con đường rộng rãi và sáng sủa, đông đúc. Cho nên, nó chọn lối đi hẹp ở hành lang phía bên phải dãy phòng học để đến hội trường tập kịch. Nhưng, dường như nó không hề biết, đây chính là địa điểm lý tưởng nhất trong trường mà bọn học sinh thường chọn để tâm sự, hay để thô lộ.

Đến góc cầu thang lầu hai, nó bỗng nghe thấy giọng một nữ sinh đang bộc bạch: "Cảnh Thần à, bạn đồng ý làm bạn trai với mình chứ?"

"Xin lỗi, mình không nhận lời bạn được." Thật ra khi bị con bé này kéo từ trong giảng đường ra đây, Cảnh Thần đã hiểu nhỏ muốn nói gì. Với gương mặt điển trai và thu hút của mình, từ nhỏ đến giờ hắn cũng đã quen với việc được phái nữ ái mộ như thế này rồi.

Hình như là người đảm nhiệm vai nữ chính vở "Hò Thiên nga" đây, nghe nói nhỏ là một trong hoa khôi của trường, và còn múa ba lê rất đẹp. Oa...Cảnh Thần cũng lợi hại thật.

Mặc dù biết bây giờ không phải lúc "xem kịch", nhưng làm sao đi khỏi đây? Và lại, nó cũng chẳng muốn phải vòng qua vòng lại đi đến hội trường.

"Tại sao chứ? Bạn không cảm thấy tội mình được diễn chung như thế này là có duyên hay sao?" Với dáng vẻ và khí chất vương giả vốn có, trong bộ trang phục cổ của người phương Tây, trông Cảnh Thần thật tuấn tú và lịch lãm như các vị hoàng tử trong truyện cổ tích vậy. Cô gái nào có thể dễ dàng bỏ qua Cảnh Thần, quả thật là không biết nhìn.

"Nếu như nói duyên phận có thể khiến con người ta yêu nhau, thì cũng không phải là bạn." Lúc này, Cảnh Thần bỗng bật cười và nghĩ tới người có duyên với hắn nhất là Hạ Tịnh Hiếu.

Tên này...không phải là đang nói tới nó đó chứ? Trong đầu Tịnh Hiếu chợt nảy ra ý định như vậy.

"Là Hạ Tịnh Hiếu đúng không? Em họ của Hạ Ân Từ?" Hoá ra, nhỏ này cũng rất quan tâm tới vấn đề này, và cũng đã biết Hạ Tịnh Hiếu từ lâu rồi.

"Bạn cứ ở đây và tiếp tục đoán, tôi đi trước đây." Cảnh Thần tỏ vẻ lịch sự cười chào tạm biệt và quay lưng bỏ đi.

"Cảnh Thần à, khoan đã!..." Cô gái gọi với theo, nhưng hắn ta vẫn không quay lại. Tịnh Hiếu nghĩ chắc cũng đã đến giờ điểm danh, nó giả vờ đi xuống cầu thang và hát vu vơ gì đó.

Ngang qua con bé, nó bị gọi giật lại. "Mày là Hạ Tịnh Hiếu phải không?"

"Ồ...à..." Nó qua loa

"Ai cho mày tham gia vở diễn? Tốt hơn hết mày nên giữ khoảng cách với Cảnh Thần!" Xem ra cô ta đang rất giận.

"Tôi không rõ bạn đang nói gì?" Tịnh Hiếu muốn kết thúc cuộc nói chuyện này, "Nhưng mà, rất tiếc! Tôi không thể bỏ cuộc."

Đã đến lúc này rồi, nó không thể thờ ơ trước sự nỗ lực cố gắng bấy lâu nay của mọi người được. Niềm hy vọng của chủ nhiệm Hàn, của Cảnh Thần, sự động viên khích lệ của Ân Từ, cả công lao của hai anh em Thất Quý, và...còn sự kỳ vọng của rất nhiều người nữa. Nó không thể chỉ nghĩ đến bản thân mà kết thúc mọi thứ như vậy được.

Giọng điệu nghiêm khắc và cứng rắn của nó khiến cho nhõ kia cũng không cách nào phải bác lại, chỉ còn biết buồn bã rồi tức giận mà khóc. Tịnh Hiếu không cần biết đó có phải là nguyên nhân khiến nhõ khóc hay không, đi thẳng một mạch vào giảng đường mà không thèm ngoái lại.

"A, đến rồi à!" Cảnh Thần vẫn vui vẻ chào nó như mọi khi.

"Mệt chết đi được." Trông dáng vẻ nó cứ như là vừa chạy hết một quãng đường dài vậy.

"Bị ma đuổi hay sao vậy?" Tuy nói vậy nhưng Cảnh Thần cho rằng cho dù có ma thật thì nó cũng không đời nào lại phí sức để chạy.

"Đừng có nói những lời vô duyên như vậy." Tịnh Hiếu ngắt lời kẻ đáng ghét đang chằm chọc nó: "Chúng ta cần làm gì cho vở diễn đây?"

"Bạn sẽ đứng phía sau tấm rèm này và hát thay mình." Cảnh Thần biết chắc rằng lúc đó sẽ rất căng thẳng, nên an ủi: "Bạn đừng lo, chỉ cần chúng ta cố gắng làm tốt, mình tin là sẽ thành công."

"Thật vậy chứ?" Còn biết làm gì hơn là tin vào lời hấn bây giờ?

"Cảnh Thần! Vào hậu đài chuẩn bị đi!" Giọng của các thành viên đội kịch vọng ra từ bên trong: "Vai nữ chính đâu rồi?"

"Mình đến ngay!" Cảnh Thần vừa đi vừa nói với theo: "Cố lên nhé, Tịnh Hiếu!"

Có gì mà cố chứ? Đáng ghét thật. Nó hoàn toàn không biết được đâu.

Ngoài trạng thái tinh thần mất tập trung và không được ổn định của vai nữ chính, mọi thứ khác đều diễn ra suôn sẻ. Đặc biệt là giọng ca quyến rũ của Tịnh Hiếu, chẳng ai ngờ rằng Tịnh Hiếu lại có giọng hát tuyệt diệu như vậy. Đó chính là khả năng tiềm ẩn mà bây giờ mới được đánh thức và thể hiện, làm cho tâm hồn mọi người như bay bổng theo lời ca tiếng hát ngọt ngào đó. Sự kết hợp của Cảnh Thần và Tịnh Hiếu thật là tuyệt vời và ấn ý đến từng giai điệu, từng khúc nhạc.

"Đằng Ảnh quả là đưa ra ý kiến thật là hay!" Ân Từ đứng bên cạnh Đằng Ảnh và không ngớt lời khen anh ta.

"Cũng là nhờ vào sự cố gắng của Cảnh Thần đó chứ!" Đằng Ảnh không thêm bận tâm đây là công lao của ai.

"Tôi...thật xúc động quá!" Chủ nhiệm Hàn tay cầm gọng kính, tay lau nước mắt nước mũi đang đầm đìa trên mặt.

"Chủ nhiệm Hàn à, bây giờ chỉ còn chờ đến buổi công diễn nữa thôi. Chúng ta mai làm băng rôn cổ vũ đi nào!" Chị Ân Từ biết chắc mọi người sẽ hoàn thành được nguyện vọng chủ nhiệm Hàn. Chủ nhiệm Hàn phấn khởi gật đầu tán thưởng, Thất Quý đứng bên cạnh cũng ra sức cổ vũ theo.

"Chiến thắng! Chiến thắng! Chúng ta cùng chiến thắng!"

Trường Trung học phổ thông Thần Lạc tọa lạc tại vị trí trung tâm thành phố, cho nên khó tránh khỏi những lúc đông đúc người qua lại.

Hôm nay, tổ chức hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, trên sân khấu đang là phần biểu diễn vở "Hồ Thiên nga."

Mọi người dưới khán đài liên tục tán thưởng bằng những tràng pháo tay hết sức nồng nhiệt. Bọn con gái đang ra sức la hét và bình luận, bọn họ chẳng thể ngờ rằng Cảnh Thần đáng yêu và điển trai của mọi ngày, hôm nay lại có thể vào vai chàng hoàng tử đa sầu đa cảm một cách lôi cuốn và quyến rũ như vậy.

Còn bài hát như làm sống lại câu chuyện tình lãng mạn của chàng hoàng tử dũng cảm và nàng công chúa thiên nga xinh đẹp bên hồ nước, một cách sống động và hiện thực. Lúc này, Tịnh Hiếu không chỉ đơn thuần là hát nữa, mà trong tiếng hát ấy, như đang chất chứa một thứ tình cảm sâu đậm nào đó.

Đến đoạn cuối của vở kịch, chàng hoàng tử do Cảnh Thần thủ vai sẽ là người hát khúc "Thiên nga" để kết thúc phần trình diễn này. Đây chính là khúc nhạc mà mọi người mong đợi nhất:

"Em là con thiên nga của anh, và anh là người hùng trong lòng em

Anh là mặt hồ trong xanh phía dưới kia, đang chờ đợi em đáp xuống." Đến đây, vở kịch đã khép lại. Xem ra, nó rất được mọi người yêu thích và tán

thường. Nhưng, hình như không có ai nhận ra cái vẻ thẳng thốt của Cảnh Thần.

Trong hội trường lúc này, chỉ có hai người biết được một sự thật.

Đó là, một người không hát câu cuối cùng: Hạ Tĩnh Hiếu, và người đã hát câu cuối cùng: Cảnh Thần.

Cảnh Thần nghe rất rõ âm thanh phát ra từ miệng mình, "Mình vừa làm gì thế này?"

Vỡ kịch vừa hạ màn, Cảnh Thần đã vội đi tìm Tĩnh Hiếu và lôi nó đến một góc mà người ta để biển là "Cấm hút thuốc".

"Gi vậy?" Tĩnh Hiếu thắc mắc.

"Tai sao mình lại hát được?" Tại sao cậu ta lại hát được câu hát cuối cùng đó chứ?

"Bạn nên tự hỏi mình ấy chứ!" Tĩnh Hiếu hình như không có vẻ gì là ngạc nhiên lắm về điều này: "Sao bỗng nhiên bọn mình lại phối hợp ăn ý với nhau vậy nhỉ?" Hai người bọn họ đâu có tập luyện trước với nhau, chẳng qua Tĩnh Hiếu nghe loáng thoáng đâu đó tiếng hát của Cảnh Thần, và thế là...

Chẳng lẽ đây là sự đồng cảm về tư tưởng, tâm hồn và âm nhạc?

"Vây...Mình hiểu rồi." Cảnh Thần nhếch miệng cười và búng tay một cái: "Sở dĩ chúng ta có thể phối hợp với nhau một cách ăn ý như vậy, là vì mình đã bắt chước làm theo bồ, mình đã tận dụng tất cả sức tưởng tượng của mình để cảm nhận...Nếu là Tĩnh Hiếu, bạn ấy sẽ hát câu này như thế nào, và bạn ấy sẽ cảm nhận như thế nào về giai điệu của bài hát. Nhưng, điều làm mình cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đó là lại có thể hát giống bồ đến như vậy."

Huống hồ, hai đứa có giọng nói giống nhau, đôi lúc cảm nhận cũng giống nhau, cho nên Cảnh Thần mới đặt bản thân mình vào Tĩnh Hiếu, đến nỗi lại hoá thân thành Tĩnh Hiếu lúc nào cũng không rõ, và cuối cùng cũng đã hát được.

"Thật là...không thể nào hiểu nổi." Tĩnh Hiếu quả thật thật không dám suy nghĩ nhiều về vấn đề này thêm nữa.

"Cảm ơn cậu." Cảnh Thần vui vẻ nói: "Đây là công lao của cậu đấy. Lúc đầu mình nghĩ rằng chỉ cần bắt chước cảm nhận của cậu là được, nhưng thật không ngờ cậu đã giúp mình tìm lại được cảm nhận của chính bản thân mình. Cảm ơn cậu nhiều lắm, Tĩnh Hiếu!"

Thật ra, là vì hai đứa còn có khá nhiều điểm tương đồng với nhau.

"Nhưng...mình vẫn không hiểu lắm?..." Tĩnh Hiếu ngập ngừng hỏi lại Cảnh Thần.

"Thì ra các bạn ở đây à." Thất Quỷ từ đằng sau nhào tới ôm lấy Tĩnh Hiếu: "Ôi...nặng quá!" Tĩnh Hiếu quay lại nhìn cô bạn đáng yêu của nó.

"Vỡ kịch đã rất thành công đấy! Nhìn mọi người tán thưởng nhiệt tình như vậy thì biết!" Thất Quỷ vui đến nỗi cười ngoác cả miệng: "Vây chúng ta quyết định cuối tuần này đi dạo một chuyến đi!"

Chuyện thành công này và chuyện đi dạo có liên quan gì với nhau đâu? Tĩnh Hiếu thắc mắc

Cảnh Thần là bạn từ nhỏ của Thất Quỷ, đương nhiên hẳn hiểu khá rõ về con bé, "Tất nhiên là được rồi, nhưng lần này bạn Thất Quỷ muốn mời ai đây?"

"Chị Tiểu Từ và anh mình bận đến câu lạc bộ Tin học có việc rồi, cho nên tất nhiên là ba đứa mình rồi."

"Được thôi!" Cảnh Thần vỗ Tĩnh Hiếu: "Tĩnh Hiếu à, bồ nói đi."

Dạo phố chính là điều hoàng toàn trái ngược với cái triết lý sống của nó. Lại chỉ có 3 đứa với nhau, chẳng phải ngượng lắm sao?

"Ừm..." Lúc này, nó thật muốn nói: Mình không đi đâu, các bạn cứ đi đi.

"Tĩnh Hiếu, bồ không đi à?" Thất Quỷ kéo vạt áo nó và hỏi như một đứa trẻ.

"À à...Có. Đi chứ..." Tĩnh Hiếu đành chấp nhận.

"Hay quá! Lần đầu tiên đi chơi cùng Tĩnh Hiếu." Thất Quỷ sung sướng nắm lấy tay Cảnh Thần, và quay vòng tròn như một đứa con nít. Tĩnh Hiếu sờ trán lau mồ hôi, nó cảm thấy nó và Cảnh Thần như là anh với chị đang dắt em gái đi chơi vậy.

Anh chị?! Tĩnh Hiếu ơi là Tĩnh Hiếu! Mấy có đang tỉnh táo không vậy?

"Tĩnh Hiếu này!" Cảnh Thần đột nhiên tò mò nhìn nó chăm chú, chắc là sắp có chuyện gì đây. "Những điều bồ nói với mình ở nhà bồ là thật chứ?"

"Ai lừa bạn làm gì?"

"Cảnh Thần à, hai người đã thân nhau đến mức này rồi sao?" Thất Quỷ chắc là xem phim tình cảm nhiều quá nên nhiễm mất rồi! "Trời ơi! Đã thân đến như vậy rồi!"

"Thất Quỷ à...ai nói với bồ vậy chứ?" Cảnh Thần và Tịnh Hiếu đều giả vờ.

"Không phải vậy sao?" Con bé ngây ngô hỏi lại: "Mấy bộ phim trên ti vi đều có kết cục vậy cả mà."

Ờ?...Quả là không sai? Truyền hình bây giờ quả đã ảnh hưởng không ít đến tư tưởng của nhiều người.

Cuộc sống thật đáng quý, và thời gian cũng vậy. Một đứa con gái như Tịnh Hiếu rất hiểu cái triết lý này. Tuy nhiên, hiểu là một chuyện, còn làm hay không lại là một vấn đề.

"Khô thật..." Nó chớp mắt một cái, toàn thân hiện rõ vẻ chán chường.

"Còn chưa tỉnh ngủ sao? Cậu thật chẳng biết quý trọng thời gian gì cả." Cảnh Thần khều khều vào vai nó, đánh thức dậy.

"Qua đây làm gì chứ? Muốn rủ tôi cùng đến nhà Thất Quỷ à? Nhà cậu và nhà Thất Quỷ gần nhau vậy, lại phí công qua đây?"

"Bồ thử nghĩ xem, nếu bây giờ cả hai chúng ta cùng xuất hiện trước mặt Thất Quỷ, chắc nhỏ sẽ rất vui." Từ nhỏ, Cảnh Thần đã rất quý mến Thất Quỷ rồi. Thì ra là vậy, Tịnh Hiếu chỉ còn biết đồng ý theo lời Cảnh Thần thôi.

"Minh rất thương Thất Quỷ, cho nên mình nghĩ việc tạo cho bạn ấy một niềm hy vọng là vô cùng quan trọng. Dù rằng là nó sẽ giúp Thất Quỷ khỏi bệnh hay không, nhưng chúng ta nên làm gì đó giúp cho tình trạng của bạn ấy hiện nay được tốt hơn." Cảnh Thần đặt niềm tin vào Tịnh Hiếu.

"Nếu được vậy thì mình đã trở thành bác sĩ tâm lý từ lâu rồi." Tịnh Hiếu cũng có suy nghĩ của riêng nó: "Nếu chúng ta bắt đầu từ trong ký ức của bạn ấy, mình nghĩ có thể sẽ được."

"Không hiểu sao Thất Quỷ luôn bị ám ảnh bởi những hình ảnh u ám trong quá khứ ấy?" Xem ra Cảnh Thần cũng đồng ý với ý kiến của Tịnh Hiếu.

Có lẽ...vì nhỏ đơn độc, không ai có thể chia sẻ được với nhỏ những tâm tư thầm kín." Đứng ở góc độ là con gái, nó đưa ra suy nghĩ như vậy.

"Chính vì vậy mình mới nói, rằng Thất Quỷ cần có một người bạn gái cùng trang lứa." Đến cả Ân Từ cũng không phải là người thích hợp, dù chị ấy chỉ lớn hơn nó có 1 tuổi.

"Ừm...Mình thấy mọi người chiều chuộng bạn ấy như vậy, e rằng đây lại là một việc sai lầm đấy." Nghe giọng nó thì biết, chắc nó sẽ không đủ kiên nhẫn để theo đuổi việc này đến cùng.

"Vì vậy mà cậu đối xử với cậu ấy cũng như với bao người khác?" Cảnh Thần cho rằng chỉ là do nó quá lười biếng, không thích phải thay đổi mình vì người khác.

"Không phải vậy đâu, nhưng những gì cậu nghĩ về mình trước đây cũng đúng đấy." Nhìn vào mắt Cảnh Thần, Tịnh Hiếu như thấy được suy nghĩ của hắn ta.

"Tịnh Hiếu à, làm người không nên quá ích kỷ như vậy." Cảnh Thần thừa nhận trước đây đã có thành kiến với một số thói quen của nó, nhưng giờ đây cách nhìn của cậu bạn này dần dần đang thay đổi.

"Tôi mà sống ích kỷ thì giờ này đâu có được thoải mái như vậy chứ?" Nói như vậy không có nghĩa là nó đang tự ca ngợi bản thân mình, "Tiếng đàn piano..." Loáng thoáng nó nghe đâu đó tiếng đàn piano vang lên từ căn nhà nào đó cách chỗ nó đang đứng không xa.

"Là Thất Quỷ đang đàn đó, bài hát này mình đã dạy cho bạn ấy, và cũng là bài duy nhất mà bạn ấy biết đàn." Nói rồi Cảnh Thần dừng lại trước một ngôi nhà, và bấm chuông cửa. Còn Tịnh Hiếu thì đang đứng lơ mơ suy nghĩ gì đó.

Một đứa con gái trắng trẻo như ngọc, lại có thể điệu lên khúc nhạc du dương êm dịu như vậy, trên đời này liệu có ai có thể không ngây ngất vì một cô gái như vậy chứ? Nếu có cố gắng hết sức để giúp đỡ một cô gái đáng yêu và đáng thương như vậy, bản thân nó nguyện sẽ làm đến cùng. Nên làm điều gì đó cho Thất Quỷ chẳng?

"Đến rồi à!" Tiếng đàn bên trong căn nhà dừng lại, âm thanh sau đó là tiếng bước chân vội vã chạy từ cầu thang xuống, và tiếp theo đó là Đăng Ảnh mở cửa mời họ vào.

"Anh chưa lên trường à?" Cảnh Thần chào Đăng Ảnh bằng một câu hỏi xã giao.

"Dạ...Buổi sáng tốt lành!" Tịnh Hiếu đứng sau cũng gật đầu chào Đăng Ảnh.

Đăng Ảnh cười chào lại: "Vì anh không yên tâm để Thất Quỷ ở nhà một mình, nên đành đợi các em đến đón nó đi. Làm phiền các em một chuyến vậy."

Tịnh Hiếu ho lên vài tiếng, nó có cảm giác lời nói của Đăng Ảnh như đang nhắm vào nó.

"Tịnh Hiếu!" Thất Quỷ xúc động và vui sướng gọi tên nó: "Các bạn cùng đến à? Thật là hay quá!" Nhìn thấy Thất Quỷ có vẻ quý mến mình như vậy, tâm hồn Tịnh Hiếu như được gọi mở.

"Tụi mình đến đón bồ đây, chúng ta cùng đi ha!"

"Ừ!" Thất Quỷ lúc này trông xinh xắn và vui tươi như nữ thần mùa xuân vậy, "Anh hai, em đi chơi với các bạn nhé!"

"Ừ. Các em đi vui về nhé!" Đăng Ảnh đưa mắt chào tạm biệt cô em gái iu quý của mình.

Thất Quỷ tay nắm Cảnh Thần, tay nắm Tịnh Hiếu, nhìn từ ngoài vào trông có vẻ buồn cười vậy, nhưng ba đứa nó đều đang tràn ngập niềm vui. Cả bọn đi xe buýt đến khu trung tâm thương mại của thành phố, sau đó đi dạo ở đó.

"Tịnh Hiếu này, bộ này đẹp đấy!" Thất Quỷ nhìn bộ váy màu hồng nhạt đang treo trong shop rồi quay sang nói với Tịnh Hiếu.

"Ừm...Nhưng trông nó cũng không hợp với lứa tuổi của mình." Và lại nó cũng không thích lắm những bộ cánh điệu đà, thực nữ như vậy. Còn Cảnh Thần thì cứ đứng đấy mà tủm tỉm cười một mình.

"Cảnh Thần này, bồ mà mặc bộ này là đẹp trai lắm đấy!" Thất Quỷ lại kéo tay Cảnh Thần và nói.

"Tất nhiên rồi!" Nói cứ như là tất cả những bộ quần áo trên thế giới này đều hợp với hắn không bằng. Tịnh Hiếu nở một nụ cười chế giễu sự tự tin quá đáng của hắn.

"Không lo mà sửa soạn làm đẹp đi, coi chừng sau này ở giá đó!" Cảnh Thần làm ra bộ giáo huấn nó.

"Đại thúc à, bớt nhiều chuyện lại đi."

"Kem!" Thất Quỷ nói lớn: "Mình đi mua một lát, mình sẽ quay lại ngay."

Nhưng, một đứa đang mãi ngắm nghía đến cái cửa hàng bán đồ lưu niệm phía trước, còn một đứa chăm chú quan sát xem bạn mình sao lại tập trung sức chú ý vào cái cửa hàng đó như vậy. Thế là, chẳng đứa nào chú ý tới Thất Quỷ.

Tịnh Hiếu dừng chân ngay trước cửa hàng bán đồ lưu niệm và các loại trang sức pha lê, nó chăm chú quan sát bên trong. Cảnh Thần cũng chăm chú nhìn theo nó.

Là một chiếc vòng thủy tinh hình cái lồng xoay rất đẹp, ở giữa chiếc vòng là khối cầu thủy tinh sáng trong, bao xung quanh nó là những sợi dây mỏng với đủ màu sắc khác nhau. Trông thật đẹp và đặc sắc.

"Không ngờ...cậu cũng thích mấy thứ này." Điều này quả thật làm Cảnh Thần thấy ngạc nhiên.

"Đâu có..." Nó đỏ mặt giả vờ bước vội đi.

"Nếu thích thì cứ mua đi." Cảnh Thần biết thật ra nhỏ rất thích nó.

"Mình cũng không thích lắm." Nó tỏ ra không cần thiết phải mua lắm.

"Đây có thể gọi là thích nhưng không nhất thiết phải sở hữu được nó." Cảnh Thần tới bên cạnh nó và nói.

"Không phải, ý mình là...O, Thất Quỷ đâu?" Nó ngó người ra hỏi. Cảnh Thần cũng hốt hoảng và đảo mắt nhìn tứ phía.

"Không xong rồi! Chúng ta để lạc mất bạn ấy rồi!" Hai đứa cùng nói.

"Di động! Bạn ấy có di động không?" Tịnh Hiếu nghĩ rằng đây là cách tốt nhất để có thể liên lạc với Thất Quỷ "Bình thường Đăng Ảnh không cho bạn ấy mang theo, vì tính hay quên của nhỏ...Nhưng mình cứ thử xem..." Cảnh Thần lập tức lấy ngay điện thoại ra và gọi. Trong lúc này, trên màn hình lớn cách chỗ bọn họ đang đứng khá xa đang phát ra một âm thanh trầm thiết. Tịnh Hiếu cảm thấy có gì đó bất ổn, nó liền nhìn lên màn hình.

Trời đất! Thông tin về một vụ tai nạn giao thông!...

"Thất Quỷ hẳn đã thấy được đoạn thông tin này rồi và có thể là đang phát bệnh, tìm bạn ấy nhanh lên!" Nói rồi Cảnh Thần nắm lấy tay nó và chạy len vào dòng người đông đúc trên phố. Bọn họ dừng lại phía trước màn hình lớn kia: Thì ra Thất Quỷ đang đứng ở phía giao lộ đằng kia, hai mắt con bé lơ mơ nhìn dòng xe qua lại trên đường.

"Thất Quỷ à, mau quay lại đi, ở đó nguy hiểm đấy!" Cảnh Thần lo lắng vội vàng đuổi theo.

"Đừng! Nhiều xe quá...Tôi không muốn...Họ đang đứng đằng kia. Tôi nhìn thấy ba mẹ rồi..." Trước mắt con bé giờ đây chỉ là những hình ảnh của quá khứ, và nó cứ tiến về phía trước trong tâm trạng hỗn loạn như vậy.

Một chiếc xe tải chở hàng lớn đang lao về phía con bé với tốc độ cực nhanh. Cứ thế này thì chắc nó sẽ bị chiếc xe kia đâm vào mất. Cảnh Thần vừa đẩy dòng người phía trước vừa cố gắng chạy thật nhanh, Tịnh Hiếu tận dụng khoảng trống này chạy nhanh qua, nó len vào dòng xe cộ đang tấp nập qua lại trên đường.

"Hai bạn cẩn thận, xe đây! Mau quay lại đi!" Cảnh Thần lo lắng gọi lớn.

Lúc này, chỉ kịp nghe tiếng xe thảng gập, Tịnh Hiếu ôm chặt lấy Thất Quỷ, ra sức kéo nó ra khỏi vòng xe nguy hiểm.

"Thất Quỷ...Không sao cả rồi, mọi chuyện đều đã qua." Tịnh Hiếu ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ bé đang sợ sệt của Thất Quỷ, nở một nụ cười dịu dàng an ủi nhỏ.

"A...Tịnh Hiếu!" Giờ thì con bé đã nhận ra được người đang ở trước mặt mình.

"Ba, mẹ Quỷ...đang nhìn cậu đấy, họ nói rằng cậu cần phải mạnh mẽ lên mới được. Chúng ta cần phải nhìn về phía trước, không thể cứ sống mãi trong quá khứ được. Giờ đây Quỷ đã lớn rồi, những chuyện ngày xưa cũng đã qua, cậu còn có anh trai, có các bạn luôn bên cạnh mình. Tụi mình mong rằng cậu sẽ sống tốt, Quỷ à!"

Nói đến đây, Tịnh Hiếu bỗng thấy tay mình ran rát, hoá ra lúc ngã xuống đất nó bị xước một miếng da, vết thương tuy không nặng lắm nhưng làm nó khá đau, và còn có máu chảy ra nữa.

"Xin lỗi...Mình xin lỗi Tịnh Hiếu." Thất Quỷ cầm cánh tay của Tịnh Hiếu đặt lên ngực mình, và khóc sụt sùi: "Mình lại làm cậu bị thương nữa rồi!"

"Thất Quỷ à, chắc là Quỷ không muốn mình phải lo lắng cho cậu giống như ba mẹ cậu chứ?" Tịnh Hiếu cố gắng chịu đựng cơn đau và hỏi nó. Như chạm vào nỗi đau, Thất Quỷ khóc như trút nước.

"Chính vì vậy, chúng ta luôn phải nhìn về phía trước, từ nay, bỏ không được để tụi mình phải lo lắng như vậy nữa đâu đấy!" Tịnh Hiếu dùng cánh tay còn lại làm điểm tựa đứng lên.

"Tịnh Hiếu, Thất Quỷ! Không sao chứ?" Cảnh Thần quan sát kỹ từng đứa: "Thất Quỷ sao rồi? Trời đất, đừng khóc nữa! Mọi người đều bình yên là tốt rồi."

"Từ nay...Thất Quỷ sẽ không nghĩ đến quá khứ nữa, bạn ấy sẽ quên." Tịnh Hiếu chợt nhận ra, bất luận việc chữa trị của Thất Quỷ đã bao lâu rồi, nhưng xem ra cũng không bằng đợt "thử nghiệm thực tế" này.

Trong ký ức của Thất Quỷ giờ đây sẽ không chỉ là hình ảnh của năm xưa nữa, mà nó muốn hoà nhập với mọi người. Cuối cùng, nó cũng tìm ra được cái lý do khiến nó trở nên dửng dưng.

"Mình mến Quỷ lắm, cho nên, bạn phải cố gắng sống tốt vào đây nhé!" Một lần nữa, Tịnh Hiếu lại phán một câu như thói quen.

"Mình biết rồi..." Thất Quỷ lại thút thít: "Mình sẽ cố gắng sống thật tốt, sẽ không nghĩ đến chuyện ngày xưa nữa. Cho nên, bạn đừng bỏ rơi mình nhé, Tịnh Hiếu!"

"Không đâu, chúng ta là bạn tốt của nhau mà, là bạn rất tốt đấy!" Tịnh Hiếu nở một nụ cười thánh thiện, và hôn lên má Thất Quỷ một cái.

"Thật xin lỗi. Tịnh Hiếu à."

"Ừm...Thất Quỷ" Tịnh Hiếu xúc động ôm Thất Quỷ vào lòng, rồi cũng khóc thút thít.

Cảnh Thần đứng bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, hẳn cảm thấy Tịnh Hiếu lúc này quả là một cô gái khéo léo, nhanh nhẹn, xinh đẹp, sâu sắc và còn cực kỳ tâm lý nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bày Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Còn Có Việc Của Tôi Sao?

Bên ngoài cửa sổ, có một con chim đang cất tiếng hót.

Bây giờ đã là tháng 4 rồi, vết thương trên tay Tịnh Hiếu hầu như đã lành. Sức khoẻ Thất Quỷ cũng dần dần hồi phục, tuy trong ký ức nó vẫn còn đọng lại đó những hình ảnh mờ nhạt trong quá khứ.

Dù sao thì đây cũng quả là một sự việc đáng mừng.

Câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" của Tiểu Từ vẫn luôn là chỗ dựa vững chắc cho các câu lạc bộ khác, và đây chính là niềm vinh dự đặc biệt của nó.

Về phần Tịnh Hiếu thì lúc nào nó cũng luôn mượn cớ với cánh tay bị thương của nó để khỏi phải tham gia vào các công việc trong câu lạc bộ. Ân Từ dù rất khó chịu trước thái độ của nó, nhưng cũng đành nhắm mắt cho qua chuyện. Ai bảo chị ấy cứ thích lo chuyện bao đồng chứ?

"Ngày nào cũng rảnh rỗi như vậy, cậu không thấy chán sao?" Cảnh Thần cực kỳ không hài lòng trước sự lười biếng của nó.

"Bởi vì cái sự lười biếng nó đã ăn vào tận xương tuỷ của tôi rồi." Nó là vậy, lúc nào cũng cho rằng có chết vì ngủ cũng là một niềm hạnh phúc.

"Nếu như vậy, cho dù giọng ca thiên phú của cậu có hay đến thế nào, thì cũng thật là lãng phí." Hắn ta cảm thấy hơi tiếc cho một tài năng như Tịnh Hiếu vì cái bệnh lười của nó.

"Thực ra mình cũng chẳng mong điều gì hơn, như vậy sẽ chẳng phải chịu nhiều áp lực." Nó thực sự không quan tâm đến việc có lãng phí hay không tài năng ca hát của nó.

"Thật hết chỗ nói, chưa từng gặp ai như cậu." Những đứa có tài năng như nó chẳng phải luôn thích khoe khoang tài nghệ của mình để được nổi tiếng hay sao?

"Mình thấy nếu cứ lấy hy vọng của người khác để làm mục tiêu cho bản thân thì quả thực không nên, vấn đề này khác nghiêm trọng đấy. Cho nên mình không bao giờ mong như vậy." Xem ra nó nhìn nhận vấn đề cũng khá đầy đủ chứ?

"Mình thấy..." Cảnh Thần dường như đang muốn nói một chuyện quan trọng gì đó..."Sao?" Tịnh Hiếu đang chờ đợi nghe Cảnh Thần nói tiếp.

"...Bỏ tham gia vào mấy câu lạc bộ dành cho người già cũng thích hợp lắm." Nói rồi Cảnh Thần cười thật lớn, dường như hắn ta đang cố tình chọc tức nó.

"Nói đúng đó." Ân Từ vừa đi tới vừa nói. Khó thật, chỉ chờ cơ hội ăn hiếp nó.

"Chỉ là đùa thôi mà. Cảnh Thần à, chúng ta bắt đầu công việc thôi. Một tuần nữa là cuộc thi Tiếng hát học sinh, sinh viên toàn quốc sẽ chính thức bắt đầu. Câu lạc bộ Âm nhạc của trường lần này có nhờ chúng ta giúp đỡ, chủ nhiệm câu lạc bộ cũng là bạn thân của chị, năm ngoái họ cũng có mời chị tham gia rồi."

Ân Từ là cao thủ đàn violon, chỉ với ngón sờ trường này thôi cũng đủ là lý do để chiaay đạt được danh hiệu "Hoàng hậu Bảy sắc".

Vừa mới xong lễ thành lập trường thì bây giờ lại đến cuộc thi âm nhạc, xem ra học sinh cũng cực khổ gian nan với mấy hoạt động này thật.

Tịnh Hiếu chuẩn bị tập sách ra về trước.

"Kết quả cuộc thi lần trước thế nào hả chị, câu lạc bộ trường mình có đạt giải gì không?" Cảnh Thần cũng là một tay chơi piano siêu hạng, cho nên lần này chị Tiểu Từ mới tìm đến hắn.

"Chị được hạng 3 thôi." Ân Từ không cảm thấy xấu hổ mấy vì thứ hạng chơi khiêm tốn này, "Suy cho cùng thì đây cũng là một cuộc so tài của giới học sinh, sinh viên trên toàn quốc, hơn nữa lúc đó tuy đội mình có 4 người hợp tấu, nhưng trình độ của mỗi người lại không giống nhau, lần này nếu chị em mình chơi một bản hợp tấu, chị nghĩ sẽ đạt được kết quả khá quan đấy."

"Mọi người cứ ở lại bàn tiếp đi nhé, em đi trước..." Nhân lúc mọi người đang say sưa bàn tán, Tịnh Hiếu rón rén đi ra bằng cửa sau lớp học.

"Em đứng lại đó chị!" Ân Từ tức tốc đi đến chỗ nó và thì thầm vào tai, "Nếu không muốn chị bôi nhọ em, hãy ngoan ngoãn mà ở lại đi." Không xong rồi, Tịnh Hiếu cảm thấy nó đang bị Tiểu Từ cầm càm.

"Hai người có chuyện gì à?" Cảnh Thần hơi khó chịu trước thái độ bỏ rơi hắn của Tiểu Từ, cứ như là chuyện của Tịnh Hiếu hắn cũng có bốn phần và quyền lợi được tham gia.

"À, không có gì. Vì chị thấy cả Đăng Ảnh và Thất Quỷ đều đã về cả rồi, nếu để Tịnh Hiếu về nữa e không tiện." Chị ấy đang cố tỏ ra chân thật hết sức có thể để người khác không nhận ra là mình đang nói dối. Đúng là cao thủ, lợi hại thật! Nó chỉ còn biết ngoan ngoãn vâng lời chị ấy mà thôi.

"Vậy mình qua câu lạc bộ âm nhạc xem họ thế nào rồi?" Cảnh Thần thấy nó cứ đứng im, cũng không nói gì mà xách cặp đi.

Đến câu lạc bộ âm nhạc, chủ nhiệm Từ phấn khởi chào đón cả ba người bọn họ. Chủ nhiệm Từ của câu lạc bộ Âm nhạc là một nữ sinh có dáng vẻ thanh tú, dễ thương, nụ cười thì nho nhã và tràn đầy tự tin.

"Tiểu Từ à, cậu quả là một người tốt." Vừa nói chị ta vừa đưa ánh nhìn sang Cảnh Thần: "Quả nhiên tuyệt thật!..."

Nghe chủ nhiệm Từ nói vậy, Cảnh Thần cảm thấy hơi mắc cỡ. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh tìm Tịnh Hiếu, hoá ra con bé kiếm được một góc yên tĩnh và ngồi phệt xuống đó từ lúc nào.

Vừa xong công việc của chủ nhiệm Hàn, bây giờ lại tới chị Từ. Câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" này của chị Ân Từ bận rộn thật, hoá ra những lời ngọt ngào của Ân Từ nói với nó trước đây khi gọi nó tham gia vào câu lạc bộ câu chị ấy hoàn toàn chỉ là lừa nó. Càng nghĩ nó càng thấy buồn, và giận nữa.

"Tịnh Hiếu?" Là Đơn Đình, con bé thấy bạn cùng lớp mình nên đến chào đây. "Bạn đến giúp câu lạc bộ Âm nhạc của mình đấy à?"

Thì ra Đơn Đình cũng là thành viên của câu lạc bộ Âm nhạc? Tịnh Hiếu lịch sự chào lại: "Không, mình chỉ đi cùng chị Tiểu Từ thôi, chứ mình chẳng biết gì

mà giúp cả."

"Ôi, thật sự mà nói, tuy chúng mình ai cũng có chút kiến thức về âm nhạc, nhưng trình độ vẫn ở mức trung bình thôi. Tham gia cuộc thi toàn quốc lần này thật chẳng có hy vọng gì cả..." Đôn Đình thành thật nói, "Cho nên, chị Từ mới nhờ đến sự giúp đỡ của câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ."

"Tiểu Từ à, vì tình bạn của chúng ta bấy lâu nay, cậu giới thiệu Cảnh Thần cho mình đi." Chủ nhiệm Từ của câu lạc bộ Âm nhạc cũng thích đùa lắm.

"Thua cậu luôn đấy. Cậu ta chẳng có hứng thú cặp với một bà chị như cậu đâu." Ân Từ biết cô bạn mình chẳng qua chỉ là đùa thôi. "Đừng ngại nhé Cảnh Thần, chủ nhiệm Từ thích đùa như vậy đấy!"

"Không sao." Cảnh Thần lắc tay trông cũng thật phong độ, "Vậy là, lần này sẽ là kết hợp biểu diễn tiết mục hoà tấu piano của em và đàn violon của chị à?"

"Như vậy thì quá tuyệt rồi!" Chủ nhiệm Từ chớp chớp đôi mắt tinh anh của mình, nói tiếp: "Hai bạn mà kết hợp biểu diễn với nhau, đảm bảo sân khấu lúc đó sẽ như sáng rực lên nhờ tiếng đàn của hai người. Tất nhiên, chính vì vậy mà mình nhờ đến sự giúp sức của hai bạn." So với lòng nhiệt huyết và lòng đam mê, chị Từ xem ra biết tính toán hơn chủ nhiệm Hàn bên câu lạc bộ kịch nói.

"Vậy đã chọn được bài nào chưa?" Đôn Đình nóng lòng hỏi.

"Mình nghĩ rồi." Ý kiến của chị Ân Từ lúc nào cũng được mọi người quan tâm chú ý đến, "Cảnh Thần à, chị thấy bài hát đó là được nhất."

"Ý chị là..." Cảnh Thần lập tức hiểu ngay, chưa dứt lời, hắn ta đã đi đến cây đàn piano.

Chẳng hiểu hai người đang đồ nhau chuyện gì nữa đây? Tịnh Hiếu cũng chẳng thèm thắc mắc, nó vẫn im lặng ngồi đó và thưởng thức tiếng đàn thánh thót của Cảnh Thần. Thì ra, đây chính là khúc nhạc mà nó cũng đã từng được nghe, là khúc nhạc mà trước đây đã có lần nó nghe Thất Quỷ đàn, chỉ có điều, tiếng đàn của Cảnh Thần du dương và mềm mại hơn nhiều, cứ như là nghệ sĩ chuyên nghiệp vậy.

"Tuyệt thật! Bài hát này là..." Chủ nhiệm Từ thán phục.

"Là tự sáng tác đấy!" Chị Ân Từ giải thích cho người bạn thân yêu của mình.

"Là Cảnh Thần sáng tác?" Đôn Đình ngạc nhiên hỏi. Nhỏ biết Cảnh Thần không biết hát, lẽ nào lại có thể sáng tác được bài hát?

"Như vậy thì còn gì bằng, nếu là tác phẩm tự sáng tác, có khi còn được cộng thêm điểm ấy chứ! Lần này chúng ta nhất định sẽ được giải cao." Chủ nhiệm Từ vỗ tay một cái, trông đáng điệu thoải mái hết sức. Tuy nhiên, "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên", Ân Từ và Cảnh Thần phải cố gắng và tập trung tập luyện mới mong đạt giải lần này.

Mãi đến khi trời chập tối, mọi người mới bắt đầu ra về.

"Chị có việc cần bàn với chị Từ một chút, Tịnh Hiếu với Cảnh Thần về trước đi nhé! Cảnh Thần này, hôm nay em tuyệt lắm!" Không đợi hai đứa kịp phản ứng gì, hai người đã nắm tay nhau dung dăng dung dề bỏ đi. Trời đất, ở đâu lại có một người chị như vậy chứ? Có bạn rồi là bỏ rơi cả đứa em bé nhỏ này sao?

"Thôi đi, chẳng phải cậu đang muốn được về sớm hay sao? Về thôi!" Cảnh Thần đẩy cái thân người đồ đản của con bé, thúc nó đi về.

Thật ra, từ lâu Tịnh Hiếu cũng đã "rút" ra được một số những thói quen của Cảnh Thần, chẳng hạn như là những lúc chỉ có mình hắn với một người khác nữa, hắn ta dường như không thích phải mở lời trước. Hơn nữa, dường như hắn ta cũng không có vẻ gì là thân thuộc lắm với những người bạn xung quanh câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ". Cách đối xử của hắn ta đối với mọi người nhìn chung là tốt, nhưng xem ra đó chỉ là một phép xã giao lịch sự bình thường mà thôi.

Thế nhưng, đâu phải bất cứ chuyện gì cũng đều là số mệnh cả! Mỗi lần gặp Tịnh Hiếu, Cảnh Thần luôn là người bắt chuyện trước, bởi vì có đội nhỏ bắt chuyện trước thì cũng vô ích thôi.

"Bài hát lúc nãy, cậu nghe chứ?" Cảnh Thần thấy rằng lúc này mà im lặng thì khó chịu thật. Tịnh Hiếu chỉ biết im lặng mà nhìn xa xăm về một phía, trông cứ như bị mất hồn vậy. Tuy rằng so sánh như vậy là có sắc thái chủ quan của Cảnh Thần, nhưng những cảm nhận lúc này của hắn ta về nó như vậy hoàn toàn là thật.

"O...Là bài hát mà cậu đã dạy cho Thất Quỷ?" Lúc nào cũng vậy, từ "ờ" luôn là từ cửa miệng của nó.

"Vậy...Cậu có nhớ, hôm ở công viên mình đã nói với cậu về bài hát đầu tiên mà mình đã hát trước đây không?" Cảnh Thần mong là nó nhớ, để đỡ phải nhắc lại.

Lẽ ra nó đã không nhớ đến câu chuyện ấy đâu, nhưng kể từ khi bị hắn đụng ngã 2 lần, mọi chuyện của hắn cứ theo phản xạ mà đi vào trí nhớ của nó, cho dù đã bao giờ nó xem Cảnh Thần như là một "kẻ thù" đâu.

"Đó cũng là người đã dạy mình hát, và cũng là người đã sáng tác bài hát cho mình." Về mặt hắn dường như đang lo lắng gì đó. Là một người phụ nữ chẳng? Tịnh Hiếu hình như đang rất quan tâm về câu chuyện của hắn, có lẽ từ trước đến nay nó chỉ có mỗi chị Tiểu Từ, nên lúc này nó cảm thấy hơi có một chút bối rối.

Tịnh Hiếu à! Bình tĩnh lại đi chứ!

"Đó là em trai ba mình. Lúc mình vẫn còn ở Nhật, chú ấy rất thương mình, chú dạy mình hát, còn mua đồ chơi cho mình. Cái ngày mẹ đưa mình đi, chú ấy đã viết tặng mình bài hát này." Cảnh Thần đang cố gắng thôi không nhớ lại những kỷ niệm buồn của ngày xưa nữa.

"Cậu rất muốn được gặp lại chú ấy?" Tịnh Hiếu trước đây vốn cho rằng Cảnh Thần dường như chẳng bao giờ chú ý đến mấy chuyện tình cảm gia đình ruột thịt, thậm chí còn cho rằng suy nghĩ của hắn còn non nớt, ấu trĩ như cái độ tuổi bông bột của hắn vậy. Thế nhưng khi nghe Cảnh Thần bộc bạch những cảm xúc tự đáy lòng mình như vậy, nó biết rằng nó đã sai.

"Nhớ thì nhớ, nhưng mình vẫn chẳng có cơ hội nào để gặp chú ấy cả." Hình như hắn ta cũng tin vào cái gọi là duyên số. Đâu phải bất cứ cái gì đều muốn là được.

"Nếu không ngại, có thể cho mình biết tên bài hát là gì được không?" Vì Tịnh Hiếu rất thích giai điệu bài hát này nên gắng hỏi.

"Không có tên. Chú mình khi ấy vẫn chưa đặt tựa cho bài hát." Hắn mồm mệm mấy sợi tóc sau gáy, trừ lời câu hỏi của Tịnh Hiếu.

"Có lẽ chú ấy chờ cậu đấy, có lẽ chú ấy viết cho cậu bài hát này, và hy vọng cậu sẽ đặt cho nó một cái tên thích hợp?" Tịnh Hiếu đoán. Cảnh Thần cũng đồng tình và hỏi lại nó: "Cậu nghĩ xem giai điệu bài hát thể hiện chủ đề gì?"

"Cái này..." Nó nhiệt tình suy nghĩ, bắt nó trả lời câu hỏi này có khó quá chăng? "Chắc là...tình cảm thâm kín."

Sở dĩ nó nói như vậy, là vì khi Cảnh Thần đàn, nó nhận thấy bà chị Tiểu Từ của mình cũng đang say sưa hoà mình vào giai điệu của bài hát, ghi khắc từng giai điệu du dương của bài hát vào tim.

"Cậu nghĩ đến...chị Tiểu Từ à?" Đột nhiên Cảnh Thần lại nói ra suy nghĩ của nó lúc này một cách chính xác như vậy. Nó gật đầu lia lịa, rồi hỏi lại Cảnh Thần: "Cậu...cũng thấy vậy nữa à?"

Ân Từ rất thích Đăng Ảnh, họ lẽ ra không nên phải e dè và ngượng ngập như vậy.

"Chị Tiểu Từ tuy rất kín đáo, nhưng nếu để ý một chút thì nhận ra ngay, mình nghĩ anh Đăng Ảnh chắc là cũng có gì gì đó với chị ấy!" Cảnh Thần xem ra cũng sốt sắng trong chuyện này thì phải. Tịnh Hiếu cũng rất đồng tình với suy nghĩ của Cảnh Thần.

"Cậu đánh giá thế nào về anh ấy?" Thấy mặt nó ngờ nghệch suy nghĩ, Cảnh Thần phải hỏi rõ ràng lại: "Cậu, nghĩ thế nào về Đăng Ảnh?"

"Anh ta...cứ như là...vũ trụ vậy, những cái gọi là nhật, nguyệt, tinh, vân xung quanh thái dương hệ luôn biến đổi thật là khó hiểu, và trông có vẻ kỳ bí nữa, Ừm... Nói chung là tránh càng xa càng tốt. Rõ ràng đều là con người cả, thế nhưng đến cả cặp mắt kính trên khuôn mặt mỗi con người cũng tạo nên những "hiệu quả" khác nhau. Chẳng hạn cặp kính của chủ nhiệm Hàn thì thể hiện rằng anh ta là một con người có vẻ bảo thủ và cứng nhắc, còn của Đăng Ảnh thì lại tỏ ra anh ta là một người rất kỳ bí và khó hiểu..."

Toát cả mồ hôi lạnh. Cảnh Thần cảm thấy hình như cảm thấy thở không ra hơi nữa, những nhãn xét của Tịnh Hiếu về Đăng Ảnh đã vượt ngoài dự đoán của Cảnh Thần.

Tịnh Hiếu nhận thấy hình như mình nói hơi quá, thế là nó lập tức chỉnh lại: "Ừm...Ý mình là anh ấy cũng ghê gớm lắm, nếu mà làm kinh doanh thì chắc chắn sẽ trở thành một đại gian thương, chắc là cũng phát đạt lắm!"

"Cậu càng nghĩ càng thấy đen tối đấy!" Cảnh Thần cau mày nhìn, làm nó hơi chột dạ. Toi rồi, nếu Đăng Ảnh biết được chuyện nó vừa nói thì làm sao đây?

"Mình không có ý nói anh ấy không tốt!" Nó lập tức thanh minh, dù có hơi muộn.

"Yên tâm đi, mình không nói lại với anh ấy đâu." Thấy nó có vẻ lo lắng vậy, Cảnh Thần liền trấn an nó.

Vậy mà khi Tịnh Hiếu thờ phào một cái, hắn lại tiếp tục chất vấn: "Vậy...còn mình? Cậu nghĩ thế nào về mình?" Hắn nở một nụ cười thân thiện hỏi Tịnh Hiếu như vậy, làm con bé bối rối vờ về mái tóc dài của mình.

Không gian xung quanh như đứng lại, mọi thứ như đang chờ đợi câu trả lời của Tịnh Hiếu.

"Giống như biển vậy."

"Biển? Đơn giản vậy á?" Hình như đối phương không hài lòng lắm với câu trả lời của nó.

"Sao chứ?" Nó từ tốn giải thích: "Những lúc biển vui, buồn, giận dữ, hay thậm chí bị tổn thương, biển đều có những cách thể hiện không giống nhau, rất phong phú. Màu xanh thẳm huyền bí là tín hiệu của những cơn cuồng phong dữ dội. Còn màu xanh biếc, đó là lúc biển đang tràn ngập niềm vui..."

"Cũng đúng, quả là biển cũng thiên biến vạn hoá như vậy." Tuy nhiên nếu so với vũ trụ, thì hình như Đăng Ảnh vẫn còn thiếu một chút gì đó.

"Và lại...biển mà mình muốn nói ở đây, không đơn thuần chỉ là biển. Với những cô gái luôn vây quanh cậu như vậy, thì cậu giống con gió biển mát trong

và hiền dịu, còn với những người luôn xem trọng và yêu mến cậu, cậu như là những vì tinh tú trên bầu trời của biển đêm vậy..."

Đôi khi hắn ta cũng cô đơn như bãi cát trắng trải dài trên biển vậy, hoặc cũng như những con sóng vỗ vội vã ào ạt vậy. Rất nhiều rất nhiều những cái để so sánh, vĩ von hình dung về con người Cảnh Thần, xem ra hắn ta cũng khá là "vĩ đại" đấy.

Lời nhận xét quá cao như vậy tất nhiên hắn ta rất hài lòng, nhưng Tịnh Hiếu lại cảm thấy có gì đó là áp lực. Chỉ là bởi vì nó không muốn "cái miệng hại cái thân" mà thôi.

Chớp mắt đã đến nhà Tịnh Hiếu, nó chào tạm biệt Cảnh Thần: "Tối nhà rồi, mình về trước đây."

"Mai gặp ha!" Đi được vài bước, Cảnh Thần đột nhiên quay lại gọi nó: "Khoan đã...Thật ra..." Cảnh Thần nở một nụ cười thánh thiện nhìn nó: "...Hình như từ lúc khai giảng đến nay... cậu thật sự đã thay đổi không ít đấy."

Tịnh Hiếu ngậy người nhìn Cảnh Thần: "Trời đất! Tự nhiên mình lại nổi cả da gà thế này." Nói rồi nó xoa xoa hai cánh tay của mình.

"Lẽ nào mình lại dối bạn? Thật...chẳng hiểu gì cả." Cảnh Thần không muốn giải thích thêm nhiều nữa, lần này hắn mới thật sự đi.

Tịnh Hiếu quả thật vẫn không hiểu nổi, mãi đến khi về đến nhà, nó mới hiểu ra lời Cảnh Thần nói lúc này.

Ái chà, từ một đứa chỉ thích ăn vói ngủ như nó, giờ lại trở thành người luôn giúp vui cho đời, cho người, và còn là cô em họ của Hoàn hậu Bảy sắc mà cả trường đều biết nữa chứ! Đối với nó thì quả là lạ thật?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tin Sốt Dẻo

Bất kể là học sinh nào, chúng đều có những lúc đầu óc như trên mây và không chú ý tập trung trong giờ học.

Tịnh Hiếu cũng không ngoại lệ, nó nhớ gần gần mấy cái cây bên ngoài cửa sổ kia từ nãy đến giờ. Nhưng có phải là ngắm hoa đâu, thật ra nó đang nghĩ về sự thay đổi nhanh đến không ngờ của con người mình trong thời gian gần đây.

Cuộc thi âm nhạc đã gần kề, Cảnh Thần và chị Ân Từ của nó cũng đang trong giai đoạn tập luyện gấp rút.

"Cảnh Thần à, có nên gọi nhỏ dậy không? Đã tan học rồi!" Thất Quỷ đang nhìn Tịnh Hiếu trong cái bộ dạng thần thờ.

"Hét thật to mà gọi cậu ta dậy, chứ có đợi đến chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ e rằng cũng vô hiệu." Vừa nói Cảnh Thần vừa giật giật cái đuôi tóc của nó. Quả là lợi thế của người ngồi sau, có thể "tấn công địch thủ" bất cứ lúc nào.

"Đau quá!"

"Vậy à? Mình chỉ giật nhẹ mà." Cảnh Thần tỏ ra có lỗi.

"Đã tan học rồi à?" Lúc này Tịnh Hiếu mới có phản ứng.

"Nằm ngor ngẩn như vậy mà cũng để ý ghê nhỉ?"

"Tịnh Hiếu. Anh mình nói anh ấy và chị Tiểu Từ đang bận giải quyết một số việc trong lớp, vì thế sẽ đến trễ một chút. Anh ấy nói chúng ta có thể ngồi đây đợi, hoặc có thể đến câu lạc bộ Âm nhạc trước." Thất Quỷ cho nó quyền chọn lựa.

"Ồ đây đợi họ được rồi." Tịnh Hiếu trả lời bạn mình trong tư thế mệt mỏi.

"Này...Tịnh Hiếu. Mình hỏi cậu một chuyện nhé?..." Thất Quỷ ghé sát mặt nó: "Cậu thích một người con trai như thế nào? Này...đừng nói là cậu chưa bao giờ nghĩ tới đó nhé!"

Thật ra nó chưa từng nghĩ đến chuyện này, còn Thất Quỷ...Sao lại hỏi nó như vậy?

Cảnh Thần cũng chồm lên phía trước lắng nghe câu trả lời của nó. "Làm gì vậy?" Hành tung của hắn lập tức bị Tịnh Hiếu phát hiện.

"Chuyện riêng tư của con gái, không được nghe." Thất Quỷ phát tay đuôi tên con trai nhiều chuyện ra chỗ khác. Trời đất! Gì mà chuyện riêng tư chứ? Nghe xong Tịnh Hiếu muốn đập luôn cái đầu của mình lên bàn.

"Sao lại hỏi mình như vậy?"

"Vì hôm qua mình có nghĩ tới chuyện này."

Thất Quỷ có thể tâm sự với nó những vấn đề của tuổi mới lớn như vậy, lẽ ra nó nên vui vẻ hưởng ứng theo mới phải, đằng này nó lại cảm thấy đau đầu với mấy cái vấn đề rắc rối nam nữ này. Đây chính là nguyên nhân khiến nó không thích kết bạn lắm với mấy đứa con gái cùng trang lứa khác.

"VẬY... Thất Quỷ thích một người con trai như thế nào?" Tuy không thích, nhưng nó cũng không thể nào phá vỡ nguồn cảm hứng của Thất Quỷ, nó đành hỏi lại nhỏ.

"Ừm... Tính tình phóng khoáng, rộng lượng và hoạt bát, có thể vui vẻ trò chuyện cùng anh hai mình và Cảnh Thần nữa." Điều kiện cuối cùng nó đưa ra xem ra loại trừ một lượng lớn thanh niên rồi.

"Dù gì thì cũng đừng chọn tên nào đã đụng mình ngã 2 lần nhé!" Tịnh Hiếu nhấn mạnh nhắc nhở con bé. Cảnh Thần nghe ra cũng đoán được là nhỏ đang ám chỉ mình, nên hần liền xen vào:

"Bởi vì chỉ có những tên con trai như vậy mới chịu đựng nổi những người chỉ xem ngủ là việc quan trọng nhất mà thôi."

"Chịu đựng? Mình dám cá cậu vẫn chưa hiểu hết được hàm ý của nó. Cảnh Thần à, nên học lại cách sử dụng từ ngữ đi nhé!" Nó giờ giọng khiêu khích Cảnh Thần, xem ra nó không có ý định nhường nhịn tên tiểu tử người Nhật này.

"Nếu cậu muốn biết, ngay bây giờ mình sẽ nói cho cậu biết, chịu đựng đây tức là chấp nhận, cũng như là... Người ta căn cứ vào pháp lệnh để chấp nhận hay tiếp thu một cơ cấu nào đó." Cảnh Thần chăm chăm nhìn vào mặt nó giải thích, nhưng thật ra nó cũng chẳng hiểu hần đang muốn nói gì nữa.

Nó quay quay lại nhìn Cảnh Thần, chẳng có quyền từ điển nào bên cạnh cho hần tra cả? Nó hỏi lớn: "Cậu là từ điển sống à?"

"Chỉ là đầu óc nhanh nhạy hơn người thôi." Hần vênh mặt tự cao.

"Cậu hơi khiêm tốn quá đấy!" Tịnh Hiếu cuxng đảo đẽ lăm, chẳng hiểu sao lúc này nó lại muốn tranh tài cao thấp với hần.

Đang chơi trò trốn tìm à? Thất Quỷ mơ màng thắc mắc.

"Cậu thích như vậy lắm à?" Cảnh Thần quay sang hỏi nó.

"Thích? Thích cái gì chứ? Thích cái sự khiêm tốn của cậu à?" Nó giả ngốc cũng hay lăm.

"Mình hỏi là cậu thích tranh cãi với mình lắm sao?"

"Vậy sao không nói rõ ngay từ đầu đi? Còn trách tôi?... " Tịnh hiếu cảm thấy hơi xấu hổ, nó không dám trả lời câu hỏi của Cảnh Thần.

Thất Quỷ thấy vậy vội vàng ngăn lại: "Được rồi, hai người quên tôi rồi hay sao vậy?"

"Ồ...tụi mình vô tâm quá!" Để tránh mấy câu hỏi kỳ cục của Thất Quỷ, Tịnh Hiếu quyết định đến câu lạc bộ Âm nhạc trước cho an toàn. Thấy nó toan rời khỏi, Cảnh Thần cũng đi theo nó, chứ ở lại cũng chỉ phí thời giờ. Hai người này xem ra cũng "đồng bộ" đấy.

Thất Quỷ thấy vậy đến bên cạnh Cảnh Thần cười khúc khích, vừa thúc vào lưng hần vừa nói: "Cảnh Thần à, cậu chết chắc rồi!" Bị bất ngờ thúc vào lưng như vậy, hần ta không giữ được thăng bằng, vấp chân vào chiếc ghế bên cạnh, trước mặt lại là Tịnh Hiếu.

Còn Tịnh Hiếu, khi nghe Thất Quỷ nói vậy, nó liền quay lại, bất ngờ bị hai cánh tay Cảnh Thần giữ chặt, toàn thân nó dường như bất động, và thế là nó, và cả Cảnh Thần cũng bị ngã ra phía sau.

"Cứu!..." Tiếp sau đó, là tiếng la ó, tiếng bàn ghế va chạm vào nhau, cả tiếng hai đứa ngã phệt xuống đất, chúng tạo ra một thứ âm thanh hỗn độn náo loạn.

"Các bạn không sao chứ?" Thất Quỷ lo lắng hỏi.

Tịnh hiếu chỉ cảm thấy đau thôi, nó đau đến nỗi chỉ thấy đầy sao trước mặt, và chỉ muốn nằm luôn tại chỗ mà thôi.

"Trời ơi! Cảnh Thần ơi! Sao lại là cậu nữa chứ?" Lần thứ 3 rồi, nó đã bị hần ta đụng 3 lần rồi!

"Cậu tưởng tôi muốn vậy lắm hay sao?" Cảnh Thần cố gắng chống tay xuống đất ngồi dậy, cho nên hai đứa cũng không có gì gọi là "động chạm" gì mấy.

"Trời ơi nặng quá! Tưởng mình yếu điệu thực nữ thanh thoát lắm hay sao? Cậu mau đứng lên rồi nói chuyện tiếp." Tịnh Hiếu sợ hần trượt tay, rồi lại ngã đè lên người nó.

"Tịnh Hiếu, Cảnh Thần, mình tới giúp hai bạn đây." Thất Quỷ chạy đến bên cạnh bọn họ. Cảnh Thần đang cố gắng gượng dậy, trông hần lúc này cứ như là đang luyện tập động tác hít đất vậy. Thế nhưng ai mà ngờ lúc vừa đến bên cạnh Tịnh Hiếu và Cảnh Thần, sợi dây đeo trên người Thất Quỷ lại vướng

vào cạnh bàn, khiến con bé mất thăng bằng, chân trái của nó lại vô tình va vào hai chân của Cảnh Thần.

Lại một tiếng kêu thất thanh nữa vang lên, Cảnh Thần không chống đỡ nổi cái thân người nặng cân cầu hấn nữa rồi.

"Mình không có ý đâu, mình xin lỗi, Cảnh Thần..." Thất Quỷ vội vàng quay sang định tạ lỗi, rồi nét mặt con bé bỗng đỏ ửng lên.

Chỉ là vì nó đang trông thấy một cảnh tượng vô cùng thót tim: Khuôn mặt của Tịnh Hiếu đã bị mái tóc của Cảnh Thần phủ kín, còn Cảnh Thần dường như đã nằm trọn lên người nó.

Không biết là ai xui xẻo đây?

Trong cái tiết trời xinh đẹp như lúc này đây, đây có thể xem là sức hút diệu kì của một tình yêu vừa chớm nở.

Khoan đã, là cái gì với cái gì chứ? Tịnh Hiếu thật chẳng hiểu nổi cái gì là sức hút! Lúc này nó chỉ muốn đòi lại sự công bằng cho bản thân nó mà thôi.

"Các...các em đang làm gì vậy?" Ân Từ vừa đi vào liền bị choáng bởi cảnh tượng trước mặt. Hai người họ vừa xong việc trở về, không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng đáng sợ này.

Cho tôi chết đi! Cho tôi chết đi! Đây là tín hiệu duy nhất được phát ra từ cái vẻ mặt khổ sở của Tịnh Hiếu lúc này.

Cảnh Thần nhanh chóng đứng dậy, nhìn Tịnh Hiếu tội nghiệp đang sóng soài dưới đất, hấn đưa tay giúp con bé đứng dậy. Nào ngờ Tịnh Hiếu lại từ chối hảo ý của Cảnh Thần, nó tự chống tay xuống đất đứng dậy, rồi lấy tay phui vệt bụi dính trên áo.

"Là do lỗi của em cả." Thất Quỷ tạ lỗi với mọi người: "Nếu không phải tại em, Cảnh Thần đã không bị ngã, và cũng không phải dè ngã Tịnh Hiếu." Thế là, con bé bắt đầu kể lại đầu đuôi câu chuyện, và còn hứa là sau này sẽ không gây ra những trò đùa đáng tiếc như vậy nữa. Nghe xong Ân Từ lo lắng đến bên cô em họ hỏi han, xem con bé có bị thương gì không.

Tuy rằng lần này bị ngã như vậy không gây thương tích cho ai cả, nhưng cả hai đứa đều bị một vết đau điển hình ấy chứ.

Cảnh Thần thì không sao, chỉ tội nghiệp Tịnh Hiếu.

"Nếu thấy không ổn, em phải đi bác sĩ khám ngay đó, quan trọng là cái đầu em ấy, lúc này có bị đập xuống đất không?" Ân Từ thấy trên tay con bé hình như có vài vết xước, càng nhìn càng thấy thương nó.

"O...Không sao đâu chị." Dù gì nó bị đụng ngã cũng quen rồi.

"Phải rồi, bây giờ các em có để ý thấy ai bên ngoài không?" Đằng Ảnh chen vào.

Cảnh Thần nhớ lại, hấn lắc đầu: "Có chuyện gì à?"

"Lúc tụi chị đến đây thì thấy một cái bóng lăm lăm lét đang chạy khỏi." Lúc đầu Ân Từ tính vào đây xem, nhưng lại gặp phải trường hợp rắc rối này của Cảnh Thần với Tịnh Hiếu.

"Thảo nào mấy ngày nay em cứ có cảm giác đang bị rình rập." Cảnh Thần vốn hay cẩn thận như vậy đó. Thất Quỷ sợ hãi nấp đằng sau anh nó: "Mọi người nói nghe ghê quá! Nghe lạnh sống lưng luôn đây này."

"Có linh cảm không hay như vậy..." Cảnh Thần ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ, hấn chuyển hướng tập trung sang Tịnh Hiếu: "Cậu..."

"Chị Tiểu Từ à, hôm nay em xin nghỉ nhé!" Trông nó lúc này cũng bình thường, nhưng nó cứ ụp mở thế nào ấy.

"Chỉ biết viện cớ thôi à!" Nói vậy chứ Ân Từ cũng lo cho nó lắm, "Vậy mọi người chúng ta đến câu lạc bộ Âm nhạc đi!"

Được Ân Từ đồng ý, nó liền xách cặp chạy như bay ra khỏi lớp học. Cảnh Thần dõi mắt theo nó, hấn biết rằng trong lòng nó giờ đây đang có chút gì đó đang thay đổi. Tuy chỉ là một sự thay đổi rất nhỏ, nhưng đối với hấn, bình thường một Tịnh Hiếu ít nói năng và thụ động như nó, cho nên việc nhận ra sự thay đổi dù chỉ là một chút này chẳng khó chút nào.

"Cảnh Thần à, còn chuyện gì nữa sao?" Ân Từ đứng ở cửa gọi hấn.

"Không ạ." Hấn làm bậm bậm tiếng Nhật: "Chẳng có gì cả." Chỉ là...xem ra lần này câu lạc bộ gặp rắc rối đây. Hấn ngẩng đầu ngắm trời xanh, đôi lúc lại thấy một vài con chim đang lượn vòng trên đó. Trong đầu hấn tự nhiên lại nảy ra một ý nghĩ tức cười: Người đẹp cuối cùng đã tỉnh lại bằng một nụ hôn của hoàng tử, và thế là học cùng chung sống hạnh phúc bên nhau đến suốt đời.

Vậy, còn Tịnh Hiếu thì sao?

Gió xuân thổi qua mấy cành đào, mang theo hương thơm ngào ngạt của hương hoa. Nếu có thể ngồi lại thưởng thức những hương vị cuộc sống mà thiên nhiên ban tặng này, thật là một sự lựa chọn tuyệt vời. Thế nhưng một buổi sáng tấp nập, hối hả những bóng dáng cô cậu học sinh đến trường như thế

này, thì làm sao có thể đủ thời gian để mà thưởng ngoạn thiên nhiên nữa chứ?

Như mọi ngày, Ân Từ đứng chờ Tịnh Hiếu ở điểm hẹn để cùng đến trường. Hương hoa ngập tràn cả bầu không khí, cô hít một hơi thật sâu trong bầu không khí trong mát này.

"Nhanh thật, đã đến tháng 5 rồi đây."

"Xuân miên bất giác hiểu", (Xuân đến ta nào hay. Đây là câu thơ đầu trong bài thơ "Xuân hiểu" của nhà thơ Trung Quốc Mạnh Hạo Nhiên), Tịnh Hiếu ngêu ngao: "Thơ hay thật"

"Nhỏ này..." Đang định nói gì nó, nhưng Ân Từ lại thôi, "Trông mặt em hơi đỏ, đang sốt à?"

"Em chỉ cảm chút thôi, chỉ cần uống thuốc vào là khỏi ngay thôi mà." Nó trả lời qua quýt cho qua chuyện.

"Sao không ở nhà mà nghỉ ngơi đi chứ?" Ân Từ cảm thấy cái cơ nó bày ra chẳng hay ho chút nào.

Tịnh Hiếu ầm ức thờ dài: "Chỉ trách trước giờ em giả bệnh nhiều quá, bây giờ mẹ không tin nữa, chỉ nói mỗi một câu: Lo mà học hành đằng hoàng đấy! Người ta bệnh muốn chết thì còn học được gì cơ chứ?"

"Hôm nay chị học ở lầu trên, nếu thấy không khoẻ, em nói Cảnh Thần báo cho chị biết nha. Chị sẽ đưa em đi khám bệnh." Ân Từ sờ lên trán nó, trời ơi, suýt nữa là bông tay bà chị nó rồi.

Cảnh Thần à? Chỉ cần tiếp cận với hắn thì sẽ chẳng có chuyện gì nữa, hắn đã làm thay đổi những cái gọi là quy tắc trong con người nó. Đã vậy, còn đụng nó ngã đến 3 lần nữa chứ! Sao ông trời lại cho nó gặp một tên lằng từ lằng xẹt như vậy chứ?"

"Tịnh Hiếu, Tịnh Hiếu à, em có đang nghe chị nói không vậy?" Ân Từ gọi giật nó lại: "Hôm qua em không sao chứ?"

"Chỉ là bị thương ngoài da thôi." Tịnh Hiếu vốn không phải là một đứa hay mĩt ướt, cho nên đối với nó mấy vết thương ngoài da xoàng xĩnh cũng không có gì là quan trọng lắm.

Khi hai người họ vừa bước vào cổng trường, phát hiện ra một bảng thông báo có dán hình, bên cạnh còn có thêm lời bình luận. Khỏi phải nói đám học sinh trong trường nhón nháo chen chúc nhau xem nó như thế nào.

Tịnh Hiếu cũng lẳng lẳng chen vào đám đông ấy, nó đọc dòng chữ ghi trên ấy: "Bạn gái của Cảnh Thần đã xuất đầu lộ diện! Là em họ của Hoàng hậu Bảy sắc, hai người to gan hôn nhau trong lớp học!"

"Không ngờ Cảnh Thần lại chọn một đứa con gái như vậy."

"Cảnh Thần cũng thật là..."

"Không phải tin vịt đó chứ?"

"Đúng là tin vịt đấy!" Tịnh Hiếu xoa xoa cằm lên tiếng.

"Aaa!..." Nhỏ bên cạnh nó bỗng la lên: "Là Tịnh Hiếu!"

Mọi người cuối cùng cũng nhận ra sự xuất hiện của nó, bọn họ mặt mày tái mét nhìn chằm chằm vào Tịnh Hiếu.

"Mọi người hơi quá đấy!" Tịnh Hiếu nhìn sang tấm ảnh bên cạnh, ảnh chụp nó và Cảnh Thần ngã trong lớp học này hôm qua, hai tay Cảnh Thần ôm chặt lấy nó.

"Trời đất, rõ là bịa!" Nó quay lại nhìn bà chị Ân Từ cũng đang tức giận không kém.

"Tịnh Hiếu à, cậu bị oan thật à?" Một nữ sinh cùng lớp nó lên tiếng hỏi.

"Tất nhiên." Nó mở to mắt nhìn mọi người giải thích: "Mình và Cảnh Thần bất cẩn bị ngã, giờ vẫn còn đau này." Nói rồi nó khoe vết thương trên tay ngày hôm qua cho mấy đứa cùng lớp xem, rồi kéo chị Tiểu Từ đang giận dữ đứng bên ngoài nhập vào đám đông với mình.

"Tịnh Hiếu, xem ra có ai đó đang chơi khăm mình." Ân Từ vẫn chưa nguôi giận, ai mà to gan dám đụng vào "Theo đuổi Ước mơ" của Ân Từ chứ?! Vị nữ chủ nhiệm này xem ra không dễ tính đâu.

"Ghét thật!"

"Mấy chuyện rắc rối này nên để Cảnh Thần giải quyết thì hơn."

Trong khi đó, Cảnh Thần và anh em Đằng Ảnh cũng đang bước vào cổng trường.

"Cảnh Thần đến rồi!"

"VẬY Ờ, HÔM NAY TRÔNG CẬU ẤY ĐẸP THẬT."

Cảnh Thần len lỏi vào đám đông đang bàn tán, thấy Cảnh Thần xuất hiện, đám đông dạt ra hai bên, tạo thành một lối đi nhỏ dẫn đến bảng thông báo.

"CẢNH THẦN Ờ, CÓ NGƯỜI VU CÁO MUỐN HẠI CẬU Đấy." Thất Quỷ cũng tức giận không kém, nó quay qua nói với Đằng Ảnh: "Anh ờ, mình phải làm sao đây?"

Đằng Ảnh xoa xoa đầu con bé, đề Cảnh Thần tự suy nghĩ lấy.

"Cảnh Thần ờ... Vừa rồi Tịnh Hiếu nói là có người muốn hại các bạn?..." Mấy nữ sinh khác hỏi hẩn như vậy.

"Phải vậy không Cảnh Thần?...Bạn nói gì đi chứ? Có phải là bạn đang cặp kè với nhò đó không vậy?"

"Trời ơi, sốt ruột quá! Bạn mau trả lời đi chứ!"

Cảnh Thần là một người thông minh, hấn sẽ chẳng bao giờ để bản thân mình bị mất bình tĩnh trong những lúc như thế này đâu. "Thật là quá đáng! Ai dám làm những chuyện vô đạo đức như thế này chứ?! Tôi rõ ràng là trong sạch. Mọi người sao lại có thể tin như vậy chứ? Hôm qua tôi bị ngã là đã đau lắm rồi."

Vậy là mọi người đã rõ cả.

"Trời ơi, sao lại vu khống cho một người như Cảnh Thần chứ?"

"VẬY RA AI ĐÃ LÀM CHUYỆN NÀY? AI MÀ BIẾT."

"Cái tên vô đạo đức này thật đáng chết!"

Thế là mọi người cùn an ủi Cảnh Thần, rồi giật luôn cả cái bảng thông báo đó xuống, xé nó tan nát.

"ĐƯỢC RỒI. ĐI THÔI CẢNH THẦN." Đằng Ảnh cắt ngang mấy lời bình luận của đám nữ sinh đang vây quanh Cảnh Thần, hộ tống hấn trở về lớp học. Còn Thất Quỷ thì ngậy ra bởi kĩ năng diễn xuất của mấy nữ sinh kia.

"Quả nhiên là cậu cũng đến rồi." Tất nhiên Cảnh Thần cũng thấy Tịnh Hiếu đang ngồi an sàng, nhưng hấn vẫn cảm thấy hơi xót trong lòng. "Rõ ràng là cũng xem qua cái tờ giấy dán phía dưới, sao cậu không xé nó đi chứ?" Bất luận thế nào cũng xé nó đi chứ!

"Mệt quá, mình để cho cậu xem rồi tùy ý mà giải quyết." Tịnh Hiếu ngẩng đầu lên trả lời hấn, sau đó lại cúi xuống tiếp tục ăn ngấu ngiến phần còn lại. Hoặc có lẽ, nó cảm thấy đôi khi bản thân càng làm thì càng dẫn đến sai trái, vì thế nó không muốn bất cứ hành động nào của nó lúc đó lại làm trò cười cho người ta.

"Anh và chị Tiểu Từ sẽ cùng nghĩ cách xem giải quyết chuyện này như thế nào, các em đừng lo lắng quá nhé!" Đằng Ảnh trấn an bọn nó: "Lát nữa gặp nhé!"

"Bây giờ, tôi có thể xác định được rằng, có người nào đó đang có ý muốn hãm hại cậu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của chúng ta." Cảnh Thần xoa cái cằm của mình, tỏ vẻ thông thái, những tưởng Tịnh Hiếu sẽ hưởng ứng theo lời mình.

Nào ngờ nó đã ngủ mất rồi.

"Hôm qua cậu ấy mất ngủ ờ?" Thất Quỷ chưa từng thấy nó mệt mỏi như vậy bao giờ. "Ai mà biết được." Cảnh Thần cũng bất lực chỉ biết ngồi nhìn nó.

Tiết học buổi sáng cứ thế trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bày Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Có Mọi Người, Thật Là Tốt

Khi cả nhóm đang ngồi ăn trưa ở nhà ăn, Ân Từ nhận ra hình như Tịnh Hiếu đang cảm nặng hơn. Cô nói: "Lát nữa em xin phép về sớm khám bệnh đi. Nghe chưa?"

"Em không đi khám bệnh đâu." Tịnh Hiếu nó sợ nhất là phải gặp bác sĩ với đủ mọi vấn đề phức tạp, càng ghét phải đứng xếp hàng ở bệnh viện để chờ tới lượt khám. Một khi bệnh tình chưa đến nỗi gì là nghiêm trọng lắm, nó nhất quyết không bước chân vào bệnh viện một bước.

"ĐỪNG CÓ CỔ CHẤP NHƯ VẬY." Ân Từ biết rõ cái tính khí gần bướng khó bảo của nó.

"Em sẽ xin phép về nhà nghỉ ngơi. Chứ không đi khám bệnh đâu." Nói rồi nó đứng dậy rời khỏi bàn ăn, toan đi tìm cô chủ nhiệm xin phép. Ân Từ vừa tính đi theo nó, nhưng Cảnh Thần bỗng đứng phắt dậy: "Chị không cần đi đâu, em sẽ đưa bạn ấy đến chỗ cô Lâm."

"VẬY...PHIỀN EM VẬY." Ân Từ ngồi xuống, Thất Quỷ nắm tay chị ấy tỏ vẻ an ủi.

"Đừng lo Tiểu Từ à, chúng ta tiếp tục bàn về vấn đề chính đi." Đằng Ảnh lên tiếng.

"Ừ..." Dù gì Tịnh Hiếu cũng lớn rồi.

Còn Cảnh Thần đi theo Tịnh Hiếu trở về lớp học, không ngờ cô Lâm đã đứng đợi bọn họ ở cửa.

"Các em đến thật đúng lúc. Chuyện sáng nay..." Thì ra mục đích của cô là thế. Cảnh Thần bình tĩnh đến trước mặt cô, hẳn xưa nay vốn là người rất có dũng khí đầu đội trời, chân đạp đất.

"Cô Lâm à, cô hiểu lầm tụi em rồi, giữa em và Tịnh Hiếu thật sự chỉ là bạn bè."

"Không thể nói như vậy được, cô rất muốn biết rốt cục quan hệ giữa hai đứa là như thế nào?"

"Chuyện này..." Tịnh Hiếu toan mở lời giải thích, nhưng bị Cảnh Thần ngăn lại.

"Không cần nói nhiều đâu! Cô Lâm à, chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm, ngoài ra, em nghĩ chẳng có gì để nói nữa cả. Hơn nữa...bản thân em cũng rất giận về chuyện này, còn Tịnh Hiếu thì giận đến ngã bệnh rồi đây, bạn ấy đang muốn xin cô cho phép bạn ấy được nghỉ ốm. Nếu bây giờ cô vẫn còn muốn tra hỏi tụi em về mấy chuyện nực cười này thì...em cho rằng không hay cho lắm, ít ra là đối với Tịnh Hiếu lúc này."

Là một người thầy, điều mà cô Lâm quan tâm lúc này đây đâu phải là những cái tin tức vớ vẩn đó, mà chính là tình trạng sức khỏe của học sinh mình trong lúc này, "Tịnh Hiếu, em không được khỏe à?" Cô nhận ra nó đang bị sốt, "Vậy em mau thu xếp tập sách về nhà nghỉ ngơi đi."

"Em cảm ơn cô." Tịnh Hiếu gật đầu cảm ơn cô Lâm, rồi vào lớp lấy cặp ra về.

"CẢNH THẦN, BÂY GIỜ TỊNH HIẾU ĐÃ VỀ RỒI, ĐỢI KHI NÀO EM NGUÔI GIẬN, HÃY THUẬT LẠI ĐẦU ĐUÔI SỰ VIỆC CHO CÔ NGHE, RÕ CHƯA?" Cô Lâm vòng hai tay trước ngực, quan sát cái dáng vẻ vừa đáng thương vừa đáng giận này của Cảnh THẦN.

"Dạ, tất nhiên là không vấn đề gì ạ."

"Vậy em mau vào lớp đi."

"Em biết rồi ạ." Hắn trả lời cô Lâm bằng một câu tiếng Nhật.

Gặp Tịnh Hiếu đi ra, trông thấy cái dáng điệu nghiêng ngả của nó, Cảnh Thần quan tâm hỏi: "Có cần mình đưa về không?"

"Không cần đâu." Không phải là nó khách sáo, nó chỉ sợ, "Người khác trông thấy lại hiểu lầm."

"Chúng ta không làm gì sai thì sợ gì chứ?" Hẳn xưa nay luôn quang minh chính đại như vậy đấy.

"Phải rồi, cậu có cần đề ý đâu!" Nó nói vậy không phải là đang bức tức hay giận dữ gì cả, chỉ là nó cũng không muốn làm phiền đến Cảnh Thần, về một mình cũng được mà. Trước thái độ như vậy của nó, Cảnh Thần cảm thấy hơi khó chịu, nhưng nghĩ lại cũng chẳng có lý do gì để trách nó. Và lại, chẳng lẽ hắn lại đi chấp nhặt với một bệnh nhân?

Cảnh Thần suy nghĩ "nhập tâm" đến nỗi Tiểu TỪ đang đứng bên cạnh nhìn hắn mà hắn cũng không biết. Lẽ nào hắn bị Tịnh Hiếu lây "bệnh truyền nhiễm"?

"Cảnh Thần! Cậu sao vậy?" Thất Quỷ ra sức lay hắn tỉnh lại.

"Mọi người trở lại rồi à? Tịnh Hiếu đã về rồi..."

"Chỉ có gặp nó." Ân Từ nói: "Chị tính tan học sẽ qua thăm nó, em đi cùng chị không?"

"Em à? Tất nhiên là không vấn đề gì...Thất Quỷ, đi không?" Cảnh Thần cũng chẳng hiểu sao mình lại đồng ý qua nhà Tịnh Hiếu thăm nó, nhưng suy cho cùng cũng chẳng có lý do để từ chối.

"Mình cũng muốn đi lắm, nhưng tiếc là mình và anh hai có việc bận rồi." Thất Quỷ khều anh hai nó, xem ra con bé không tiện nói lý do. Đằng Ảnh cười hiền từ: "Thất Quỷ, đã có thể đối mặt với sự thật. Lát nữa anh em mình sẽ đi thăm ba mẹ."

Từ khi hai bác mất đi, Thất Quỷ cứ mãi sống trong đau khổ, nó không dám thừa nhận sự ra đi của họ, cho nên mấy năm nay nó chưa bao giờ đến cúng vái mộ ba mẹ mình cả. Nhưng bây giờ, nó đã dũng cảm đối diện với sự thật ấy.

"Mình muốn trồng lên mộ ba mẹ loại hoa mà họ yêu thích." Thất Quỷ hát lên bài ca mà nó thích nhất, tuy trông nó lúc này có hơi khác thường, nhưng thật

ra tình trạng của nó hiện nay cũng đã khá hơn trước nhiều. Cảnh Thần và Ân Từ đều nhìn nó cười, trong lòng họ cũng thấy vui theo.

"Vậy, cho tụi chị gọi lời thăm hai bác nhé!" Ân Từ giao nhiệm vụ cho con bé.

"Dạ, em nhớ rồi." Nó tựa đầu vào vai Đăng Ảnh nở một nụ cười vui sướng hạnh phúc.

Thất Quỷ có thể trở lại cuộc sống như ngày hôm nay không thể không nhắc tới công lao của Tịnh Hiếu.

"Mọi người hãy chuẩn bị tinh thần thật tốt nhé! Vẫn còn rất nhiều việc đang chờ chúng ta phía trước đây!" Ân Từ vỗ tay, kêu gọi mọi người tập trung.

Còn Cảnh Thần, hần hướng mắt nhìn về một phía xa xăm...Hai bàn tay hần không hiểu sao bắt đầu run run. "Em ra ngoài một chút." Chưa dứt lời hần đã vụt chạy như bay.

"Cảnh Thần sao vậy?" Thất Quỷ thắc mắc hỏi anh nó và Tiểu Từ.

"Xem ra...cuộc độ sức của chúng ta và đối thủ bắt đầu rồi đây." Nói rồi Ân Từ lấy ra từ trong cặp một chiếc kẹp màu hồng: "Thất Quỷ, tặng em này!" Không phải nói Thất Quỷ vui sướng thế nào khi nhận được nó. Con bé vốn được mệnh danh là "tín đồ" trung thành của các món trang sức nhờ nhan xinh xinh mà.

"Oa!...Dễ thương quá! Cảm ơn chị Tiểu Từ." Nó thích thú kẹp lên tóc và bắt đầu ngắm nghía.

"Đẹp lắm, em gái à!" Đăng Ảnh bẹo vào má nó, rồi nhìn sang Tiểu Từ: "Cậu cứ chiều nó..."

"Đâu có! Chỉ là mình nghĩ con bé sẽ thích, nên mới mua đó chứ!" Bởi vì thật sự là Ân Từ rất yêu quý con bé, và cũng yêu mến Đăng Ảnh nữa. Có thể làm một việc gì đó cho anh em họ có được niềm vui, đã là một niềm vui sướng đối với chị ấy. "Chị Tiểu Từ à, nếu chúng ta có thể chung sống với nhau thì thích thật, vì như vậy em còn có thể kết thân với Tịnh Hiếu nữa." Nó lém lỉnh nhảy nhót với Ân Từ, bởi vì nó cố ý nói những lời này cho Đăng Ảnh nghe mà.

"Tiểu Từ cũng có cuộc sống riêng của chị ấy, sao em có thể nói vậy được?" Từ khi sức khỏe của Thất Quỷ đã bình ổn trở lại, Đăng Ảnh dường như đã bớt nuông chiều con bé như trước, dù sao nó cũng đã đến tuổi trưởng thành rồi.

Ân Từ tuy hiểu ý Đăng Ảnh, nhưng chị ấy vẫn cảm thấy buồn về câu nói đó.

Thất Quỷ nghe anh nó nói vậy cũng thất vọng mà xịu mặt xuống. Đăng Ảnh biết nó không hài lòng, nên anh tiếp: "Vậy anh hỏi em, Tiểu Từ quan trọng hơn, hay Tịnh Hiếu quan trọng hơn?"

"Sao mà giống nhau được chứ?" Con bé tỏ ra rất thông minh mà trả lời rằng, "Chị Tiểu Từ giống như một người chị vậy. Còn Tịnh Hiếu là người bạn mà em quý mến nhất mà."

Cả hai người đều có một sự khác biệt về tình bằng hữu và tình cảm chị em thân thiết.

"Thất Quỷ à, xem ra anh ấy đang ngưỡng mộ em vì sao lại được nhiều người yêu mến đến thế." Tất nhiên Ân Từ phải đứng về phía con bé và bênh vực nó chứ. Cả ba cười ồ lên.

Trong khi mọi người đang nói cười vui vẻ, Cảnh Thần cũng đang nói chuyện với một nữ sinh khác.

"Cảnh Thần à...Có chuyện gì sao?" Thì ra là nhỏ bạn đã thủ vai nữ chính trong vở "Hồ Thiên nga"

"Bạn không được khỏe sao?" Đôi mắt hần lúc này trông đáng sợ thật, cứ như là có thể nhìn xuyên thấu mọi vật vậy, "Sao lại run sợ chứ?"

"Ừm, cảm ơn bạn đã quan tâm, mình...hơi...Ừm...mình muốn đi nghỉ một chút." Nhỏ toan bước đi, nhưng Cảnh Thần chặn nhỏ lại.

"Bạn tưởng tôi là đồ ngốc sao? Bạn nghĩ rằng tôi không biết bạn chính là người luôn theo dõi chúng tôi sao?"

"Không...Không phải mình. Không phải mình làm đâu!" Nhỏ sợ hãi trả lời trong tiếng nấc.

"Không phải bạn? Vậy là ai? Chẳng lẽ bạn không biết?..." Thái độ lúc này của Cảnh Thần khác hẳn so với cái tính khí ôn hoà dễ gần mà hần vẫn thường đối xử với mọi người.

"Cảnh Thần, xin hãy tin mình. Thật sự...mình hoàn toàn vô can. Mình..." Con bé đó thích Cảnh Thần như vậy, tất nhiên nó phải giữ cho mình một hình tượng tốt đẹp trong mắt hần chứ. Cảnh Thần gật đầu tạm thời tin lời nhỏ: "Hừm...Vậy chắc là bạn có biết điều gì đó?"

"Mình...Mình không biết." Ánh mắt nhỏ dán chặt vào Cảnh Thần, xem ra nó sẽ chẳng tiết lộ điều gì đâu, "Mình...mình không nói được, tấm ảnh đó là do mình chụp, nhưng thật sự mình không có ý hại bạn, mình xin lỗi, bạn hãy tha thứ cho mình, được không? Còn về bảng thông báo đó, thật sự không phải mình!"

Rồi con bé buồn bã khóc tức tưởi.

Cảnh Thần đặt tay lên vai nhỏ, dịu dàng nói: "Mình biết bạn không phải là loại người như vậy, mình tin bạn, nhưng bạn có biết không? Người nào đó đang muốn hại mình, và kẻ chủ mưu đang có ý định hãm hại tại mình, lẽ nào bạn biết mà không giúp mình sao?"

"Mình rất muốn giúp cậu...Có thể cho mình một chút thời gian được không?... Cảnh Thần à, mình thật sự không có cơ hội sao?" Nhỏ lại nhớ đến lời đề nghị hôm trước của mình, và nó vẫn chưa bằng lòng với câu trả lời của Cảnh Thần.

"Bạn nói cho bạn một ít thời gian, vậy bạn cũng cho mình thêm thời gian được chứ? Đợi sau khi bạn cho mình biết chân tướng của sự việc, lúc đó có thể bạn sẽ nhận được câu trả lời của mình...Bạn cẩn thận nhé! Mình hy vọng vào bạn đấy!" Cảnh Thần hiểu, dục tốc bất đạt, nên hắn sẽ kiên nhẫn truy tìm thủ phạm.

Nhỏ gạt đầu, Cảnh Thần lau nước mắt cho nhỏ, và nói: "Xin lỗi nhé!"

Nhỏ đỏ mặt bỏ chạy.

Nhất định phải nhanh chóng tìm cho ra cái kẻ đã cố tình phá đám "Theo đuổi Ước mơ". Ban đầu Cảnh Thần nghĩ rằng chính nhỏ là thủ phạm, nhưng xem ra nhỏ cũng chẳng có vẻ gì là kẻ đã gây ra những chuyện đó cả, hơn nữa nhỏ cũng đâu có ý hại thất Quỷ. Vậy thì là ai?

Cảnh Thần suy nghĩ, hắn quyết định sẽ truy ra chuyện này đến cùng.

Ân Từ và Cảnh Thần sau giờ tập luyện xong ghé nhà Tịnh Hiếu thăm nó. Đến trước cửa nhà Tịnh Hiếu, Ân Từ nhấn chuông cửa như thường lệ. Một lúc lâu mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

"Chắc nhỏ đang ngủ." Cảnh Thần thử nhấn chuông thêm lần nữa. "Thôi, chúng ta cứ mở cửa vào." Nói rồi Ân Từ tới chậu hoa gần cửa tìm chìa khoá. Chĩi ấy giữ mấy vệt bùn trên đó, rồi mở cửa vào nhà, "Tịnh Hiếu hay quên lắm, nên ba mẹ nó luôn chuẩn bị một chìa cho nó thế này."

Nhìn nó thì biết ngay, Cảnh Thần đi theo Tiểu Từ vào phòng Tịnh Hiếu. "Ngủ rồi. Con bé sốt cao đấy." Ân Từ lay nhẹ người nó: "Uống thuốc chưa Tịnh Hiếu?"

"Chắc là rồi." Cảnh Thần để ý thấy trên bàn có mấy hộp thuốc và chỉ cho Ân Từ xem.

"Cảnh Thần, em trông chừng Tịnh Hiếu giùm chị một lát, chị đi lấy khăn ấm chườm lên trán cho nó." Nói rồi Ân Từ chạy vội vào phòng vệ sinh.

Cảnh Thần đến bên cạnh Tịnh Hiếu, vô tình hắn nhìn thấy trên khuôn mặt nó còn đọng lại những giọt nước mắt. Có lẽ là do con sốt hoành hành nó, hoặc cũng có lẽ là do tác dụng của thuốc hạ sốt. Nhưng, cũng có lẽ là vì mấy cái chuyện vớ vẩn này đã làm nó buồn đến thế này đây.

Suy cho cùng, Cảnh Thần và Tịnh Hiếu cũng đâu có giống nhau. Trong cuộc đời Tịnh Hiếu lẽ ra không nên có nhiều sóng gió như vậy, nó cần được sống một cuộc sống bình lặng và êm ả, kết bạn với những người bạn hiền lành và tốt bụng, và nó cần có một tinh thần mạnh mẽ để đối phó trước những việc không hay trong cuộc sống. Ấy vậy mà, cuộc sống đối với nó không dễ dàng chút nào.

Nhưng điều đó ít ra cũng đã giúp nó nhận ra được bản thân, và còn gặp được một chàng trai như Cảnh Thần nữa.

Lần thứ nhất, lần thứ hai, rồi lần thứ ba bị hắn đụng ngã là nó. Nghĩ ra bao nhiêu là cách giúp vui cho thất Quỷ cũng là nó. Hát thay cho Cảnh Thần trong buổi vũ kịch cũng là nó. Nguyên nhân phát sinh ra cái "tín nóng" vớ vẩn kia lại là nó.

Một đứa chuyên chạy trốn hiện tại như Tịnh Hiếu, lại phải chịu nhiều áp lực như vậy sao? Bây giờ, Cảnh Thần cũng đã nhận ra. Hoá ra, đó là nguyên nhân vì sao mấy ngày hôm nay nó trở nên bất thường như vậy.

Có quá nhiều người dòm ngó nó, và cả cái nhiệm vụ ở câu lạc bộ của Ân Từ nữa.

Vậy là, Cảnh Thần cũng gây không ít ảnh hưởng đến cuộc sống của nó đó chứ. Một đứa con gái có suy nghĩ đơn giản nhất như nó, đôi khi cũng có vô số chuyện phức tạp trong lòng. Sao hắn ta lại có thể phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của Tịnh Hiếu được chứ?

Khi nhìn thấy hắn, nó trừng mắt nhìn hắn một hồi, rồi lại quan sát xung quanh, cuối cùng nó thốt lên trong tiếng thì thầm: "Gặp phải ma rồi..."

Hắn vẫn còn sờ sờ ra đó, sao lại nhìn hắn mà nói là ma chứ? Cảnh Thần nhăn nhó cười với nó: "Tĩnh rồi à? Mình không phải ma."

"Ồ...Sao cậu lại tới đây?" Nó gượng dậy để nói chuyện với hắn. Nhưng Cảnh Thần bảo nó nằm xuống, và không cho nó ngồi dậy: "Vì có chuyện này muốn hỏi cậu một chút." Cát công đến đây thăm nó chỉ vì một vấn đề muốn hỏi nó? Chẳng lẽ câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" tan rã rồi sao?

"...Cậu hỏi đi." Đẳng nào thì hắn cũng đến đây rồi, cứ để cho hắn ta hỏi.

Cảnh Thần nhẹ nhàng đứng dậy nhìn một vòng xung quanh, rồi khen:"Không ngờ phòng của cậu cũng sạch sẽ và xinh xắn đấy chứ!"

"Trời..." Nó đâu có hứng thú để hàn thuyên với hắn về chuyện này chứ.

"Cậu đang giận mình à?" Cuối cùng thì hắn cũng đã đi vào trọng tâm vấn đề, giọng hắn thật nhẹ nhàng ấm áp.

"Tại sao?" Tịnh Hiếu không quen nói chuyện với cái tư thế nằm trên giường như vậy, nhưng nếu nó cố gượng dậy để nói chuyện với hắn thì chẳng hoá ra lại đi ngược với cái "Chủ nghĩa hưởng thụ" của nó sao?

"Vì mình và cậu không giống nhau... Từ nhỏ mình không được quan tâm chăm sóc, không nhận được nhiều tình yêu thương như cậu, cho nên mình rất cần nhận được nhiều sự quan tâm chú ý."

Cũng chính vì vậy, hắn đã không để ý đến cảm nhận của Tịnh Hiếu.

"Thì cậu cũng chỉ kém về tinh một chút thôi." Hắn ta mà cũng sợ không được người khác để ý và xem trọng sao?

"Tất cả những điều mình muốn nói với cậu là...xin lỗi cậu, nhưng mình mong là cậu sẽ không xa lánh mình."

"Chúng ta...đã có gì gọi là thân thiết với nhau đâu? Cũng chẳng có gì phải xa lánh hay tránh mặt nhau cả." Tịnh Hiếu chỉnh lại. Hôm nay, Cảnh Thần vui vẻ tiếp thu lời phân bác của nó, chứ không có ý định tranh cãi với nó như mọi ngày nữa.

"Nhưng việc làm của cậu hôm nay khiến mình nghĩ là cậu không muốn chơi với mình nữa."

Nó phủ nhận: "Tôi thấy bạn này cũng có khả năng chinh phục thế giới bằng mấy chuyện rảnh rỗi như vậy lắm đó."

"Hoá ra mình lợi hại vậy à?

"Cuộc sống vốn là như vậy, cho nên mình đành phải học cách thích nghi với nó thôi."

"Vậy thì Tịnh Hiếu không còn là Tịnh Hiếu nữa rồi." Ân Từ bê trên tay chậu nước và một cái khăn đi vào phòng nó. Có lẽ Ân Từ nói đúng.

Tịnh Hiếu thờ dài mặt hỏi: "Câu lạc bộ sao rồi chị?"

"Đây không phải là điều em cần quan tâm lúc này." Ân Từ nói: "Cảnh Thần cũng đang ráo riết luyện tập cho cuộc thi âm nhạc sắp tới, em không cần phải lo, trước mắt cứ nghỉ ngơi cho khoẻ bệnh đã. 2 ngày nữa cuộc thi sẽ được tổ chức, em nhất định phải đến để cổ vũ bọn chị đấy!"

"A...Chút nữa thì em quên mất." Tịnh Hiếu biết, lần này có muốn thoát cũng không xong với chị ấy, "Cuộc thi sẽ tổ chức ở đâu?"

"Ở học viện Thần Hoa." Cảnh Thần nghĩ có thể nó cũng biết về ngôi trường này. Bởi vì học viện Thần Hoa, trường trung học Thần Viên và trường Trung học Thần Lạc của nó là 3 ngôi trường nổi tiếng mà không ai không biết, và điều đáng nói là cả 3 ngôi trường đều là chuỗi hệ thống trường trung học Dân lập của Nhật cả.

Để tiện việc tập trung học sinh đến tham gia và cổ vũ cho cuộc thi nên ban tổ chức đã quyết định chọn học viện Thần Hoa.

"Cuộc thi tài lần này chính là thước đo trình độ của trường chúng ta qua đại diện học sinh tham gia cuộc thi, cho nên tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót."

"Tiểu Từ à, chị không tin vào thực lực của chúng ta sao?" Còn Cảnh Thần thì cảm thấy đầy tự tin. Chính xác là hắn cảm thấy rất tự tin vào cuộc thi lần này. Còn Tịnh Hiếu, nghe hắn nói, nó mơ màng đi vào giấc ngủ. Khi Cảnh Thần để ý đến nó, thì nó đã ngủ rồi. Ân Từ chỉnh lại gối nằm cho nó, rồi thay khăn chườm đầu cho con bé.

"Tiểu Từ à, chị có nghĩ mình sẽ thành công không?" Nhìn cái dáng ngủ vô tư lự của nhỏ, Cảnh Thần cảm thấy trên đời này chẳng có gì đáng phải lo sợ hay nghi ngại gì cả.

Ánh sáng trong bóng tối, hãy làm cho giấc mơ thêm đẹp lòng người

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bày Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: tịnh Hiếu Hiện Thế

Học viện Thần Hoa là một trong trường Trung học Dân lập nổi tiếng của Nhật, thiết kế trong hội trường không chỉ hiện đại, ưu nhã, mà còn toát lên vẻ sang trọng bằng một màu trắng thanh tao, đẹp đẽ. Những bóng đèn lớn tinh xảo, được trang trí trong một không gian rộng lớn tạo nên vẻ đẹp lộng lẫy, nguy nga cho hội trường như một cung điện.

Cho nên, cuộc tranh tài âm nhạc của các học sinh trung học để đoạt Cúp Phi Tường lần này mới được tổ chức tại đây.

So với cái ngôi trường hoa lệ và hơi khoa trương này, Tịnh Hiếu vẫn thích trường Thần Lạc của nó hơn.

Các thành viên trong câu lạc bộ đã đến từ sớm, còn Tịnh Hiếu thì được Ân Từ "đặc xá", cho nên nó không phải thức dậy sớm vào một buổi sáng thứ Bảy như thế này.

"Đến trễ 10 phút rồi đó." Cảnh Thần đợi nó lâu quá nên có vẻ hơi sốt ruột.

"Mình ngủ quên." Tịnh Hiếu nói. Cảnh Thần cau mày nhìn nó giận dữ: "THôi, mình dắt cậu qua chỗ Tiểu Từ." Cảnh Thần trông thật điển trai với bộ lễ phục màu trắng và chiếc quần tây đen này.

"Cậu thay đồ biểu diễn rồi đấy à?" Nó nhìn Cảnh Thần và tự nhủ, hẳn cũng chi đẹp hơn những tên con trai khác một chút thôi, có gì đáng đề ý đâu.

"Điều gì làm cậu không hài lòng à? Nhưng không sao, con người không thể quá đẹp được, mà nếu có đẹp quá thì cũng chẳng vấn đề gì cả, chỉ cần không gặp phải người nào tên Tịnh Hiếu là được thôi." Hình như hẳn biết nó đang nghĩ gì: "Bởi vì đường như nhỏ bị dị ứng với những người đẹp trai..."

"Thôi đi. Nói nhiều quá!"

Thật ra, chỉ mỗi lần đi với nó, hẳn mới nói nhiều như vậy.

Bỗng, một con gió thổi qua, làm áo hai đứa bay loạn xạ cả lên.

"Cổ áo cậu..." Hẳn đưa tay chỉnh lại cổ áo cho Tịnh Hiếu: "Thật...chẳng đề ý gì cả."

Cái động tác đơn giản như thế này mà Cảnh Thần cũng làm rất đẹp nữa, mấy đứa đi xung quanh cũng đỏ mặt, bọn họ tò mò dừng lại nhìn hai đứa nó. Nhưng, vì một cuộc sống hoà bình và an toàn, nếu không giữ khoảng cách với hẳn e rằng không xong rồi.

"Trường này cũng đẹp nhì? Thi xong tụi mình đi tham quan một vòng chứ?" Cảnh Thần vui vẻ đề nghị.

Nếu không đi thế nào cũng bị mắng té tát, có lần nào mà nó không bị ép đâu? Nó nghĩ vậy.

Ngay sau đó, Cảnh Thần nhìn thấy dáng một người bạn quen đang hót hải chạy tới, "Các bạn đây rồi. Xảy ra chuyện rồi!" Đón Đình hốt hoảng chạy từ cầu thang xuống: "Chị Tiểu Từ xảy ra chuyện rồi."

"Hả?" Hai đứa vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Chị ấy bị té cầu thang, các bạn mau đến đó đi." Đón Đình cau mày lo lắng. "Đi!" Cảnh Thần kéo tay Tịnh Hiếu chạy lên cầu thang thật nhanh.

Ba đứa chạy đến hậu trường của trường Thần Lạc, chỉ thấy Ân Từ đang ngồi xoa cổ tay bị thương của mình, lằn tóc rối tung ra hai bên bờ vai.

"Tiểu Từ..." Tịnh Hiếu nhẹ nhàng đến bên chị nó.

"Lúc đi xuống cầu thang, Tiểu Từ bị một người đi phía sau đụng phải, chống tay xuống đất nên bị vẹo." Chủ nhiệm Từ của câu lạc bộ Âm nhạc lo lắng nói. "Cái đứa đã đụng ngã Tiểu Từ hình như không phải học sinh trường mình." Đằng Ảnh nói cho Tịnh Hiếu và Cảnh Thần nghe.

Nếu không phải là học sinh trong trường, chắc cũng không phải kẻ đang âm mưu hãm hại câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ". Hay có kẻ nào đó đang ganh tị với tài năng âm nhạc của Tiểu Từ, và hẳn có ý giở trò? Hay đơn thuần đây chỉ là một sự cố? Cảnh Thần vò trán cau mày suy nghĩ.

Ân Từ trông vẫn ổn, chị ấy cười với bộ mặt nhăn nhó và lắc đầu: "Là do chị bất cẩn, nên mới như vậy...Nhưng chắc không sao đâu." Rồi chị ấy quay qua lấy cây đàn, thử xem mình có thể đàn được nữa hay không. Nhưng cô tay phải chị ấy đau đến nỗi không cầm nổi cây cung kéo đàn nữa rồi.

"Không sao...Không sao đâu, mình sẽ cố." Ân Từ không muốn làm mọi người nản lòng, chị ấy cố gắng chịu đựng cơn đau và bắt đầu kéo đàn.

Chủ nhiệm Từ biết với bàn tay bị thương như vậy chắc là Tiểu Từ sẽ không biểu diễn được, chị ấy cũng biết Tiểu Từ sẽ chẳng chịu nghe lời khuyên của mình, nên chị ấy ra hiệu với Đằng Ảnh.

"Tiểu Từ à, đừng tự ép mình vậy nữa, tụi mình không an tâm khi thấy cậu như vậy." Đằng Ảnh đến cầm lấy cây đàn trên tay chị ấy, "Mình nghĩ Cảnh Thần có thể diễn một mình được, không vấn đề gì đâu."

Ân Từ cảm thấy vừa áy náy, vừa khó xử. Chị ấy là Hoàng hậu Bảy sắc, và là chủ nhiệm của câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ", là bạn rất thân của chủ nhiệm Từ, sao lại có thể xảy ra nông nỗi như thế này chứ? Sao mà có thể từ bỏ được?

"Nhưng..." Ân Từ không nỡ đẩy cái trọng trách này cho Cảnh Thần gánh vác, chẳng có lí do gì lại giao hết trách nhiệm cho một mình Cảnh Thần cả. Tịnh Hiếu nhìn bà chị đáng thương của nó, nó biết chị ấy đang rất buồn, nhưng dù sao đi nữa không nên để chị ấy phải suy sụp như vậy.

Nhớ lúc nhỏ, Ân Từ đã luôn chăm sóc, bảo vệ nó, vì nó mà chị ấy luôn tìm mọi cách bào chữa cho những lỗi sai của nó, còn giúp nó rất nhiều việc nữa. Cho dù bầu trời này có sụp đổ, chị nó cũng sẽ đứng ra bảo vệ nó. Tịnh Hiếu đã lớn lên dưới sự chăm sóc và bảo vệ của Ân Từ, và Ân Từ là một người chị thân thiết không thể thiếu của nó.

Bây giờ thì cả hai đều đã lớn, đều có những cách nghĩ và cách làm khác nhau. Nó hiểu những nỗi lòng của chị mình lúc này, cho nên nó cần làm gì đó

giúp chị ấy.

"Tiểu Từ à, không biết chị có thể an tâm giao đàn cho ai, hay là...chị cứ đưa cho em, em sẽ giúp chị, giúp cho trường Thần Lạc của chúng ta."

Mọi người không hiểu con bé đang nói gì nữa, nhưng tất nhiên Ân Từ thì hiểu. "Chị tin em, vì em là em chị mà." Ân Từ là một cô gái thông minh, những người thông minh họ luôn biết, lúc nào, nên làm gì.

"Hai người đang nói gì vậy?" Thất Quỷ hỏi.

Ân Từ đặt vào tay Tịnh Hiếu cây đàn của mình, rồi đưa bộ đồ biểu diễn của mình cho nó: "Tịnh Hiếu à, đến lúc trả ơn chị rồi đó!"

"Không...chị làm gì mà nghiêm trọng vấn đề lên vậy..." Nhìn vào đôi mắt sáng rực niềm tin của Ân Từ, nó thấy hơi hối hận.

"Không phải là...chị muốn Tịnh Hiếu thay mình biểu diễn đó chứ?" Bây giờ Cảnh Thần đã hiểu ra. Mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

"Tịnh Hiếu cùng học violon với mình, mọi người sẽ ngạc nhiên với tài nghệ của nó cho mà xem." Ân Từ tự hào: "Mình nghĩ giao cho nó là tuyệt nhất."

Thật ra, trước tình hình như thế này, chỉ còn cách giải quyết như vậy, hơn nữa, khgar năng cảm thụ âm nhạc của Tịnh Hiếu rất nhạy.

Cầm bộ lễ phục biểu diễn, nó nhanh chóng tìm chỗ thay đồ.

"Phải mặc...cái này sao?"

"Vậy lúc này ai đã nói những lời xoa dịu lòng mọi người chứ." Ân Từ nói với nó.

"Dù gì Tịnh Hiếu và Cảnh Thần cũng đã từng hợp tác với nhau, hát và đàn thì cũng đều là âm nhạc cả." Đằng Ảnh nói, anh ta nhìn đồng hồ và bắt đầu phân công công việc cho từng người: "Sắp đến giờ rồi. Chủ nhiệm Từ, cậu đến lại ban tổ chức ghi lại tên người biểu diễn nha. Thất Quỷ, em dắt Tịnh Hiếu đến phòng thay đồ, tay Tiểu Từ đang đau. Cảnh Thần, em giúp chị ấy chỉnh lại dây đàn nhé!"

"Còn các bạn khác đến hội trường tìm chỗ ngồi trước đi." Ân Từ nói với mấy đứa trong câu lạc bộ Âm nhạc, chị ấy biết Tịnh Hiếu thích một không gian yên tĩnh hơn.

Chủ nhiệm Từ tiễn các bạn trong câu lạc bộ Âm nhạc mình ra cửa, lại quay vào chỗ Ân Từ và tựa vào chị ấy: "Chà...hai người trông như một đôi voi chồng vậy."

"Ừ, nếu lại có một đứa con như cậu nữa thì toi rồi." Ân Từ sợ chị ta lại nói nhăng nói cuội, đẩy chị ta ra ngoài: "Mau đi làm việc của mình đi."

Đằng Ảnh lo lắng nhìn Ân Từ: "Cậu có sao không? Tay vẫn còn sưng kia...Té cầu thang mà chỉ bị thương ở tay thôi thì...Cậu nhớ đi bệnh viện kiểm tra lại đây nhé!"

"Không sao đâu...Cậu đừng lo." Ân Từ cười mỉm, chị ấy vui đến nỗi tim đập loạn xạ cả lên.

"Những người luôn chịu đựng nỗi đau bao giờ cũng đau hơn cả, vậy mà chưa có ai gọi cậu là siêu nhân nhỉ?" Anh ta nói cứ như là người nhà Tiểu Từ vậy, làm chị ấy e thẹn đỏ cả mặt lên.

"Mình hiểu rồi...mình sẽ không ra về ta đây nữa." Trước mặt anh ấy, Ân Từ luôn tỏ ra nữ tính như vậy đó.

"Tiểu TỪ!" Tiếng gọi lớn làm cả hai ngẩng đầu lên nhìn.

"A...Chủ nhiệm Hàn?" Ân Từ nhận ra chủ nhiệm câu lạc bộ Kịch nói đang đứng trước cửa phòng hậu trường: "Sao lại đến đây?"

"Nghe nói hôm nay em biểu diễn, anh tới xem." Chủ nhiệm Hàn nở một nụ cười thật tươi trả lời chị ấy.

Ân Từ hơi ngạc nhiên: "Anh sắp thi đại học rồi, lịch học chắc là căng thẳng lắm?"

"Bỏ chuyện này đi, nghe nói em bị ngã hả? Có sao không?" Anh ta mạo muội cầm tay Tiểu Từ lên xem. Đằng Ảnh nhìn Cảnh Thần nhếch môi một cái, làm Ân Từ cũng ngượng lắm, nhưng cũng không thể từ chối ý tốt của chủ nhiệm Hàn được.

"Em không sao. Anh tới hội trường tìm chỗ ngồi trước đi, lát nữa em tới sau." Ân Từ chỉ tìm cơ hội anh ta đi trước mà thôi. Chủ nhiệm Hàn an tâm gạt đầu, vừa đi vừa quay lại nói với Ân Từ: "Sau này phải cẩn thận hơn đó nhé!"

"Chủ nhiệm Hàn cũng ân cần quá đó chứ?" Đằng Ảnh chọc chị ấy. "Đừng có đoán mò." Nếu là người khác, Ân Từ sẽ chẳng để ý đâu, nhưng đây là do chính Đằng Ảnh nói, nên chị ấy cảm thấy hơi khó chịu. Hai người bỗng im lặng.

Cảnh Thần đang nghĩ cách phá vỡ cái không khí yên tĩnh này cho hai người họ, may thay Tịnh Hiếu tới rất đúng lúc.

"Chị ơi, cái váy này bực mình quá, gió thổi qua một cái là nó bay lên ngay."

"Nhưng mình thấy đẹp đó chứ!" Thất Quỷ nắm tay nó kéo nó ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Thì ra, đầu chỉ có những món trang sức lộng lẩy mới tôn lên cái vẻ đẹp vốn có của phụ nữ. Với bộ lễ phục màu trắng và chiếc váy đen ngắn, trông nó trong sáng và ấm áp như ánh nắng giữa mùa đông vậy, kết hợp với bộ lễ phục cầu Cảnh Thần nữa, hai đứa thật tuyệt. Còn Cảnh Thần cứ say sưa nhìn nó mà chẳng nói lời nào.

"Đẹp lắm! Lát nữa chị sẽ chụp cho em một tấm hình." Ân Từ nhìn nó cười và chỉnh trang lại bộ lễ phục cho ngay ngắn.

"Chụp hình? Thôi!" Nó không thích lên ống kính, nó...muốn về.

"Cảnh Thần à, hai người tập dợt với nhau trước đi." Thất Quỷ thôi thúc, con bé cũng đang nóng lòng muốn nghe bản hợp tấu mà Tịnh Hiếu và Cảnh Thần sẽ trình diễn trong chốc lát. Không có piano ở đây, Cảnh Thần đành phải tập dượt trên cây đàn organ.

"Mình bắt đầu đây." Cảnh Thần nhìn Tịnh Hiếu một cách bất thường, rồi cúi chào nó giống như động tác của một hoàng tử vậy. Nó e thẹn mím môi, cầm cây đàn violon lên.

Một âm thanh du dương phát ra từ cây đàn bắt đầu vang lên.

Phía sau cánh gà, các tuyển thủ tham gia thi tài đang trong tâm trạng căng thẳng.

"Cậu làm mình ngạc nhiên đấy." Hấn nói chuyện với Tịnh Hiếu ngồi bên cạnh mà mắt cứ nhìn chăm chăm ra phía trước: "Sao cậu biết chơi violon?"

"Lúc nhỏ, mẹ bắt mình chọn, hoặc học thư pháp, hoặc học violon với chị Tiểu Từ, mình nghĩ học với Tiểu Từ vui hơn, và cũng thoải mái hơn, cho nên mình mới học cùng chị ấy."

Thật ra, hồi đó con bé Tịnh Hiếu đã nói với mẹ nó rằng: "Con chọn ngủ được không?" Tất nhiên mẹ nó không đồng ý. Bà trừng mắt nhìn nó giận dữ, bắt nó phải từ bỏ cái ý nghĩ lười biếng đó.

"Không thích violon à? Nhưng nếu không tập luyện thường xuyên là cũng lụi nghề đó!" Lúc hai đứa tập đàn, Cảnh Thần nhận thấy nhỏ đàn rất thành thục và điều luyện.

"Không phải là không thích, mình chỉ cảm thấy hơi mệt nhọc khi chơi nó thôi...Mỗi ngày đều phải cầm cung kéo đàn, mình chẳng hiểu sao phải chịu khổ vậy nữa. Trời ơi...Sao tôi phải khổ sở vậy chứ?..." Tịnh Hiếu dường như không còn muốn nhớ lại những tháng ngày buồn bã chán nản ngày xưa của mình nữa.

"Vì cố gắng bao giờ cũng khổ vậy cả." Cảnh Thần nói. Nó quay qua lờm Cảnh Thần một cái: "Cậu mà cũng phải cố gắng nữa sao?" Tịnh Hiếu nghĩ người như hấn đâu cần phải cố gắng như vậy.

"Mỗi người đều có một mục đích để cố gắng, hướng hồ nếu không nỗ lực cho mục đích của mình...có lẽ sẽ chẳng có thiên tài nữa." Cảnh Thần nói theo quan điểm của mình.

"Ừm, có lẽ với tâm lý như vậy đã giúp chúng ta hoà nhập vào với đoạn nhạc ban nãy chẳng?" Nếu không Tịnh Hiếu đã không thể hiện được cái vẻ u buồn bằng vẻ mặt của nó qua tiếng đàn rồi.

Nhưng nội dung bài hát thể hiện không phải là "tình cảm thâm kín" hay sao? Cảnh Thần nghĩ ngợi một lúc mới tìm ra câu trả lời. Bởi Tịnh Hiếu có tình cảm thâm kín nào đâu? Cho nên nó buộc phải nghĩ ra một sự việc đau lòng nào đó để mà thể hiện chứ. Thì ra là như vậy.

"Đúng rồi, cậu vẫn chưa biết tên bài hát đúng không?" Hấn nở một nụ cười bí hiểm nhìn nó.

"Ừm?...!" Bởi vì vẫn chưa ai nói cho nó nghe, mà nó cũng chẳng buồn hỏi nữa.

"Vậy lát nữa cậu nhớ lắng nghe kĩ lời người dẫn chương trình giới thiệu nhé!" Cảnh Thần mắc cái giống gì mà tự nhiên cười nghiêng ngả ra. Hấn bị điên à? Sao tự dưng lại như vậy?

Dưới khán đài, Ân Từ và Đằng Ảnh ngồi dự đoán kết quả cuộc thi.

"Cho đến nay xem ra chúng ta vẫn là số một." Đằng Ảnh nói với Thất Quỷ, để nó bớt căng thẳng đi.

"Nhìn hai đứa xứng quá ha!" Ân Từ hình dung, "Giống như những nét đẹp dưới nắng vậy." Tịnh Hiếu là ánh nắng, còn Cảnh Thần chính là vẻ đẹp ấy.

"Em bầu cho câu nói của chị một phiếu." Thất Quỷ hưởng ứng theo, nó nhìn lên sân khấu: "Chà...Đến lượt bọn họ rồi."

Người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu: "Tiếp theo là phần biểu diễn piano và violon của Cảnh Thần và Tịnh Hiếu đến từ trường Trung học Thần Lạc, với một bài hát tự sáng tác mang tựa đề Tịnh Hiếu hiện thế. Xin mọi người cho tràng pháo tay cổ vũ họ nào!..."

Tịnh Hiếu...hiện thế?! Cái tên này là sao đây?

"Cảnh Thần, cậu..." Nó vẫn chưa kịp hỏi, Cảnh Thần đã thúc nó ra sân khấu: "Bắt đầu biểu diễn rồi, Tịnh Hiếu à."

Cảnh Thần vừa xuất hiện đã nhận được rất nhiều tiếng hoan hô cổ vũ từ phía dưới khán đài. Khi hắn ngồi vào chiếc đàn piano, âm thanh du dương của tiếng đàn vang lên, những tiếng hoan hô cổ vũ ở phía dưới khán đài cũng bắt đầu lắng xuống, nhường chỗ cho tiếng đàn trầm ấm của Cảnh Thần.

Từng nốt nhạc vang lên nhẹ nhàng và dịu dàng tựa như những cánh hoa đào đang lả chả rơi trước gió, khắc sâu vào lòng người. Khúc nhạc mềm mại và êm dịu, như đập tan bao nỗi cô đơn trống trải tận đáy lòng. Bản nhạc mang giai điệu buồn, nhưng vẫn ẩn chứa đâu đó một niềm vui thầm kín.

Cảnh Thần và Tịnh Hiếu cùng hoà hợp với nhau bằng âm nhạc, họ có một sự cảm thụ đồng nhất bằng ngôn ngữ âm nhạc. "Tịnh Hiếu hiện thể" có một giai điệu đẹp, làm người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Tiếng vỗ tay tán thưởng dưới khán đài vang lên như pháo nổ.

"Minh đã nói rồi, buổi diễn nhất định sẽ rất thành công mà. "Cảnh Thần nhìn Tịnh Hiếu cười đắc ý."

"Vậy thì bây giờ nói cho tôi biết đi, sao cậu lại đặt tên như vậy?!" Nhìn hắn nó muốn đánh cho hắn một cái xù ngay tại chỗ.

"Bởi vì cuộc sống có bình yên, các cô gái mới nghĩ đến mấy chuyện yêu đương được." Bây giờ thì không biết nó đã hiểu chưa đây?

"Có hàng trăm hàng ngàn cái tên, sao cậu không lấy mà lại lấy tên của mình đặt vào bài hát?" (Vì tên Tịnh Hiếu của nó cũng có nghĩa là "bình yên" mà) Nhưng Tịnh Hiếu không thích cái tên này chút nào, nó cảm thấy quá xa vời và không thực tế chút nào.

Cảnh Thần vòng vo: "Cái này...mình nói cho bạn cũng được, nhưng không phải bây giờ."

"Trời đất. Sao cậu không đi chết đi, đi chết đi..." Tịnh Hiếu bực bội theo hắn xuống sân khấu. Đến chỗ Tiểu Từ, nó không còn nóng giận như ban nãy nữa, mà lại sinh ra khó chịu và buồn bã. Nó ghét cái tên này! Nhưng suy cho cùng bản thân nó cũng chẳng liên quan gì đến bài hát, có ghét thì cũng vậy.

"Diễn xuất rất thành công!" Ân Từ cảm kích cô em họ của mình: "Quả nhiên Tịnh Hiếu của chị rất tuyệt!" Đến lúc này Cảnh Thần không thể không phủ nhận điều này.

"Đằng nào công bố kết quả cũng còn lâu lắm, tụi mình đi tham quan trường này một vòng ha." Thất Quỷ lúc nào cũng chỉ thích đi chơi thôi.

"Vậy để chị đi nói với chủ nhiệm Từ." Ân Từ vừa nói, chủ nhiệm Từ đã tới, đi cùng với cô còn có chủ nhiệm Hàn.

"Xin lỗi, mình có việc bận với anh ấy." Chủ nhiệm Từ giải thích.

Ân Từ nở một nụ cười chào chủ nhiệm Hàn.

"Tiểu Từ à, đi dạo với mình một chút chứ?" Anh ta vừa nói vừa đẩy đẩy gọng kính. Cái anh chàng chủ nhiệm Hàn này ngay từ đầu Tịnh Hiếu đã thấy anh ta có vẻ lạ lẫm, chẳng lẽ lần này anh ta đột nhiên xuất hiện như vậy là vì Tiểu Từ? Thảo nào lúc này vừa nhìn thấy Tiểu Từ anh ta gọi chị ấy cứ như là... và anh ta cũng hay nhìn lên chị ấy nữa.

"Em có hẹn với các bạn ở đây rồi. Hay là anh đi cùng?... " Ân Từ vẫn lịch sự mời anh ấy theo. Nếu là người khác thì chị ấy đã từ chối rồi, nhưng chị ấy hiểu tính cách của chủ nhiệm Hàn, nên không dám quá thẳng thắn với anh ấy. Tuy nhiên, lần này anh ấy lại tỏ ra rất bình tĩnh.

"Thôi, các bạn cứ đi đi, mình cũng phải...về." Tuy không có vẻ gì là buồn trước lời từ chối của Ân Từ, nhưng anh ấy cũng hơi hụt hẫng.

"Đi thôi mọi người." Chủ nhiệm Từ thúc giục tụi Tịnh Hiếu, rồi kéo chủ nhiệm Hàn theo mình, "Mình tiễn anh ấy về."

Tịnh Hiếu nhìn nét mặt Ân Từ đang thay đổi, nó đoán chị ấy sắp quyết định một chuyện gì đây.

"Tụi mình tham quan một vòng trường Thần Hoa đi, cứ để Tiểu Từ có một dịp giao lưu với chủ nhiệm câu lạc bộ bên ấy." Cảnh Thần thấy mọi người đều im lặng, nên hắn lên tiếng. Thất Quỷ nhìn anh nó tỏ vẻ đồng ý, Đằng Ảnh cũng vui vẻ đồng ý.

Nhưng Ân Từ vẫn còn đang lo âu suy nghĩ điều gì thì phải. Chị ấy thấy đối xử với chủ nhiệm Hàn như vậy là không công bằng cho anh ấy, chị ấy cảm thấy hối tiếc vì việc làm lúc này.

"Hay là mình cùng đi với chủ nhiệm Hàn, dù gì cũng không còn cơ hội gặp anh ta." Chủ nhiệm Hàn sắp tốt nghiệp rồi, chẳng còn gặp nhau được bao lâu nữa.

"Ừ. Để mình đi với tụi này được rồi." Đằng Ảnh nhìn "3 người bạn nhỏ" và nói. "Đừng có nói với cái giọng như là trưởng bối chứ ông anh." Cảnh Thần nói.

Tịnh Hiếu không vui lắm nói với chị nó: "Tùy thôi."

Đằng Ảnh còn không ngại quyết định của Tiểu Từ, và chị ấy cũng không cần để ý phản ứng của anh ấy...vậy thì nó đâu cần phải nhiều lời làm gì.

"Xin lỗi nha, mọi người." Nói rồi Ân Từ chạy theo chủ nhiệm Từ với chủ nhiệm Hàn và đi cùng họ.

"Hình như cậu không tán thành việc làm của Tiểu Từ?" Lúc này Cảnh Thần có để ý lời nó nói.

"Chỉ là mình không muốn làm phức tạp mọi việc thôi." Cảnh Thần chen vào giữa Đằng Ảnh và Thất Quỷ, rồi nói với nó: "Nhưng chuyện tình cảm vốn rất khó đoán." Thế cho nên nó mới thích sống cuộc sống tự do, chẳng phải vương vấn gì nhiều.

"Con tìm mỗi người, cũng dễ đổi thay lắm, nhưng đôi khi...muốn thay đổi cũng không phải là dễ." Tịnh Hiếu nói.

"Vậy thì chị cậu không cần phải phí tâm đâu, chị ấy chắc chắn tự biết cách giải quyết."

Ân Từ cuối cùng cũng đuổi kịp bọn họ, sự xuất hiện của chị ấy làm họ ngạc nhiên. "Không phải chứ? Sao cậu lại ở đây?"

"Vi...mình nghĩ, sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại chủ nhiệm Hàn, không biết anh ấy có điều gì muốn nhắn nhủ với mình hay không?" Ân Từ vừa nói vừa thờ hớn hển.

"Không...không có đâu, chẳng có chuyện quan trọng gì đâu." Chủ nhiệm Hàn tưởng Ân Từ đang hiểu lầm, nên anh ta vội giải thích.

"Vậy cũng không sao." Ân Từ cũng không có ý trách anh ấy.

Chủ nhiệm Từ hiểu rõ cô bạn thân Tiểu Từ của mình, chị ấy biết Tiểu Từ không nỡ để chủ nhiệm Hàn đi một mình nên mới đuổi theo như vậy.

"Hai người cứ nói chuyện với nhau nha, mình đi chỗ này một chút."

"Như vậy không sao chứ? Em không đi vui các bạn của mình à?" Chủ nhiệm Hàn biết tình bạn của những thành viên trong hội câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" đều rất tốt.

"Không sao, chủ nhiệm Hàn à, mình đi bộ một lát chứ." Ân Từ không tỏ ra miễn cưỡng chút nào: "Hôm nay em rất mong phần trình diễn của trường mình được điểm cao."

"Anh tin là sẽ được hạng nhất!" Chủ nhiệm Hàn cũng từng sinh hoạt chung với câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ", tất nhiên anh ấy cũng hiểu rõ thực lực của Tịnh Hiếu và Cảnh Thần.

Một hồi sau đó, trong hội trường vang lên một âm thanh sôi nổi vui tươi, báo hiệu một kết thúc tốt đẹp của buổi thi ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chuyện Tình Cảm Rồi Ren

Cuộc thi âm nhạc Cúp Phi Tường dành cho học sinh trung học lần này đã diễn ra hết sức tốt đẹp, và phần thưởng cao nhất thuộc về một bài hát tự sáng tác với phần trình diễn hợp tấu piano và violon của Cảnh Thần với Tịnh Hiếu. Dù sao cũng khó khăn lắm mới có thể kết thúc tốt đẹp cuộc thi lần này với phần thưởng rất xứng đáng, vậy mà nhóm câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" lại chẳng tổ chức nghỉ ngơi hay dã ngoại gì cả.

Cảnh Thần thì vẫn còn lo đi tìm manh mối của mấy vụ rắc rối gần đây. Có một đứa con gái đứng lấp ló ngoài cửa lớp đợi Cảnh Thần. Hắn mừng rỡ nhìn ra ngoài rồi đi theo nhỏ.

"Là nhỏ đóng vai nữ chính "Hồ Thiên Nga" phải không? Nhỏ với Cảnh Thần từ khi nào mà lại..." Thất Quỷ ngóng cổ nhìn ra ngoài theo hướng đi của Cảnh Thần, trông như một trinh thám thứ thiệt.

"Không chừng họ đang hẹn hò đó." Tịnh Hiếu cắn vào trái táo một cái, nó mơ hồ phán đoán. Đây đâu phải là việc nằm trong tầm kiểm soát của nó, cho nên nó cũng chẳng cần quan tâm.

"Từ đó tới giờ chuyện tình yêu đối với Cảnh Thần như trang giấy trắng vậy. Chẳng lẽ nhỏ này lại là người đầu tiên vẽ lên nó?" Thất Quỷ cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

"Hôm nay lại nói chuyện văn hoa vậy?" Tịnh Hiếu gật đầu khen bạn nó. Thất Quỷ tức giận đứng phắt dậy, tiện tay lấy cuốn sách giờ lên đầu Tịnh Hiếu: "Tịnh Hiếu, thấy cái này nặng chứ?"

"A..." Tịnh Hiếu phản ứng cũng nhanh lắm. Rồi nó lấy quyển sách ra khỏi tay Thất Quỷ, xoa cho nó nguôi giận. "Thầy giáo môn học này khó lắm đấy, mình không muốn làm hư quyển sách đâu."

Thất Quỷ hít một hơi thật sâu nhìn chòng chọc vào nó: "Tội mình không thể để con nhỏ đó đi với Cảnh Thần như vậy được!"

Sao vậy? Tịnh Hiếu cũng không biết nên giải thích chuyện này thế nào, vì vậy nó hỏi lại Thất Quỷ: "Chẳng lẽ...bỏ tán thành chuyện này?"

"Mình là người sống theo chủ nghĩa cực đoan." Chỉ cần hiểu rõ bản thân, chúng ta có thể sống tốt trong cộng đồng này thôi.

Chẳng qua đây chỉ là cái cớ để nó dọa người ta thôi.

"Mình không quan tâm, mình phản đối!" Nhỏ vẫn duy trì vững vàng lập trường của mình. Dù sao, Tịnh Hiếu cũng chẳng có tư cách gì để khống chế một sự việc sắp phát sinh cả.

"Tịnh Hiếu, thật sự bỏ không quan tâm sao? Bỏ với Cảnh Thần..." Nói đến đây nhỏ tự nhiên cười bí hiểm: "Hai người thân nhau vậy?..."

Thân? Tịnh Hiếu với Cảnh Thần? Phải nói sao là nó với Cảnh Thần có thân hay không chứ? Vì bà chị thân yêu, nên nó mới tham gia vào câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ", rồi gặp cái tên đại thiếu gia này, rồi cùng hát, cùng đàn, cùng đoạt giải thưởng, cũng có khi cùng tranh cãi, chẳng rõ có khi nào hai đứa vui vẻ với nhau chưa nữa?

Vậy là tốt hay không tốt? Rốt cuộc quan hệ của nó với Cảnh Thần như vậy là tốt hay không tốt?

"Thật là rắc rối mà, thà được ngủ một giấc đã đời còn sướng hơn." Lời nó nói khiến cho câu chuyện của hai đứa đang đi lạc nhịp.

"Nhưng, mình nghĩ Cảnh Thần đang có ý định qua lại với nhỏ đó." Tịnh Hiếu nói.

"Tại sao?" Thất Quỷ nóng lòng hỏi nó.

Vì lần trước khi Tịnh Hiếu bắt gặp nhỏ tỏ lộ với Cảnh Thần, Cảnh Thần vẫn chưa trả lời dứt khoát với nhỏ, có thể hẳn cũng đã đổi ý cũng nên?

"Trả lời mau đi, Tịnh Hiếu à, tại sao chứ?" Thất Quỷ vẫn thúc giục nó.

Cảnh Thần đang mãi mê nói chuyện nên không để ý đến Thất Quỷ và Tịnh Hiếu đang ở phía sau theo dõi mình và tự do bình luận về mình, nếu không chắc hẳn khó mà giữ được nụ cười đẹp để đó trên mặt nữa.

"Cảnh Thần à...mình suy nghĩ rồi...mình sẽ nói cho cậu biết... người đã chỉ đạo mình làm việc này, đó chính là... Đon Đỉnh, bạn cùng lớp với cậu."

"Đon Đỉnh?" Cảnh Thần mừng rỡ ra khuôn mặt với mái tóc cắt ngắn của nhỏ đó. Sao lại là nhỏ đó chứ? Sao có thể là một con bé bình thường như vậy?

"Điều mình nói là thật, mình không dối cậu đâu." Nhỏ quệt quệt đôi mắt đang đỏ của mình: "Thật ra trước đây mình và Đon Đỉnh cũng thân với nhau lắm. Khi nghe nói lời tỏ tình của mình bị thất bại, nhỏ bảo mình trả thù cậu, nhưng mình chỉ chụp tấm ảnh đó thôi, mọi việc sau đó đều do nhỏ làm! Mình nghe nói nó rất ghét cậu, mình cũng không biết lý do tại sao nữa?"

"Bạn ấy không nói gì sao?" Hoá ra "hung thủ" đích thực lại là bạn cùng lớp với mình.

"Không..." Nhỏ cố gắng nhớ thêm: "Mình thực sự rất xin lỗi!"

"Không sao đâu, mình sẽ không để bụng chuyện này đâu, và mọi người cũng vậy." Nụ cười thánh thiện của Cảnh Thần khiến nhỏ cảm thấy nhẹ nhõm.

"Vậy...Câu trả lời của cậu là...?" Con bé đỏ mặt.

"Xin lỗi cậu." Cảnh Thần thật sự xin lỗi nó, hẳn hoàn toàn không có ý lợi dụng nhỏ, hẳn cũng biết nhỏ nói ra sự thật này cũng là dũng cảm lắm rồi, nhưng... "Mình đã...thích người khác rồi." Cảnh Thần không hề muốn gạt nó.

"Sao chứ? Sao...sao lại có thể? Là ai? Tịnh Hiếu? Hay là...Thất Quỷ? Hay là người khác?" Bất cứ ai nghe câu trả lời như vậy đều kinh ngạc cả.

"Bây giờ mình không nói cho cậu nghe được, nhưng mình hứa, khi có bạn gái rồi, mình sẽ giới thiệu cô ấy cho cậu." Hẳn thành thật nói.

"Mình hiểu rồi..." Cuối cùng nhỏ cũng hiểu được.

"Đon Đỉnh...họ Đon...đúng rồi!" Cảnh Thần như bừng tỉnh nhớ ra được manh mối quan trọng gì đó, rồi lập tức chạy đi.

"Cảnh Thần! Cậu đi đâu vậy?" Nhỏ gọi với theo.

"Mình đi tìm chút thông tin."

Rốt cục là ai? Ai mà may mắn lọt vào tầm ngắm của Cảnh Thần chứ? "Nếu là mình, có chết cũng miễn nguyện!"

Thế giới này đôi khi là như vậy, lúc thì xui tận mạng, lúc thì cái may đến hoài không hết.

Viết cho Tiểu Từ:

Lần đầu tiên gặp em, không phải là lúc em đứng trên sân khấu với phần thưởng và danh hiệu Hoàng hậu Bảy sắc.

Mà là một cuộc gặp gỡ rất tình cờ, và thù vị.

Đến bây giờ khi nghĩ lại, nó chỉ còn là một kỉ niệm xa vời giữa anh và em.

Phải, khoảng cách giữa chúng ta dường như quá xa thì phải.

Một tên con trai ngốc nghếch như anh.

Với một người con gái thông minh và xinh đẹp như em.

Sao lại rơi vào tình cảm tiến thoái lưỡng nan như thế này chứ?

Có lẽ em không biết.

Nhưng anh biết, anh rất thích em.

Tình cảm này của anh đối với em không sao giấu kín được nữa rồi.

Nhưng anh chợt nhận ra, mình mãi chỉ có thể ở bên cạnh em, và sẽ không tìm được vị trí nào trong trái tim em.

Cho nên, anh chỉ biết âm thầm đứng bên cạnh em.

Đây là điều duy nhất anh có thể làm cho em.

Anh đã không dám nói chuyện này với ai, vì anh sợ mọi người sẽ cho rằng anh là đồ ngốc.

Nhưng anh không sợ, anh không sợ đau lòng, anh không sợ sẽ rơi nước mắt.

Anh chỉ sợ em không dám nói thật lòng mình cho anh biết.

Tiểu Từ à, mong rằng em sẽ hiểu được. Hãy xem anh như là một người anh tốt nhé!

Buổi trưa, Tịnh Hiếu xuống lầu, lúc đi qua hàng cở giữa hai dãy phòng học, gặp mấy đứa quen, nó mở miệng cười miễn cưỡng với chúng rồi đi ngay.

"Tiểu Từ, nghe nói chị tìm em hả?"

Tiểu Từ đang ngồi ở vườn hoa trước thư viện đợi nó, lá thư kẹp giữa hai ngón tay chị ấy đột nhiên rơi xuống đất. "Mới vừa gọi mà đã tới rồi à, nhanh vậy?"

"Hôm nay chị không đến lớp tìm em, mà lại gọi em ra đây...Sao vậy?" Nó thờ phào ngồi xuống cạnh Tiểu Từ, tính cho chị ấy một trận, nhưng nó thấy chị nó hôm nay có vẻ im lặng lạ lắm, nó biết ngay có chuyện gì đó không bình thường.

"Cho em xem cái này này." Tiểu Từ đưa bức thư trên tay cho nó xem. Vừa nhìn vào nó đã bị lôi cuốn bởi mấy dòng chữ uốn nắn bay lượn trong đó. Hơn nữa, từng chữ từng lời trong đó như chứa đựng một nỗi niềm sâu lắng nào đó.

"Đây...đây là của chủ nhiệm Hàn đưa cho chị à?" Nó ngạc nhiên hỏi. Vì là chủ nhiệm Hàn, một người có tính tình hơi hơi phóng khoáng, dám khóc dám cười như anh ấy!

"Ừ, là thư anh ấy gửi chị." Trước giờ chị ấy cũng nhận được nhiều thư như vậy lắm, nhưng bức thư lần này đã làm chị ấy rất cảm động: "Chủ nhiệm Hàn cũng có nỗi khổ của anh ấy, tuy vậy anh ấy vẫn luôn vui vẻ và thoải mái."

Nếu không như vậy, e rằng anh ta sẽ chẳng viết được một bức thư tình cảm và sâu sắc đến vậy. Chủ nhiệm Hàn chẳng qua cũng chỉ là một học sinh, anh ấy cũng có những hi vọng ấu trĩ như bao học sinh khác.

"Điều này em hiểu, nhưng...tình đơn phương vẫn chỉ là đơn phương, Tiểu Từ à, người chị thích là Đăng Ảnh...không phải sao?"

"Chính vì vậy...nên chị mới hiểu được những nỗi niềm đang chất chứa trong lòng anh ấy." Bởi vì chị ấy cũng chỉ đơn phương thích Đăng Ảnh thôi mà. Đối với họ, người kia sẽ luôn là một thần tượng bất diệt trong lòng mình.

"Vậy sao chị không nói cho Đăng Ảnh biết?" Tịnh Hiếu từ lâu đã nghĩ tới vấn đề này, chủ nhiệm Hàn không dám thổ lộ lòng mình là vì anh ta e ngại về những điều kiện không tốt của bản thân, còn Tiểu Từ?

"Dù gì tình trạng của Thất Quỷ hiện nay cũng đã khá hơn."

"Về mặt tình cảm...chị vẫn chưa chắc chắn lắm, và lại cho đến giờ Đăng Ảnh vẫn chưa có ý định nghĩ tới chuyện này." Còn Ân Từ thì vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi anh ấy.

"Chị đã nghĩ vậy, thì cũng đơn giản thôi, chị cứ trực tiếp từ chối chủ nhiệm Hàn là được rồi." Nói thì nói vậy nhưng nó biết, để nói ra được điều đó cũng không dễ chút nào. Cũng giống như Cảnh Thần đã từng nói với nó, chuyện tình cảm vốn rất khó biết trước được.

"Chắc em không biết...như vậy là đau khổ lắm, thật ra chị cũng như mọi người bình thường thôi, chẳng có gì cao siêu cả.

"Chắc em không biết...như vậy là đau khổ lắm, thật ra thì chị cũng như mọi người bình thường thôi, chẳng có gì cao siêu cả, cũng có những lúc chị chẳng làm được chuyện gì, cũng có thất bại, có đau khổ, và cũng có những lúc vấp ngã như bao người khác. Còn Đăng Ảnh...Anh ấy chỉ cần nói một tiếng, là có thể làm được." Ân Từ nói về Đăng Ảnh như một niềm kiêu hãnh. "Không nên làm cao mình quá em nhé? Chính vì vậy đã có lúc chị nghĩ, hay là nên bỏ cuộc?"

"Bỏ cuộc? Chị muốn...từ bỏ Đăng Ảnh? Và chấp nhận sự theo đuổi của người khác?" Nó dập tắt ngay cái ý nghĩ nông nổi của chị mình.

"Chị không biết đây có phải là cách làm tốt nhất không nữa?" Thật ra từ đó tới giờ Ân Từ vẫn chưa có kinh nghiệm trong những chuyện như thế này.

Tịnh Hiếu xích lại gần Ân Từ, đặt bàn tay mình lên tay chị nó và an ủi. Nó tin, rồi Ân Từ cũng sẽ vượt qua được trường hợp khó xử này, nó sẽ giúp chị ấy.

"Chị sẽ không hối tiếc chứ? Lúc nào chị cũng nghĩ đến anh ấy. Trong lòng chị, anh ấy luôn là người không ai có thể thay thế, có đúng không? Trước giờ em chưa từng thích ai, nhưng em biết, thích, là lý do duy nhất." Nó cố gắng thuyết phục Tiểu Từ bằng những lời lẽ tự đáy lòng mình, từ khi tham gia vào câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ", tài ăn nói của nó hình như đã khá hơn rất nhiều.

"Không có kết quả gì cũng không sao, không được bên nhau cũng không sao, chỉ là vì mình thích người ta, thế cho nên mình đừng từ bỏ. Và lại nếu bây giờ chị từ chối chủ nhiệm Hàn, đối với anh có thể là một nỗi đau, chỉ bằng chị hãy nói thật lòng mình cho Đăng Ảnh biết, có thể anh ấy sẽ hiểu được chị, và còn thích chị hơn ấy chứ!"

Ân Từ không trả lời, cũng không phủ nhận lời nó nói, chị ấy cứ trầm tư suy nghĩ. "Đôi khi...chị thật sự rất ngưỡng mộ em, Tịnh Hiếu à!"

"Hả? Ngưỡng mộ em? Chẳng phải lúc nào chị cũng mắng em đó sao?" Từ nhỏ đến giờ, không biết nó đã nhận bao nhiêu lời phê bình của Ân Từ nữa.

"Bởi vì em không thích mấy cái gọi là công danh. Đối với em, mọi thứ trước mắt chỉ là cát bụi, dù gặp chuyện gì, không có gì có thể lay động được em." Ân Từ thật sự rất khâm phục trước thái độ vô tư của nó.

Hồi nào giờ nó chỉ quen nghe người ta chỉ trích, phê bình, đây là lần đầu tiên có người khen nó, mà người đó lại là bà chị khó tính hay mắng nó nữa chứ!

"Chỉ là vì em giấu kín nó trong lòng thôi." Nó không thích tỏ vẻ trước người khác, nó đã quen rồi với cái việc âm thầm chịu đựng một mình.

"Vậy...em và Cảnh Thần thì sao? Tịnh Hiếu à, chẳng lẽ em thật sự chẳng để ý gì đến nó à?" Nếu là người khác, Ân Từ sẽ không tin, nhưng hẳn thật sự đã thay đổi được Tịnh Hiếu, bản thân nó dường như cũng đang mất phương hướng.

Đúng là Tịnh Hiếu, sắc mặt nó chẳng hề thay đổi gì cả. "Úm...Em thừa nhận cậu ta là một nam sinh rất ưu tú, và có rất nhiều ưu điểm. Nhưng giữa em và bạn ấy vẫn có nhiều khoảng cách lắm, mà những khoảng cách này có lẽ sẽ làm nảy sinh mâu thuẫn."

Ân Từ ngạc nhiên vì sự thay đổi này của nó. Có lẽ nó không nhận ra được sự thay đổi của con người mình, nhưng người ngoài có thể nhìn thấy rất rõ. Trước đây, nó nhìn nhận vấn đề rã lu mờ, nhưng bây giờ thì đã khác rồi, nó biết phân lập vấn đề, và còn nhìn nhận rất thấu đáo.

"Chủ nhiệm Hàn và Đăng Ảnh, nếu là em, em sẽ chọn ai?" Ân Từ muốn nghe ý kiến của nó.

"Chắc em sẽ quy y nơi của Phật...Như vậy tâm tình mình sẽ không vướng phải bụi trần ai." Nó tùy tiện cho Ân Từ câu trả lời như một kẻ thất tình vậy.

"Hỏi em cũng bằng không." Ân Từ biết ngay nó sẽ chẳng bao giờ để tâm đến mấy vấn đề này.

Nó nhìn Ân Từ, và hỏi: "Vậy...chị đã nghĩ kỹ chưa?"

"Em có biết...vì sao Đăng Ảnh tham gia vào câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" không?" Không hiểu sao chị ấy lại quay phắt thay đổi đề tài nhanh như vậy. Nó làm sao mà biết được, đành nhìn Ân Từ và chờ chị ấy trả lời thôi.

"Anh ấy muốn chuộc lỗi. Đăng Ảnh, anh ấy là một người tốt, anh ấy thích giúp đỡ mọi người...Anh ấy cảm thấy đứa em gái đáng thương của mình đã gây ra nhiều phiền toái đến cho mọi người, vì thế anh ấy muốn bù đắp phần nào những lỗi lầm của nó bằng những việc làm có ý nghĩa của mình để giúp đỡ mọi người. Nghe Đăng Ảnh tâm sự, chị rất xúc động và chị đã nghĩ ra việc thành lập câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ."

Mọi người đều có những nỗi niềm và tâm sự riêng, không ai là ngoại lệ cả.

"Sau đó thì sao."

"Chị thích con người anh ấy, thích cái cách làm việc và sự hết mình của anh ấy, và cũng thích em gái của anh ấy nữa, chị thích tất cả. Cho nên, Tịnh Hiếu à, em nói rất đúng, chị sẽ không từ bỏ đâu.

Chị ấy tin rằng mình sẽ hạnh phúc, cho dù có được sánh đôi với anh ấy hay không.

"Như vậy thì tốt rồi. Báo hại em khát khô cả cổ từ nãy giờ..." Tịnh Hiếu muốn nhấn nhá với chị nó, rằng nãy giờ nói chuyện phiếm như vậy là đã đến cực hạn của nó rồi.

"Được rồi, chị nợ em." Ân Từ ôm chặt nó vào lòng.

"Thì ra hai người ở đây." Cảnh Thần hồi hã chạy tới, hần thở hổn hển nói: "Có chuyện quan trọng đây."

Không phải là chuyện có liên quan đến nhỏ vai chính đó chứ? Tịnh Hiếu chợt nghĩ tới chuyện này. Cảnh Thần hiếm khi như vậy, nên Tiểu Từ tập trung nghe hần nói.

"Chuyện này có liên quan đến vụ bằng thông báo hôm trước..." Cảnh Thần có gắng thuật lại sự việc một đầy đủ và ngắn gọn nhất có thể: "Sau khi đã tìm được manh mối, em đến phòng tư liệu tham khảo thêm một vài thông tin, và đã tra được một số sự việc." Cảnh Thần tin tưởng vào những phán đoán của mình: "Chính Đôn Đình là người đã gây ra những chuyện phá quấy bọn mình. Em định hôm nay sau khi tan học sẽ tìm nhỏ để giải quyết chuyện này."

"Phải không vậy? Đôn Đình sao lại có thể...Hơn nữa, chỉ dựa vào mấy câu nói của một người?... " Tịnh Hiếu cảm thấy nghi ngờ về điều hần nói.

"Sao cậu lại không tin mình chứ?" Cảnh Thần phản ứng lại sự nghi ngờ của nó: "Cho dù các tia liệu đó là sai, thì mình cũng không bao giờ làm sai bất cứ việc gì cả. Và lại, chiều nay mình cần cậu tham gia vào vụ này nữa. Sai hay là không sai rồi cậu sẽ biết."

"Mình? Sao lại phải đi chứ?" Nó ghét nhất phải chứng kiến mấy cảnh tượng như thế này, bất luận thế nào nó cũng chẳng muốn đi.

"Cảnh Thần nghĩ rất đúng." Ân Từ phân tích: "Thứ nhất, em là con gái, dù gì có em vẫn đỡ hơn là chỉ một mình Cảnh Thần đến gặp nó. Thứ hai, em cũng học cùng lớp với nó, lại là thành viên của câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ, dù gì hai đứa cũng có quan hệ bạn bè với nhau, việc giải quyết vấn đề chẳng cũng không đến nỗi đi vào bế tắc."

Nhưng, nó có thích làm mấy việc như thế này đâu?!

"Bảo đảm với cậu, mình sẽ không để cậu phải khó xử đâu." Cảnh Thần đến trước mặt nói, rõ ràng từng chữ từng chữ một: "Thái độ vừa rồi của mình là không tốt, mình sai rồi, mình xin lỗi cậu." Nhìn hần thành khẩn như vậy, Tịnh Hiếu chẳng còn lý do nào để từ chối nữa.

Luôn tự tin vào bản thân, rộng lượng và khoan dung với bạn gái, và luôn biết cách tùy cơ ứng biến trước mọi sự việc. Cảnh Thần là "thiên biến vạn hoá" như vậy đấy, người như hần quả là có một không hai.

"Được rồi. Mình sẽ đi." Nó miễn cưỡng trả lời.

"Mình sẽ hẹn nhỏ ở sân thượng. Chỉ Tiểu Từ và những người khác chỉ cần đứng đâu đó theo dõi thôi." Cảnh Thần nghĩ đây là địa điểm bí mật và kín đáo nhất, "Vậy phiền chị đi gọi anh em Đăng Ảnh giúp em một chuyến nhé!"

"Ừ, được rồi!"

"Mình sẽ...bảo vệ cậu." Hần nhìn nó nở một nụ cười tràn ngập vẻ tự tin.

Khi những màn sương của buổi chiều tà tụ lại dày hơn, cũng là lúc một sự thật sắp được hé mở.

Sân thượng của trường là nơi ẩn giấu rất nhiều những câu chuyện lãng mạn của bọn học sinh, và cũng là nơi để ai đó tìm đến mỗi lúc cô đơn hay buồn bã. Có khi, bọn học sinh cũng thường rủ nhau đến đây ngắm cảnh trời xanh, mây trắng, không khí mát mẻ trong lành làm cho tâm trạng chúng cảm thấy dễ chịu.

Nhưng lần này, Tịnh Hiếu đến đây trong một cảnh ngộ không được đẹp cho lắm. Bởi vì là tình huống bị ép buộc, và vì nó đi với một tâm trạng không thoải mái.

Bộ đồng phục của Cảnh Thần bay bay trong làn gió mát của buổi chiều, hần đứng trước mặt Đôn Đình đang cúi gầm mặt xuống.

"Cảnh Thần, Tịnh Hiếu. Hai bạn tìm tôi có việc gì à?"

"Những việc làm trước đây...Đều là do bạn làm cả." Cảnh Thần điềm tĩnh nói.

"Cậu đang nói gì vậy? Mình không hiểu?"

"Cậu không cần phải giả vờ nữa đâu. Cậu có một người anh trai, tên là Đôn Kiệt."

Nghe nói đến cái tên này, mặt nhỏ xám xịt, hai môi mím chặt lại.

"Người mà bọn tôi bắt được lần trước với tội danh trộm cắp vật dụng của học sinh, chính là anh trai cậu." Đây chính là kết quả mà Cảnh Thần tìm ra được tại phòng tư liệu. "Tôi nghe người ta nói, kẻ đã về với chuyện tôi với Tịnh Hiếu chính là cậu. Lúc đầu tôi cũng muốn bỏ qua cho cậu, nhưng càng nghĩ, tôi nhớ ra một chuyện, cậu làm như vậy, là có lý do, cậu muốn trả thù việc bọn tôi đã bắt anh cậu. Tôi đã gặp được cô chủ nhiệm trước đây của Đơn Đình, và biết được cậu là em gái anh ta, nhưng cậu chưa bao giờ nói việc này cho ai cả, thứ nhất là cậu sợ mọi người sẽ chê cười mình, thứ hai là cậu muốn giữ bí mật để tiện việc trả thù."

Trong khoé mắt con bé giờ đây ướt đầy nước mắt, nhưng dường như nó đang cố kiềm nén để không ai có thể thấy nó đang khóc.

"Phải, là tôi. Nhưng, như vậy thì sao?! Các người đã chia lìa anh em tôi, các người đã hại anh ấy! Là do lỗi của các người! Tôi muốn cho Thất Quỷ cũng phải nếm nỗi đau khi mất đi người thân, tôi muốn các người cũng phải nếm trải nó. Các người làm sao hiểu được nỗi khổ của tôi chứ? Làm sao hiểu được chứ?"

"Đơn Đình à, mình biết cậu làm vậy là có lý do. Để cậu gặp phải cảnh ngộ như ngày hôm nay, tại mình cũng khó xử lắm." Nhưng vì câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ", Cảnh Thần có thể vì tất cả để nó được tồn tại. Nhằm duy trì và bảo vệ sự tồn tại của câu lạc bộ, hẳn sẽ làm hết mình.

"Các người khiến tôi mất đi người anh yêu quý của mình, tôi muốn ác người cũng phải nếm mùi đau khổ như vậy! cũng chỉ là lấy lại những gì thuộc về tôi mà thôi, rất công bằng!" Nó nhìn xuống đôi bàn tay mình, cố gắng kiềm nén những giọt nước mắt sắp rơi xuống.

"Như vậy không công bằng." Tịnh Hiếu lên tiếng, giọng nói ảm áp và dịu dàng của nó khiến mọi người phải chú ý: "Cậu là một người bị hại trong một tấn bi kịch, đồng thời lại là kẻ chủ mưu của một tấn bi kịch khác, cho nên chẳng công bằng chút nào cả... Và lại, vì anh cậu phạm tội, nên buộc phải nhận tội bằng một hình phạt thích đáng, cho dù câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" chúng tôi bỏ qua cho anh ta, sau này cũng sẽ có người phát hiện ra và bắt anh ta nhận tội."

"Đừng có phí lời! Muốn giải quyết tôi thế nào thì tùy các người, tôi chẳng có gì phải sợ nữa." Nghe những lời nói điềm tĩnh nhưng cứng rắn của Tịnh Hiếu, Đơn Đình như mất cả tinh thần.

Cảnh Thần nhìn qua Tịnh Hiếu, bởi vì đây chính là lúc Tịnh Hiếu cần đến bên cạnh Đơn Đình và an ủi con bé.

"Có thể... để tội mình tha thứ cho cậu được chứ?" Đây chính là điều duy nhất mà ngay trong thâm tâm nó muốn thực hiện ngay lúc này, "Chuyện đã qua rồi, mình không muốn giữa chúng ta có bất cứ chuyện gì gây đau khổ và khó xử cho nhau nữa, anh trai cậu chắc hẳn cũng mong cậu sẽ sống tốt, hà tất cậu phải làm những chuyện hại người hại mình như vậy? Những chuyện vừa qua tại mình sẽ không nhắc lại nữa, và cũng sẽ không để nó ảnh hưởng đến tình bạn của tội mình nữa."

Đơn Đình nhếch môi một cái, nhỏ đã chịu nhiều đau khổ từ nhục rồi, đến nước này, những điều cần làm, nhỏ đã làm rồi, cả những điều không thể làm, không nên làm, nhỏ cũng làm rồi.

"Tịnh Hiếu à...Mình đã không hiểu cậu, mình cứ cho rằng cậu cũng như bao người khác, nhưng sau này mình nhận ra cậu...ngốc ngốc, nhưng lại có một chút gì đó rất đặc biệt. Có điều mình không thể ngờ rằng, cậu rất tốt, rất hiểu đạo lý, và lại biết hát, biết đàn cả violon nữa...Phải...Còn mình vốn chẳng biết gì cả."

Nhỏ đã sai rồi, có những chuyện không biết làm thế nào, và nhỏ đã cho nó vào bế tắc. Tha thứ sao?

"Tha thứ những lỗi lầm cậu đã gây ra cho câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ chúng tôi, cũng chỉ là một việc còn con đối với tội này mà thôi, còn tôi và Tịnh Hiếu...và kể cả Thất Quỷ, Đằng Anh, Tiểu Từ, tội tôi sẽ không chấp nhất những sai phạm của cậu trước đây nữa, như vậy được chứ?" Cảnh Thần nói với nhỏ.

"Có thể như vậy sao? Nếu là cậu...cậu sẽ như vậy sao?" Đơn Đình đang rối trí, không ngờ chỉ là vì một chút nông nổi thiếu suy nghĩ của mình.

"Có thể nói cho mình biết, rằng cậu không phải là người gây ra sự cố âm nhạc lần trước? Cậu là thành viên của Câu lạc bộ Âm nhạc, nếu cậu đã có ý đồ làm chuyện đó, cũng không khó để thực hiện chút nào."

Lời Cảnh Thần nói làm nhỏ luống cuống cả lên.

"Vi...mình không muốn phá vỡ công sức luyện tập của mọi người."

"Cho nên...Đơn Đình à, thực chất cậu không xấu...Cậu không hề có tâm địa xấu xa như vậy." Lời nói của Cảnh Thần làm nhỏ tỉnh ngộ, "Cậu cũng muốn nhìn thấy thành công mà mọi người sẽ đạt được." Trong sâu thẳm trái tim nó vẫn còn có những điều rất tốt đẹp, và bây giờ là lúc để những điều tốt đẹp ấy khai hoa nở nhụy.

"Đơn Đình à, mình vốn không thích mấy chuyện phiền phức, chỉ cần cậu đồng ý sẽ không xóa bỏ câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của tội mình, là mình đã...đã cảm thấy sung sướng như là được nghỉ học một tuần vậy đó."

Lời Tịnh Hiếu nói làm Cảnh thần phát nôn: "Cậu không tìm ra được cái so sánh nào hay hơn hay sao vậy hả?"

"Bây giờ không phải là lúc lãng phí thời gian để suy nghĩ những chuyện này nữa." Việc giáo dục tư tưởng đối với nhỏ thế này là quá được rồi.

"Cậu..." Cảnh Thần toan nói tiếp điều gì đó, nhưng chợt nhận ra nhỏ đang trầm tư đứng như trời trồng ở đó, hẳn biết mình không nên nói gì vào lúc này nữa.

"Bây giờ các cậu đã biết được chân tướng sự thật rồi, tất nhiên trong lòng các cậu sẽ có một vết nhơ về con người mình, mình biết phải làm thế nào đây?" Đon Đĩnh thờ dài: "Nhưng để mình có thể quên được những chuyện vừa qua, Tịnh Hiếu à, có thể giúp mình hoàn thành tâm nguyện này được không?"

Tịnh Hiếu không ngờ rằng nhỏ sẽ nói vậy.

"Anh trai mình trước đây đã từng tham gia vào một nhóm thanh thiếu niên toàn những thành phần bất hảo, chính vì vậy mà đã đẩy anh ấy đến bước đường như ngày hôm nay, vì vậy...mình muốn các cậu chứng minh rằng kẻ đã hại anh ấy chính là bọn lưu manh đó, chứ không phải các cậu! Mình muốn các cậu tìm ra tên đầu sỏ và cái nhóm du đảng của hắn đã khiến anh mình ra nông nỗi này."

"Còn manh mối nào nữa không?" Cảnh Thần biết dù gì tội nó xem như mắc nợ con bé đó nhiều lắm, cho nên hẳn cũng đồng ý giúp nhỏ thực hiện tâm nguyện này của mình.

"Theo như lời anh mình nói trước đây, hình như cái nhóm du đảng này cũng có biết đến câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của các cậu, còn cái khác thì..." Đon Đĩnh nghĩ làm vậy hai bên sẽ giảm nhẹ được cái cảm giác mắc nợ lẫn nhau.

"Không sao. Tội mình sẽ cố gắng." Cảnh Thần đã nói là sẽ làm đến cùng.

Đôi khi, có những việc luôn khiến con người ta buồn đến vậy.

Đon Đĩnh đi tới lối cầu thang, nhỏ bắt gặp nụ cười nồng ấm đón hậu của Tịnh Hiếu đang nhìn mình, nhỏ dừng lại.

"Sau này...cậu cứ gọi mình là Tịnh Hiếu, được chứ?"

Làm sao mà nó từ chối được?

"Ừ, chuyện này đơn giản thôi." Nói rồi nhỏ bước đi mà không thèm ngoảnh mặt lại.

Tịnh Hiếu quả là người có thể cho người ta cái cảm giác dễ chịu và gần gũi khi tiếp xúc với nó.

Còn Cảnh Thần, hẳn không định về ngay, mà lại ngồi gần bên cạnh Tịnh Hiếu.

"Lần đầu tiên cậu đến đây phải không?"

"Chịu thua cậu luôn, thì ra là vì cái lý do này." Nghĩ đến mà tức, những nó vẫn cố gắng kiềm nén cơn giận của mình lại.

"Ngửa mặt lên trời như thế này, cậu sẽ cảm nhận được một cảm giác rất dễ chịu." Cảnh Thần giang hai tay ra, bắt đầu hưởng thụ bầu không khí trong lành ở đây.

Tịnh Hiếu không thèm để ý đến hắn, nó bắt đầu thấy buồn ngủ rồi đây.

"Đừng có ngủ nhé." Cảnh Thần kéo tay nó, hẳn muốn nó cũng cảm nhận được những điều thú vị mà hắn đang cảm nhận.

Nó cũng không thèm để ý, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm, tí nữa là nó té xuống đất, cũng may hắn kịp diu nó đứng vững.

"Ai bảo cậu suốt ngày chỉ biết ngủ." Cảnh Thần bỏ tay ra: "Sao cậu không đỏ mặt?"

"Sao lại phải đỏ mặt?" Nó hỏi mặt tỉnh bơ.

Vừa rồi hắn nắm tay nó thân mật như vậy, còn diu nó nữa chứ!

"Thật ra...cũng như nhau cả thôi. Nỗi buồn rồi cũng chỉ còn lại trong quá khứ, tình cảm rồi cũng phai nhạt dần." Tịnh Hiếu muốn nói đến chuyện của Đon Đĩnh, "Thật ra...nếu mình là nhỏ, mình sẽ không làm như vậy." Một câu trả lời ngốc nghếch, và lại vô duyên nữa chứ.

"Nhưng Tịnh Hiếu là một người rất có sức ảnh hưởng đấy." Cảnh Thần nói tiếp điều nó đang nói: "Thôi đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, dù sao thì mình cũng giải quyết xong chuyện này một cách êm thấm rồi."

"Lúc này nhỏ nói cái gì mà...bằng nhóm du đảng. Cậu tính sao đây?"

"Mình sẽ cố gắng làm hết mình." Cảnh Thần trả lời nó với thái độ rất là tự tin: "Đon Đĩnh thương anh trai nhỏ như vậy, tội mình không thể làm ngơ được."

Cũng may là lúc này hắn đã không nói "Cứ để tội mình tìm bọn họ"

Tịnh Hiếu nhẹ nhàng đặt mình xuống mặt đất, mở to mắt nhìn bầu trời trong xanh của buổi xế chiều. Tự nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hai mắt nó bắt đầu lín đim.

Cảnh Thần nằm bên cạnh nhân lúc nó không để ý vuốt tóc nó, trong mắt hắn chất chứa những điều gì đó huyền bí tựa như bầu trời bao la trên cao kia vậy. Những khoảnh khắc như thế này sẽ như là một kỷ niệm đẹp trong ký ức mỗi đứa.

Những tia nắng còn lại của buổi chiều đang dần ắt, nhường chỗ cho màn đêm đang buông xuống.

"Tính chơi trò bịt mắt bắt dê với mình à..." Cảnh Thần trêu nó. Nó lúc nào cũng ản mình như vậy, mà lại ả một cách rất tài tình.

Vậy là, mùa hè cũng sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bày Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kim Phong, Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng

"Kéo! Búa! Bao!"

"Ha!...Thua rồi!"

Tan học, Cảnh Thần và Tịnh Hiếu ở lại cùng chơi oẳn tù tì.

"Ai, thật không thể ngờ...lại là Đôn Đình, sao lại có thể..." Thất Quỷ nhìn cái vẻ mặt đang thua cuộc của Tịnh Hiếu. "Ai mà biết trước được chuyện gì chứ?" Cảnh Thần phân bác lại quan điểm của Thất Quỷ, "Thua rồi thì chịu phạt đi".

"Chỉ là trò chơi thôi mà, làm gì mà tính toán dữ vậy, cậu chẳng có lương tâm gì cả." Tịnh Hiếu không chịu hình phạt của hắn.

Nhìn hai đứa nó chơi với nhau vui vẻ như vậy Thất Quỷ cũng thấy vui lây.

"Thất Quỷ, lát nữa có phải đưa cậu về không?" Đằng Ảnh không có ở đây, thành ra Cảnh Thần "làm anh" nó một hôm vậy. Con bé lém lỉnh nhìn hai đứa nó, rồi nói: "Không cần đâu. Mình đi xem anh mình luyện tập. Hai bồ cứ về với nhau trước đi."

Nó còn nhấn mạnh "hai bồ cứ về với nhau trước đi" nữa chứ?

Do một thành viên chủ lực của đội bóng rổ đã bị thương ở chân, phải nghỉ dưỡng thương mất hai tuần, mà tuần sau đã bắt đầu thi đấu môn bóng rổ cấp trường ở bên Thần Hoa rồi, nên Đằng Ảnh phải vào thế chân cho anh ta. Lúc này chắc anh ấy đang tập bóng ở nhà thi đấu của trường.

Còn Ân Từ và chủ nhiệm Hàn, có lẽ đang giải quyết mấy chuyện thư từ gì đấy.

"Vậy tụi mình đưa cậu tới nhà thi đấu trước."

Tịnh Hiếu không thích ở lại xem mấy người lạ hoắc đó tập bóng rổ, đành làm bạn đường cùng về với Cảnh Thần. Bởi vì những người lười vận động như nó cũng đâu có hứng thú với thể thao.

Ba đứa cùng nhau đi đến nhà thi đấu, nơi anh trai Thất Quỷ đang tập bóng ở đó.

...

Ân Từ cầm lá thư trên tay mình đưa cho chủ nhiệm Hàn.

"Trong đây là những cảm xúc của em về anh đó chủ nhiệm Hàn ạ. Từ ngày đầu tiên cho đến bây giờ, chủ nhiệm Hàn à...em rất cảm động, nhưng em không thể nào biến sự kính trọng đó đối với anh thành tình cảm được."

"Thật ra...anh cũng đoán trước được kết quả như thế này rồi. Anh cũng chẳng kỳ vọng gì nhiều, Tiểu Từ à, anh không sao đâu." Chủ nhiệm Hàn thấy mắt cô hơi đỏ, nên anh an ủi.

"Nếu như em không..."Nếu không gặp Đằng Ảnh, có lẽ cô đã chọn anh ấy. Vì chủ nhiệm Hàn, là một người đáng tin cậy.

"Tình đơn phương là đau khổ như vậy đó, bây giờ em từ chối tình cảm của anh như vậy, có lẽ sau này anh phải cố gắng sống vui thôi. Anh...cứ lui thủi một mình như vậy cũng quen rồi." Sẽ không vứt bỏ tình cảm của Tiểu Từ bấy lâu nay, câu trả lời vậy là đã có rồi.

"Chủ nhiệm Hàn à, anh nhất định phải tìm được một cô gái thật tốt đấy nhé! Anh nhất định sẽ tìm được niềm hạnh phúc cho riêng mình." Ân Từ thành tâm

chúc phúc cho anh ấy. Còn chủ nhiệm Hàn cũng chúc lại cô rằng: "Em cũng vậy nhé! Vạn sự như ý! Vì em là một cô gái rất thông minh mà."

Ân Từ cũng từng kiên quyết bắt mình chấp nhận anh ấy, nhưng hai trái tim họ xem ra không thuộc về nhau. Số mệnh đã như vậy rồi, không còn cách nào khác cả.

...

Tịch dương vô hạn hảo

Chỉ thị cận hoàng hôn.

Tịnh Hiếu chợt nghĩ đến hai câu thơ này, Cảnh Thần ngay lập tức cũng bắt kịp theo ý nghĩ của nó.

Tịch dương vô hạn hảo.

Hoàng hôn cánh mê nhân.

(Ánh mặt trời buổi chiều lan toả vô hạn, hoàng hôn càng làm mê lòng người)

Hắn vốn thích làm ngược lại như vậy đó.

Cảnh Thần thấy hai đứa nó lúc này giống như là đôi thanh mai trúc mã đang đi với nhau vậy. Tất nhiên nhỏ sẽ chẳng bao giờ biết được cái suy nghĩ kì lạ mà cũng thú vị của hắn vào lúc này đâu.

Đúng lúc đó, một đôi trai gái cũng trại tuổi tụi nó đi ngang qua, bọn họ đang cãi nhau rất dữ dội.

"Câu nghĩ sao về tính yêu của lứa tuổi tụi mình?" Cảnh Thần hỏi nó, nhưng rồi hắn lại trả lời luôn: "Sự chiều chuộng, sự nhường nhịn...Nói thì dễ, nhưng làm mới thấy khó."

"Đúng rồi, mới hôm qua vẫn còn yêu nhau, vậy mà hôm sau nói chia tay là chia tay rồi." Tịnh Hiếu cũng chứng kiến nhiều chuyện như vậy rồi, thậm chí trong lớp nó cũng có nhiều trường hợp tương tự là vậy.

"Có một người, mà mình cho rằng sự tồn tại của người ấy là rất đặc biệt." Hắn nhìn nhỏ, nhưng nhỏ lại có thói quen nhìn xuống đất khi đi bộ trên đường, nên nhỏ cũng không hề biết là hắn đang nhìn mình, "Trừ khi người đó không muốn, mình tuyệt đối sẽ không từ bỏ."

"Sao vẫn cứ là con người nhỉ?" Nó chỉ vào con mèo hoang trên bãi cỏ bên vệ đường: "Bọn nó cũng là vì bị chủ bỏ rơi, nên mới phải sống lang thang như vậy."

Chính vì vậy mà nó cũng không thích nuôi thú vật trong nhà lắm.

"Câu thích caá con vật này chứ?" Cảnh Thần đến gần con mèo, con vật nhỏ vé đó cũng rón rén đến gần hắn, cũng dễ thương đó chứ?

"Thích, nhưng mình không biết nuôi. Mình sợ nuôi nó lắm, và sợ sau này sẽ buồn khi mất đi nó nữa." Tịnh Hiếu cũng cúi xuống, xoa xoa cái đầu nhỏ xíu của con vật tội nghiệp. Con mèo nhỏ thông minh kêu lên vài tiếng "meo meo".

Hai đứa cùng chơi với nó một lúc, hết vuốt ve rồi lại ôm nó vào lòng, con mèo cũng tính nghịch lắm, nó nũng nịu nhõng nhẽo không chịu để yên tay cho Cảnh Thần và Tịnh Hiếu.

Tịnh Hiếu cười, nó đang rất vui, vô tình nó nhìn Cảnh Thần.

Tự nhiên nó cảm thấy hơi ngượng. Bởi vì nó thật sự không thể ngờ được, khi Cảnh Thần cười, trên má phải hắn còn in hằn một lúm đồng tiền trông có duyên hết sức. Bình thường Cảnh Thần rất còi mồm, nhưng những lúc riêng tư như thế này trông hắn có vẻ kín đáo và cô đơn làm sao. Cho nên, nụ cười của hắn chắc cũng không xuất phát từ nội tâm. Nhưng trông hắn lúc này rất...đáng yêu...giống như là một đứa trẻ vậy.

"Nhìn gì mà dữ vậy? Không ngờ mình lại có một khuôn mặt đẹp trai đến mê hồn vậy sao?" Nói rồi hắn còn ẵm con mèo lên sát mặt mình và nghịch với nó.

"Không, mình chỉ là đang nghĩ về cậu lúc này, mình rất thích." Thích? Nó thấy kinh ngạc về điều mình vừa nói.

Là thích như thế nào? Cảnh Thần nghĩ bụng. Đôi mắt đen nháy của hắn ánh lên, trong trắng như tuyết vậy. Nhưng đôi mắt đen, sáng đó của hắn, Tịnh Hiếu không nhìn thấu được, "Sao lúc này trông cậu cười khác trước quá vậy?"

"Vì mình đang thích một người." Hắn trả lời rất tự nhiên. Cảnh Thần đang thích một người sao? Tịnh Hiếu cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, rồi nó im lặng mà chẳng nói gì với Cảnh Thần nữa.

Tạm biệt con mèo nhỏ rồi, mỗi đứa đi một hướng về nhà mình.

Thật ra, có những điều tốt đẹp chỉ có thể mãi còn lại trong kí ức mà thôi. Hai đứa có thể sẽ chẳng bao giờ quên được.

Hai đội bóng rổ của hai trường Thần Hoa và Thần Lạc đã từng có mỗi giao hảo rất tốt trong các trận thi đấu trước. Cho dù là thi đấu dưới hình thức nào, tinh thần thi đấu của hai đội vẫn rất thoải mái. Vì tinh thần nhiệt huyết với bóng rổ mà tình bạn của họ hình thành nên, đối với bất kì ai thì đây cũng là việc tốt cả.

Cho nên lần này đến Thần Hoa thi đấu, tinh thần của các thành viên trong câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" đã tốt hơn hẳn lần trước.

Những cánh hoa rơi lác đác trên sân, bầu không khí tràn ngập tiết xanh trong xanh giao hoà với cái nắng trong lành ấm áp của một mùa hạ sắp bắt đầu.

"Lần này có Đăng Ảnh tham gia nữa, đội bóng của trường chúng ta chắc chắn sẽ mạnh như cọp xuất chiêu vậy." Cảnh Thần khen ngọt anh ta không ngớt lời.

"Cảnh Thần này, dạo này đi với Tịnh Hiếu nhiều quá, bị lây cái thói xấu của nó rồi hay sao mà lại từ chối tham gia thi đấu vậy hả?" Ân Từ cố tình nói những lời này cho Tịnh Hiếu nghe thôi: "Em cũng siêu môn này lắm mà!"

"Nhưng kĩ thuật chơi bóng của em không bằng Đăng Ảnh đâu, thật đấy." Hấn cũng hiểu rõ thực lực của mình: "Chẳng có ai là hoàn mĩ cả."

"Khiêm tốn quá đấy cậu nhóc à!" Đăng Ảnh biết, hấn đang che giấu những ưu điểm của mình thôi, anh ấy nói vậy là để dò ý hấn.

"Phải rồi, hai anh chị cũng cừ lắm." Hôm nay là ngày anh trai Thất Quỷ thi đấu, nên nó ăn mặc thật đẹp: Chiếc váy trắng ngắn qua gối, và cái áo trắng có tô sọc thêm mấy con bướm màu mè, trông dễ thương lắm đó chứ, nó còn kẹp trên tóc cây kẹp mà lần trước Tiểu Từ đã tặng nó.

"Hai bạn quán quân gì ơi..."

Tịnh Hiếu dường như nghe thấy có ai đó đang gọi, nó liền quay lại. Hai tên con trai từ đằng sau chạy tới, nhìn cách ăn mặc của bọn họ hình như là học sinh trường Thần Hoa. Tên con trai cất tiếng gọi lúc này nhìn bọn nó nở một nụ cười thật tươi.

"Mình vẫn còn nhớ các bạn." Hấn nói với Cảnh Thần và Tịnh Hiếu: "Hai bạn chính là nhóm đã đoạt được cúp Phi Tường trong cuộc thi âm nhạc học sinh toàn quốc vừa rồi. Các bạn biểu diễn hay lắm, còn mình chỉ đứng thứ hai thôi. Rất khâm phục hai bạn."

"Không có gì đâu." Tịnh Hiếu không thích nghe hấn tiếp tục nói những lời khoa trương về nó như vậy nữa, với lại nó chẳng có ấn tượng gì về tên này cả.

Nhưng Cảnh Thần thì nhớ rõ, mặc dù bọn họ chỉ đứng thứ hai, nhưng họ quả là một bậc kỳ tài trong âm nhạc, Cảnh Thần định cho bọn họ vài lời khen, nhưng tên đó cứ đưa mắt nhìn chằm chằm vào Tịnh Hiếu, nó thấy khó chịu lắm.

"Hai bạn đến đây chỉ để hỏi những chuyện này thôi à?" Cảnh Thần đứng chắn trước mặt Tịnh Hiếu: "Bạn cũng trong đội bóng rổ?"

"Chắc chắn, xem ra cậu nổi giận rồi." Hấn cười, nhưng nụ cười của hấn cũng không đáng ghét lắm, trái lại nó rất tự nhiên.

"Tụi mình không phải..." Tịnh Hiếu toan giải thích, nhưng Cảnh Thần lại kéo giắt nó ra phía sau mình.

"Yên tâm đi, mình không đến tìm cô bạn ấy đâu." Nhìn thái độ Cảnh Thần như hấn, hấn đành nói ra sự thật: "Mình không ở trong đội bóng rổ, nhưng bạn mình thì có, nó nhìn thấy trong nhóm các bạn có một tiểu thiên sứ, nên muốn đến để làm quen."

Tiểu thiên sứ? Chắc chắn không phải là Tiểu Từ, bởi trông chị ấy giống một nữ thần hơn. Vậy còn lại là?...

Còn một tên con trai ừ này giờ chẳng nói chẳng năng gì, hấn tiến đến trước mặt Thất Quỷ. Nụ cười tươi tắn tự nhiên nở rộ trên khuôn mặt thanh tú của hấn: "Xin lỗi, mình đứng từ xa nhìn, thấy bạn dễ thương lắm, nên mạo muội tìm cơ hội làm quen bạn, mong bạn đừng giận." Hấn có một khuôn mặt hiền hoà, thiện cảm và một phong cách lịch sự nho nhã khi giao tiếp: "Mình tên là Nhạc Ảnh Hy"

"Cũng giống chữ Ảnh trong tên anh mình." Thất Quỷ hơi đỏ mặt, hai đứa nó giống như là có duyên với nhau lắm vậy. Ảnh Hy thích thú gật đầu với nó: "Mình cảm thấy bạn dường như có một sức hút kì lạ, có thể cho mình biết tên được không?"

"Long Thất Quỷ. Quỷ là hoa quỷ đỏ."

"Tên bạn đẹp lắm, rất hợp với bạn nữa." Hấn khen rất thật lòng.

Kim Phong Ngọc Lộ, đã tương phùng tại đây...

"Mình có thể theo đuổi bạn được không?" Trời đất, lời nói quá bộc trực và thẳng thắn của hấn khiến mọi người rất kinh ngạc.

"Ảnh Hy là một người tốt đấy, các bạn đừng cho nó là này nọ nhé!" Tên bạn kia nói thay cho hấn: "Lần đầu tiên mình thấy nó thiết tha với con gái như vậy đó, như là trúng tên của thần tình yêu rồi vậy."

"Mình chỉ sợ sẽ không có được cơ hội theo đuổi bạn." Ảnh Hy cười cười mở: "Vì Thất Quỷ rất dễ thương."

Đối với Thất Quỷ, cái tên con trai như từ trên trời rơi xuống này giống như là một kỉ tích vậy, hoàn toàn rất hợp với mẫu bạch mã hoàng tử trong lòng nó. Nó bối rối quay qua nhìn anh mình...

Đặng Ảnh như cảm thụ được tín hiệu cầu cứu của em gái mình, liền đến trước mặt Ảnh Hy.

"Cảm ơn cậu đã có thiện cảm với em gái anh như vậy. Anh là Đặng Ảnh, anh trai Thất Quỷ."

"Hắn anh là một người anh tốt, nếu không Thất Quỷ đã không có cái vẻ hồn nhiên đáng yêu đến vậy." Ảnh Hy lễ phép chào Đặng Ảnh: "Em có thể thích bạn ấy được không?"

"Anh không có quyền ngăn cấm bất cứ ai có ý muốn theo đuổi nó." Đặng Ảnh nhìn vào mắt hắn trả lời.

"Vậy...có thể cho mình số điện thoại của bạn được chứ? Thất Quỷ?" Ánh mắt hắn nhìn lướt qua Đặng Ảnh, rồi đáp xuống cái vẻ mặt ngây thơ của Thất Quỷ.

"Tất nhiên là có thể rồi." Ân Từ lên tiếng, cô tiến lên phía trước, khoác tay lên vai Thất Quỷ như để khích lệ nó. Cảnh Thần và Tịnh Hiếu thì liếc mắt nhìn nhau.

"Nhưng có một điều kiện." Đặng Ảnh hơi lo.

"Em chấp nhận, điều kiện gì em cũng chấp nhận." Thái độ khiêm tốn của Ảnh Hy như ẩn chứa một niềm tin và lòng kiên định trong tim hắn.

"Trận đấu lát nữa, em phải ghi được điểm từ trái bóng trong tay anh." Đặng Ảnh trả lời dứt khoát mà lạnh lùng làm sao. Ảnh Hy hết sức ngạc nhiên trước câu trả lời đó, nó tự tin trả lời với vị sư huynh cao tay này: "EM sẽ làm được."

"Vậy thì anh sẽ chống mắt lên xem chú em ra đòn." Nói rồi anh ta nắm tay Thất Quỷ và kéo nó đi theo mình.

Ảnh Hy dõi mắt theo Thất Quỷ và vẫy tay chào nó: "Lát nữa gặp lại nhé! Thất Quỷ!"

"Đây là một sự tình cờ gặp gỡ của vận mệnh sao?" Ân Từ thấy không còn gì phải nghi ngờ nữa. Nhưng đối với một đứa con gái như Thất Quỷ, cái sự việc chưa bao giờ gặp phải như ngày hôm nay, chắc không phải là chuyện hay rồi.

Một đứa trẻ mồ côi cha mẹ như nó, từ nhỏ đã chịu nhiều những lời chửi mắng đũa cọt của những người xung quanh, nhưng nó vẫn chẳng thém nói lời nào, chỉ âm thầm đấu tranh với các nghiệt ngã của số phận mà thôi. Nó cũng muốn có một người nào đó sẽ quan tâm, và luôn bên cạnh chăm sóc nó.

"Thất Quỷ này, bỏ thích tên đó chứ?" Tịnh Hiếu thấy đây mới là điều quan trọng hơn cả.

"Anh à...anh thấy sao?" Thất Quỷ ngượng đỏ cả mặt.

"Quan trọng là phẩm chất cậu ta có tốt không?" Đặng Ảnh biết, rồi cũng đến lúc em gái mình cần có một cuộc sống riêng của nó. Cho dù anh ta có yêu thương nó đến mức nào, đến một lúc nào đó cũng phải trao cuộc đời nó lại cho một hoàng tử, hay một chàng kị sỹ tốt bụng nào đó chứ!

"Mọi người à, tập trung tinh thần lại đi thôi. Nhà thi đấu thắng tiến!" Ân Từ vượt lên cái mũi đáng yêu của thất Quỷ.

"Cứ như là trong kịch vậy..." Tịnh Hiếu lầm bầm một mình.

"Nếu có người theo đuổi như vậy, cậu sẽ làm sao?..." Cảnh Thần thấy nó sắp trả lời, bèn nhanh miệng nói tiếp: "...Đừng có nói là sẽ chẳng có ai thém theo đuổi cậu đó nhé!"

Sao mà những gì nó định nói đều bị hắn đoán ra hết thế này? Tịnh Hiếu bực bội ngẩng mặt lên nhìn hắn: "Tất nhiên là bỏ chạy, ,mình không biết cách ứng phó với những người như vậy!"

"Vậy à?" Cảnh Thần cười.

"Vội lại, mẹ mình nói, không nên giao thiệp với người lạ!"

Ái chà...thật đúng là hết cách. Cảnh Thần bắt lực tựa mình vào vách tường.

Thất Quỷ thì mãi trông về một phía xa xăm, nơi đó có một bóng hình thật đẹp, giống như là một sức mạnh thần kì nào đó đang lôi cuốn nó vậy. Nụ cười trong mơ cuối cùng cũng thành hiện thực.

Mỗi người, đều có một giấc mơ riêng của mình.

Nhà thi đấu là một đấu trường của những giọt mồ hôi của từng "đấu sĩ" tham gia thi đấu.

Chính giữa là sân bóng rổ, bốn phía chung quanh là những hàng ghế ngồi dành cho khán giả, mấy đứa học sinh đến cổ vũ đã đứng đầy ở đó rồi.

Ảnh Hy vừa bước vào nhà thi đấu, một loạt những tiếng hoan hô cổ vũ từ phía khán đài bắt đầu vang lên. Nhưng dường như hắn chẳng còn lạ lẫm gì với những tiếng hoan hô như thế, hắn vẫy tay chào và thể hiện lòng cảm ơn về sự cổ vũ nồng nhiệt của khán giả. Mấy đứa con gái cứ liên hồi gọi tên hắn.

Các thành viên trong câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" tham gia lần này với tư cách là khách mời, cho nên ở Thần Hoa chả có ai thân quen cả. Nhưng Cảnh Thần với khuôn mặt gần gũi, thu hút, và cả cái dáng người cao cao, quẩy rũ của Đăng Ảnh khiến cho bọn con gái phải ngoái nhìn.

"Hắn là Cảnh Thần đó. Là quán quân của Cúp Phi tường đó!"

"Còn người kia là cánh tay chủ lực của đội bóng bên ấy đó!"

"Hoàng hậu Bảy sắc cũng đến nữa!"

"Cảnh Thần ơi...nhìn qua đây này..."

Sự nhiệt tình của bọn con gái khiến Cảnh Thần dường như choáng váng, cũng may là cái nhà thi đấu này ai muốn vào cũng được, nếu không e rằng trận đấu hôm nay sẽ khó diễn ra một cách tốt đẹp được.

"Ồ đây nóng quá, mình thấy khát nước." Tịnh Hiếu vừa nói vừa quay vòng tìm hậu trường của đội bóng trường nó.

Ân Từ và Đăng Ảnh thì đi tìm chủ nhiệm của đội bóng rồi, ba đứa còn lại chẳng có việc gì làm nên ngồi xuống tại chỗ chờ xem thi đấu.

"Tịnh Hiếu...còn nhớ bữa trước mình nói với bồ về mẫu bạn trai mà mình thích không?" Thất Quỷ nói với người bạn thân yêu của nó: "Tình tình vui vẻ, còi mỡ, giàu lòng khoan dung, có thể hòa hợp với anh trai mình và Cảnh Thần nữa...Mình có cảm giác bạn ấy là một người như vậy."

"Vậy không phải rất tốt rồi sao? Khó gặp được người như vậy lắm đó!" Dù rằng Tịnh Hiếu vẫn chưa có chút kinh nghiệm gì trong tình yêu cả nó vẫn nói vậy.

"Nhưng...có điều mình hơi lo" Thất Quỷ nhút nhát nói: "Mình cứ luôn tự hỏi, mình thật sự tốt đẹp như lời hắn nói sao? Mình thấy mình không có được cái điểm phúc như hắn đã khen ngợi mình."

"Sao lại nghĩ vậy? Nếu nói như bồ, chắc cả đời này không ai thêm ngó ngang đến mình quá à?" Tịnh Hiếu tuy chẳng thích để ý đến mấy chuyện này, nhưng để thuyết phục được Thất Quỷ, nó đành cố gắng hòa nhập vào câu chuyện với nó vậy. "Mình là một đứa chẳng có được cái ưu điểm nào cả."

"Ai nói chứ? Tịnh Hiếu tất nhiên là phải có chứ!" Thất Quỷ nghĩ, "Này..."

"Thôi mà, đừng có phí công vậy nữa, thật sự là chẳng có gì cả." Tịnh Hiếu quay qua chấp tay chịu thua nó.

"Có, có mà!" Thất Quỷ thích thú đến nổi đỏ cả mặt, "Câu lúc nào cũng ôn hòa và dịu dàng, không thích quấy rầy hay làm phiền người khác, và đặt nhiều quan tâm cho cuộc sống."

"Vậy...Thất Quỷ cũng có mà, bồ dễ thương và rất ngoan ngoãn...và còn nhiều thứ nữa, nhưng quan trọng nhất là bồ phải có niềm tin vào bản thân, lòng tự tin sẽ góp phần tôn thêm vẻ đẹp của người phụ nữ, bồ biết chứ?" Tịnh Hiếu tiếp thêm sức mạnh và lòng tự tin cho nó để nó cảm nhận được cái đẹp của mình.

"Trời...Cảnh Thần..." Thất Quỷ vừa nói đến đó Tịnh Hiếu đã vội quay qua phía Cảnh Thần. Cảnh Thần đang bị một đám con gái câu trường Thần Hoa bao vây quanh hẩn.

"Cảnh Thần à, đây là quà mà mình muốn gửi tặng bạn và Đăng Ảnh, là một ít bánh ngọt do tụi mình tự làm đó, mong bạn nhận lấy nó!"

"Phải rồi! Bạn phải nhận đó! Hoan nghênh bạn đến trường chúng tôi!"

"Vậy mình xin thay mặt Đăng Ảnh nhận nó, cảm ơn thành ý của các bạn!" Cảnh Thần cười ngượng ngùng.

Bây đặt giả vờ mắc cỡ gì chứ? Tịnh Hiếu vẫy tay gọi hẩn. Cảnh Thần bày tỏ lòng cảm ơn đối với bọn họ thêm lần nữa rồi đến trước mặt nó, đưa cho nó đồ uống hẩn đang cầm trên tay: "Chẳng phải là kêu khát nước sao?"

Nó chỉ buột miệng nói vậy thôi mà, vậy mà hẩn lại để ý chứ.

"Không phải cậu nói là có để ý một người rồi sao? Nên giữ khoảng cách với mấy nhỏ đó đi."

"Cậu không nói thì mình quên mất." Cảnh Thần sờ tay lên trán, "Những người khác khi nghe mình nói vậy đều hỏi tới, vậy mà sao cậu chẳng có phản ứng gì vậy? Cho một biểu hiện gì đó cũng được mà."

"Mình lười hỏi thôi, đằng nào cũng đâu phải mình." Dựa vào cái gì mà bảo nó phải quan tâm tới mấy chuyện vặt vãnh này chứ? Câu nói của nó lúc này, lẽ ra cần nhấn mạnh là "đằng nào người cậu thích cũng đâu phải mình", như vậy mới làm tăng thêm sự cảm động cho người nghe chứ.

"Cho nên, hồi nãy mình mới giả vờ vội vàng gấp gáp chào tạm biệt bọn họ mà chạy về đây." Cảnh Thần giải thích: "Vội lại có ai đó đang đợi nước uống mà."

Vậy phải cảm ơn hẩn à? Tịnh Hiếu không còn biết nói gì với hẩn nữa, nó quay qua kéo Thất Quỷ đi theo mình.

Lúc này, Ảnh Hy đã thay xong đồng phục và bước ra sân đấu, hần quay vòng tìm Thất Quỷ và vẫy tay chào nó, nhưng Thất Quỷ lại e ngại đến nỗi không dám nhìn hần nữa.

Đồng phục thi đấu của trường Thần Hoa là bộ áo quần với hai màu hoàng gia là xanh dương và trắng, phần áo còn vẽ thêm những đường nét nho nhã đẹp đẽ bằng mấy mẫu tự Latin.

Còn bộ đồng phục thi đấu của trường Thần Lạc có hai màu trắng và đỏ kết hợp thêm với hoa văn màu đen.

"Trận đấu sắp bắt đầu rồi." Ân Từ đến bên cạnh Thất Quỷ: "Hôm nay Thất Quỷ của chúng ta sẽ cổ vũ cho ai đây?"

"Chị Tiểu Từ à, sao lại hỏi vậy chứ?" Thất Quỷ lúng túng.

Còn Đàng Ảnh và Ảnh Hy phía dưới sân đấu đang làm động tác chào nhau để bắt đầu trận đấu.

"Anh cho rằng đồng đội anh sẽ phải nỗ lực trước tài năng của em đấy!" Đàng Ảnh cười khì xuống, ném cho em gái mình. Không có kính trông anh ta "gian gian" làm sao ấy.

"Làm sao có thể như vậy được? Mong rằng anh sẽ thi đấu hết mình và đừng xuống nước với thằng em này." Ảnh Hy từ tốn nói.

Nhìn hai người họ đối đầu gay gắt với nhau như vậy, bọn con gái hét toáng cả lên.

"Bọn họ đúng là ma quái thật!"

"Minh cổ vũ cho cả hai, ai thắng ai thua cũng được."

Sau những tiếng cổ vũ huyên náo, trận đấu chính thức được bắt đầu. Lúc đầu, Ảnh Hy còn áp lực dưới tay chơi của Đàng Ảnh, nhưng hần vẫn giữ tinh thần bình tĩnh, giống như là chẳng có gì khiến hần phải lo sợ vậy. Thất Quỷ hồi hộp đứng ngồi không yên.

"Rốt cục là bỏ mong ai sẽ thắng?"

"Minh không biết nữa." Nó đắn đo.

Tâm tư của mấy đứa con gái thật là rắc rối, Tịnh Hiếu biết, nhờ vừa muốn Đàng Ảnh sẽ giữ đúng lời hứa, vừa mong Ảnh Hy sẽ phá vỡ điều kiện của anh nó.

"Ít ra Thất Quỷ còn thành thật, chứ không như những người khác, cậu ấy không muốn ai biết mình đang nghĩ gì." Cảnh Thần xen vào.

"Người lớn đang nói chuyện, con nít đi chỗ khác chơi." Tịnh Hiếu ra lệnh cho hần.

Đàng Ảnh tranh thủ nhìn lên phía khán đài quan sát biểu hiện của em gái mình.

"Ảnh Hy!" Một lần nữa, đồng đội của Ảnh Hy truyền bóng cho hần, "Cám ơn nhé!" Ảnh Hy thích thú cười, hần đã chụp được quả bóng một cách nhịp nhàng và đẹp mắt. Đàng Ảnh lập tức chú ý vào đối phương.

"Lần này em không để mất cơ hội nữa đâu." Hần tự tin nói, rồi sau đó hần khom người xuống, vừa đập bóng vừa nhắm vào cái rổ trên cao phía sau Đàng Ảnh. Đàng Ảnh vẫn không ngừng cảnh giác, quan sát kĩ càng từng động tác của hần, anh ta không dễ gì chịu thua như vậy.

Nhưng những động tác chuyển mình của Ảnh Hy nhanh thoăn thoắt, hần chuyển bóng qua tay trái, nhắm hướng và chuẩn bị ném vào rổ. Đàng Ảnh nhắm thẳng phía trước, tính phá vỡ cú ném của hần, nhưng bất ngờ Ảnh Hy lại chuyển bóng qua tay phải.

Sau khi đã điều chỉnh được tư thế nhắm hướng ném bóng, Ảnh Hy đưa tay lên cao và ném bóng vào rổ.

"Vèo!" Quả bóng bay như xé gió. Bóng vào lưới rồi. Ảnh Hy đã thành công!

"Khá lắm!" Trong mắt của Đàng Ảnh hình như đang vẽ lên một niềm vui nho nhỏ.

"Là em được anh nhường thôi." Ảnh Hy khiêm tốn: "Coi như em được rồi hả anh?"

"Em cứ hỏi ý nó ấy!"

Ân Từ biết, Đàng Ảnh vì em gái mà làm như vậy, nhìn vào mắt Đàng Ảnh, Ân Từ nhận ra được điều đó.

"Giờ thì tốt rồi. Thất Quỷ ha!" Cảnh Thần luôn mồm chúc mừng nó. "Cảnh Thần à, đừng có nói tầm phào! Tịnh Hiếu, đánh hần cho mình với." Thất Quỷ cầu cứu nó.

Nhưng, lúc này bọn nó bỗng phát hiện ra, Tịnh Hiếu...mắt nó lơ đãng, và đang nhắm dần, rồi từ từ gục vào vai Cảnh Thần đang ngồi bên cạnh. Ngủ rồi...ngủ rồi sao? Sao lại như vậy được? Cảnh Thần không thể tin được là nó có thể ngủ ngay tại cái không gian ồn ào náo nhiệt như thế này.

"Nó bị làm sao vậy...?"

"Tĩnh Hiếu! Tĩnh Hiếu à!" Ân Từ lay nó tỉnh dậy, nhưng nó vẫn chẳng có phản ứng gì cả.

"Không thể như vậy được, cho dù nó có ngủ, cũng không thể ngủ say như vậy được....Huống hồ ở đây lại ồn ào thế này, có ai lại có thể ngủ như thế này đâu chứ?"

"Tĩnh Hiếu...Tĩnh Hiếu à, đừng làm mình sợ, bỏ mau tỉnh dậy đi..." Thất Quỷ cũng lay cho nó tỉnh dậy. Nhưng nó vẫn bất động.

"Không xong rồi...đưa nó tới bệnh viện thôi."

Cảnh Thần ngăn Ân Từ lại: "Chỉ nhìn nhỏ xem, trông bộ dạng cứ như là bị uống thuốc ngủ vậy đó, chắc không vấn đề gì đâu, em nghĩ không cần phải tới bệnh viện đâu."

"Sao lại như vậy được?" Lúc này Ân Từ đâu có ở bên tụi nó, nên chị ấy cũng chẳng biết là đã xảy ra chuyện gì. Cảnh Thần quay đầu nhìn xung quanh: "Không nên gây rối lên như vậy."

"Vậy...Tĩnh Hiếu....làm sao đây?" Thất Quỷ nhìn cái dáng nó ngủ: Đẹp đó chứ? Làm người ta động cả lòng.

"Để em đưa bạn ấy về, hai người cứ ở đây...Trận đấu kết thúc chắc hai đội bóng sẽ có tổ chức hoạt động gì đây, chị với Thất Quỷ đều có đầy đủ lý do để đi chung với bọn họ, còn Anh Hy...một nhân tài hiếm có đấy." Cảnh Thần nhìn Ân Từ nhờ giúp đỡ: "Chị giúp em một tay, em công bạn ấy ra taxi."

"Một mình em đưa nó về có được không?" Ân Từ định sẽ giao Tĩnh Hiếu cho Cảnh Thần. Bởi vì được hấn công và đưa về tận nhà là một niềm vinh dự mà bất cứ đứa con gái nào trong trường Thần Lạc cũng đều mơ ước.

"Giờ này ba mẹ nó chắc đi làm rồi, em đưa nó về nhà giúp chị nhé!"

"Bà chị này cũng thật là..." Cảnh Thần nói.

Cảnh Thần vừa cồng con bé, trong nháy mắt, hàng loạt những ánh mắt kinh ngạc, tò mò xung quanh đều nhắm về phía nó, cả Ân Từ và Thất Quỷ cũng không ngoại lệ.

Hắn vịn vào eo con bé, nhìn nó đang tựa đầu vào vai mình, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, có biết bao nhiêu là cặp mắt đổ kị, hiếu kỳ đang theo dõi bọn nó. Hắn thở dài khó chịu. Mặc kệ mọi người muốn hiểu sao thì hiểu, dù gì hắn cũng quen rồi.

Nhưng...để chọn một người nào đó đưa nó về thì quả là khó thật. Là vì... "Tĩnh Hiếu à không ngờ cậu cũng nặng thật đấy, vậy mà từ đó tới giờ mình không nhận ra!..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bày Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thiên Sứ Hộ Mệnh

Duyên là do trời định, phận là do con người tự tạo nên. Có không ít người vì đã không cố gắng thật sự tranh đấu đấu, vì thế đã vô tình đánh mất đi cái duyên phận vốn thuộc về mình. Nhưng, cũng có những người cho dù đã rất cố gắng, mà cũng không nhận được kết quả gì.

Thật ra Cảnh Thần và Tĩnh Hiếu rất có duyên với nhau, nhưng không biết đây có phải là duyên phận của hai đứa nó hay không? Vì từ lúc bắt đầu, không đứa nào tin đây chính là duyên phận cả. Bây giờ, không tin thì không được rồi.

"Ủa?...Mấy giờ rồi?" Tĩnh Hiếu dờ dẩn dụi tay vào mắt.

"Đừng có nhúc nhích." Cảnh Thần đang mở cửa vào nhà nó.

Chuyện này là sao đây? Tĩnh Hiếu mơ hồ mở mắt ra nhìn. "Này...A?! Há? Chuyện gì đây?" Sao nó lại bị cồng nằm trên vai một người thế này? Mà người này lại rất quen nữa.

"Cậu cũng biết đánh vật với thời gian đấy." Cảnh Thần đặt nó xuống nhẹ nhàng, phui hai tay: "Sao không tỉnh dậy từ sớm chứ? Làm người ta mệt muốn chết."

"Nói đi, mình muốn nghe cậu nói vấn đề chính." Ngay lúc này, nó chẳng muốn nghe mấy lời than thở đó của Cảnh Thần.

"Cậu quá lảm! Cũng phải cho người ta vào nhà, rót cho người ta một ly trà chứ?" Ai đã cất công đưa nó về tận nhà mà lại nói vậy?

Nhìn thấy mấy vết hằn trên hai cánh tay Cảnh Thần, Tịnh Hiếu cảm thấy hơi tội nghiệp cho hắn. Hai đứa đi vào nhà.

"Cho một ly nước như vậy là tốt lắm rồi." Nói rồi nó đưa ly nước ra trước mặt Cảnh Thần.

"Vậy lần sau có thể cho mình một ly hồng trà được chứ?" Cảnh Thần nhìn vào đôi mắt đang giận của nó: "Sáng nay cậu có ăn gì lạ không?"

"Sao?" Tịnh Hiếu suy nghĩ, "Ngoài bữa sáng ăn cùng với Tiểu Từ, mình chẳng ăn gì nữa."

"Vậy là...cái ly nước ở nhà thì đâu có vấn đề rồi. Nó làm cậu ngủ đấy."

"Từ lúc còn đang xem trận đấu, mình thấy chóng mặt, và sau đó thì không còn biết gì nữa..."

"Cho nên mình mới công cậu về, không ngờ cậu cũng nặng thật." Cảnh Thần cảm thấy muốn còng cả lưng ra, trước đây hắn chưa công ai bao giờ, bây giờ thì đã ném được cái mũi vị đó rồi.

"Thì cũng chỉ nặng hơn mấy người nhẹ ký một chút thôi mà." Nó giận. May mà nó chỉ cho hắn uống nước lọc thôi, chứ không thì lãng phí một ly trà rồi, đáng ghét thật.

Cảnh Thần biết cãi nhau với nó cũng vô ích, nó lúc nào cũng bướng bỉnh. Nên hắn bắt đầu vào vấn đề chính.

"Chuyện hôm nay cậu có thấy lạ không? Cả chuyện...lần trước chị Tiểu Từ bị người ta xô ngã ở cầu thang nữa, chị ấy té cũng đâu có nhẹ, vì kẻ đó không mặc đồng phục trường mình, và lại mình tin Đơn Đình không phải là kẻ đã gây ra những chuyện đó, cho nên mình đoán chắc là có kẻ muốn phá hoại tụi mình...Mà lần này là cho thuốc vào ly nước của cậu, nếu cậu không uống trước, thì hoặc mình, hoặc Đăng Ảnh, Thất Quý sẽ bị trúng thuốc của nó. Nếu nói hắn đang muốn nhắm vào một trong số chúng ta, e rằng không xong rồi...không chừng...không chỉ có một ly bị bỏ thuốc."

"Vậy là vì có kẻ đang âm mưu hại cả bọn lạc bộ Theo đuổi Ước mơ của chúng ta, tất cả những việc làm này đều nhắm vào chúng ta?" Tịnh Hiếu nhận ra sự việc ngày càng chuyển biến xấu hơn, "Mình nhanh báo cho Tiểu Từ biết chuyện này nhanh thôi."

"Ừ, vậy là...ngoài Đơn Đình ra, còn có kẻ khác đang chú ý chúng ta." Cảnh Thần lo lắng: "Mình vừa nghĩ ra một khả năng...Đơn Đình đã từng nói về cái băng nhóm mà anh trai nhỏ đã tham gia cũng có biết đến tụi mình, như vậy là sao đây? Nếu nói đây là âm mưu do tụi nó đặt ra, cũng không loại trừ khả năng đó."

Tịnh Hiếu như ngộ ra được điều gì đó: "Nhưng nếu mình đoán đúng, thì kẻ thù của mình lúc này không chỉ có một người, và có thể là cả một bọn, nếu vậy thì..."

"Cậu đừng cảm lên một chút được không? Mình đâu có bắt cậu phải hy sinh chứ?" Cảnh Thần biết nó không muốn manh động, nó muốn yên lặng quan sát tình hình, chứ không muốn chủ động tấn công đối thủ.

"Vậy thì làm sao?" Nó nóng ruột hỏi Cảnh Thần.

"Mình tuyệt đối không để cho tụi nó làm hại cậu đâu, cho dù..." Cho dù phải đánh đổi tất cả.

Hai đứa hơn kém nhau chả bao nhiêu tháng tuổi, thế nhưng Cảnh Thần lại có vẻ cứng rắn và mạnh mẽ hơn nó nhiều.

Tịnh Hiếu ra vẻ mặt ngây ngô.

Hắn sẽ chẳng nói những điều thầm kín trong lòng mình vào lúc này đâu.

"Cho dù trông cậu có ngốc đến mấy, bọn họ chắc cũng không nở ra tay đâu, nên đừng có lo!" Cảnh Thần trêu nó.

"Cái cậu này thật là..." Nó đành chịu thua hắn. Sao nó cứ thấy hơi hộp, nôn nao trong lòng làm sao?

"Quên mất, mình có chuyện này muốn hỏi cậu." Cảnh Thần ngồi ngay ngắn lại, "Cậu thích cái gì nhất?"

"Thích nhất hả?" Tịnh Hiếu thích nhất là được ngủ, và nằm mơ mộng, ngoài mấy cái đó ra thì còn cái gì nữa?

"Nghĩ kĩ đi nhé."

Hình như chuyện này quan trọng với Cảnh Thần lắm thì phải.

"Mình thích cái lồng xoay."

"Cậu thích đi lồng xoay?" Cảnh Thần nhớ lại. Hèn nào lần trước hai đứa nó cùng đi chơi với Thất Quý, Tịnh Hiếu cứ đứng nhìn chăm chú vào chiếc vòng xoay tình hình cái lồng xoay đó.

"Mình không thích đi." Tịnh Hiếu chỉnh lại: "Mà mình chỉ thích ngắm thôi, mình rất thích đứng ngắm các vòng xoay của nó, chị Ân Từ từng nói những người thích ngắm lồng xoay sẽ rất hạnh phúc. Nhưng mình thích ngắm nó không phải vì những điều chị ấy nói...đơn giản là vì mình thích thôi."

Nó ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nhưng mà trong khu vui chơi lại nhiều người quá, mình không thích đi, cho nên đến bây giờ cũng chỉ ngắm nó được có mấy lần. Vì thế, cái điều mình thích nhất, lại dường như quá xa vời."

Chẳng biết nói nói những điều này làm gì nữa.

"Chắc là...cậu muốn chỉ mình mình ngồi trên chiếc lồng xoay? Ngoài ra không có ai khác nữa, một chiếc đu quay yên ắng và tĩnh lặng và dễ dàng dẫn dắt người ta đi vào giấc mộng?" Cảnh Thần thăm dò nó.

"Nhưng mình cũng không thích những người có tiền là bao luôn cả cái lồng xoay hoặc thậm chí tự tạo cho riêng mình một cái. Trông thật là khoa trương và lộ bịch, những việc như vậy mình chẳng còn thấy lãng mạn gì nữa cả." Vừa nói nó vừa thờ dãi: "Mà cậu hỏi chuyện này làm gì?"

"À...chỉ hỏi vậy thôi."

"Hỏi cho cái người mà cậu thích à?"

Cảnh Thần vẫn im lặng không trả lời nó.

"Tuổi trẻ cũng thật là hay ha..." Lời nó nói thật là khó hiểu. Thật ra điều nó muốn hỏi Cảnh Thần không phải là chuyện đó. Mà là, người cậu thích, là ai vậy? Sao mình vẫn cứ nghĩ hoài mà nghĩ không ra?

Nó cảm thấy từ sâu thẳm trong lòng nó, như có cái gì đó đang xiết chặt nó.

Sở dĩ nó cảm thấy như vậy, là vì hần đã có người để thích rồi, sau này có lẽ nó và hần sẽ không còn được vui vẻ như lúc này nữa.

Những chuyện vui buồn rồi cũng khó mà kể cho hần nghe được, không còn hàn thuyên chuyện trời chuyện đất với hần được nữa, và hần cũng không còn sức chịu đựng cái bệnh lười biếng của nó nữa.

Vậy thì cứ cho rằng đối phương vẫn là Cảnh Thần của ngày nào đi, cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên. Như vậy cũng đâu có gì là không tốt.

Dù gì hần cũng từng là một người bạn, một người bạn khác giới rất tốt của nó, dù gì nó cũng chẳng có ai để tâm sự được những khúc mắc tâm lý trong lòng, chẳng có ai cả, kể cả chị Tiểu Từ của nó. Chính vì vậy, tình bạn là vô cùng quan trọng và cao quý.

Và lại, cũng có những lúc nó đã vì hần mà làm những việc khiến người ta rất là cảm động, nó rất cảm kích Cảnh Thần.

"Thôi rồi, quên mất chị Tiểu Từ, không biết tình hình họ lúc này sao rồi?"

"Đội bóng rổ này nếu có xảy ra chuyện gì, đều là do lỗi của tội mình cả."

Tịnh Hiếu nhìn nụ cười gượng gạo méo mó của Cảnh Thần, nó cảm thấy giờ đây đã lực bất tòng tâm rồi.

Từ sau trận đấu thua cuộc của đội bóng trường Thần Lạc, thời gian trôi qua thật là nhanh.

Tình hình lúc đó quả như dự đoán của Cảnh Thần và Tịnh Hiếu, có ai đó đang cố tình *** hại câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ", cho nên đội bóng của trường Thần Hoa đã giành lấy chiến thắng.

Hiệp đấu sau đó dường như cũng chẳng có gì gây bất ngờ cả, nhưng chơi bóng rổ là phải có thắng có thua, đằng nào một đứa ghét thể thao như Tịnh Hiếu cũng chẳng thêm để ý đến.

Theo lời Thất Quỷ nói thì kể từ ngày hôm đó Ảnh Hy vẫn thường gọi điện hỏi thăm và nói chuyện phiếm với nó, nhưng mấy lần hần có hẹn gấp mà Thất Quỷ không dám, nên Ảnh Hy có hẹn hôm nay sẽ đến trường đợi nó.

Hôm nay là lễ phát thưởng cho học sinh cuối cấp.

Mấy hôm nay vì cái buổi lễ này mà Cảnh Thần cũng bận tốt mặt tối mũi, vừa mới tan học là chẳng thấy tăm hơi hần đâu nữa.

Có đứa chọc hần rằng, "Cái thằng này có bạn gái rồi hay sao á?" Nhưng Cảnh Thần vẫn ôn tồn trả lời, "Thôi nói tâm phào đi tội mày."

Còn Tịnh Hiếu cũng chẳng thêm để ý đến. Nó vốn không phải là một đứa con gái hay đa sầu đa cảm, chỉ cần đừng bắt nó sống theo một khuôn mẫu nào là được rồi.

Tiểu Từ tự nhiên hốt hoảng chạy tìm nó, nói là chủ nhiệm Hàn sắp phải rời khỏi trường.

"Ở dưới đại sảnh đang làm tiệc chia tay. Sau ngày hôm nay là anh ấy chính thức tốt nghiệp."

"Cho nên chị muốn nói lời tạm biệt với anh ấy?" Nói rồi nó cùng Tiểu Từ đi đến đó.

Hàng cây hai bên sân trường treo đầy những băng rôn về buổi tiệc chia tay này, mấy đứa học sinh năm cuối tùm năm tùm ba ngồi tán phét và bàn chuyện tốt nghiệp. Thịnh thoảng lại có mấy anh chị năm cuối đi ngang qua rồi ngừng lại chào tạm biệt Tiểu Từ, họ còn chúc cho đàn em của mình gặp nhiều thuận lợi trong việc học hành và thi cử.

Cuối cùng cũng ra được chủ nhiệm Hàn. Anh ấy đang ngồi nói chuyện cùng với các thành viên trong câu lạc bộ Kịch nói dưới một tán cây xanh rì trong sân trường. Trong bộ vest màu đen, trông anh ấy thật oai.

Tịnh Hiếu ngồi lại dưới một tán cây gần đó, nó để Tiểu Từ một mình đến chào chủ nhiệm Hàn.

"Chủ nhiệm Hàn..."

Thấy Tiểu Từ hình như có chuyện gì đó muốn nói với anh, những người khác liền đứng dậy đi khỏi chỗ khác cho họ được tự nhiên.

"Tiểu Từ à?" Chủ nhiệm Hàn bối rối sờ lên đầu, "Cảm ơn em đã đến đây chào anh."

"Sao có thể không đến được chứ? Chủ nhiệm Hàn là một người anh rất tốt mà." Ân Từ lịch sự đưa tay phải ra, "Mừng anh đã tốt nghiệp."

"Em cũng tiếp tục cố gắng lên nhé!" Chủ nhiệm Hàn và Tiểu Từ siết chặt tay nhau.

Họ đều là những thanh niên còn rất trẻ, vì thế sẽ còn nhiều người nhiều người nữa, sẽ để lại trong họ một hình ảnh sâu đậm nào đó. Thật ra, chỉ cần họ quay người một cái, là có thể từ bỏ được những chuyện trong quá khứ. Vì họ đều có những câu chuyện riêng của mình, không cần ai phải ngưỡng mộ ai cả.

Ân Từ cũng bối rối vuốt làn tóc mềm mại của mình, Đằng Ánh thì đứng một bên đẩy gọng kính. Họ cười với nhau, và thế là những chuyện đau buồn trước đây tự nhiên cũng tan ra cùng với gió và không khí.

"Tạm biệt, chủ nhiệm Hàn."

"Tạm biệt, Tiểu Từ."

Ba thành viên còn lại của câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" cũng đã xuất hiện và đang ngồi bên cạnh Tịnh Hiếu.

"Mọi người học khinh công hay sao vậy?"

"Tịnh Hiếu. Chủ nhiệm Hàn thích Tiểu Từ à?" Thất Quỷ tựa người vào lưng nó.

Tịnh Hiếu không trả lời gì cả, còn Cảnh Thần thì liếc mắt nhìn sang Đằng Ánh: "Tiểu Từ mà đã tìm được một nửa của chị ấy thì...chúng ta cô đơn rồi..."

"Hoá ra em cũng cần một người chị để an ủi cái trái tim đang thổn thức của em à?" Đằng Ánh thì thầm nhỏ vào tai. Cảnh Thần vội lời anh ta ra.

"Mọi người đều ở đây cả rồi." Chào từ biệt chủ nhiệm Hàn rồi, ân Từ chạy nhanh đến chỗ bọn Tịnh Hiếu.

"Vì vừa rồi cô chủ nhiệm bảo mình nói với cậu, cô ấy muốn tại mình giúp một số việc." Nhận nhiệm vụ của cô ấy giao thì bọn họ có mặt ở đây luôn.

Đằng Ánh và Ân Từ thường xuyên được thầy cô nhờ giúp việc ở văn phòng, vì vậy hai người họ rất có uy tín và được lòng thầy cô.

"Mình đi theo anh mình với chị Tiểu Từ, hai bồ về trước đi." Hình như Thất Quỷ đang tránh né gì đó, nó cứ bám lấy anh nó không rời.

"Cũng được, lâu rồi không về cùng Tịnh Hiếu."

"Vậy ha." Tịnh Hiếu bóc miếng cao su nó đang thổi bị dính trên mặt ra bỏ vào thùng rác và quay về lớp học. Mãi cho đến khi hai đứa ra đến cổng trường, nó cũng chẳng thém chủ động nói một lời nào cả.

Lúc này, Ánh Hy cũng xuất hiện ở cổng trường và tiến đến phía trước bọn nó.

"Chào. Hai bạn về à?"

"Cây ở đây đợi Thất Quỷ." Cảnh Thần hỏi. Chả trách lúc này con bé kỳ lắm.

"Ừ. Bạn ấy vẫn chưa cho mình câu trả lời, mình như muốn đóng băng luôn vậy." Ánh Hy hơi buồn và giận, nhưng trông hấn cũng đáng yêu đấy chứ. "Ghen tị với hai bạn thật đấy!"

"Nói vậy là..." Tịnh Hiếu sợ lời nói của mình bị ngăn lại, nó chỉ nói được đến đây rồi bước qua trái hai bước.

Cảnh Thần quay qua thấy một khoảng trống bên cạnh mình.

"Tại mình không có quen nhau." Nó kiên định nói với cái quan điểm này. Ánh Hy xin lỗi nó, nhưng cũng thấy hơi buồn cười: "Vậy à? Vậy mà mình cứ tưởng..."

"Cậu cố lên nhé! Thất Quỷ là em út của tụi mình đó." Cảnh Thần khích lệ hắn, rồi vụt qua chỗ Tịnh Hiếu đang đứng. Ảnh Hy nhìn hành động của Cảnh Thần, hắn nở một nụ cười hơi gian xảo.

"Sao lại không nói gì hết vậy?" Cảnh Thần đứng sau lưng hỏi nó.

"Lúc này vô thanh vô thắng hữu thanh." Nó không thèm quay đầu lại trả lời Cảnh Thần nữa.

"Không ngờ cậu lại thích dùng cổ văn nói chuyện vậy."

"Không phải vậy đâu."

"Có muốn biết sao mấy ngày hôm nay mình bận rộn không?"

Tịnh Hiếu dừng lại: "Nói hay không là quyền tự do của cậu."

"Để mình nói cho nghe."

"Nhưng không phải lúc này." Tịnh Hiếu lạnh lùng nói: "Cậu đã nói những lời này rồi."

Có gì mà không nói bây giờ được? Tại sao phải đợi sau này mới nói được với nó?

"Tịnh Hiếu..." Cảnh Thần hơi ngượng.

"Mình không thích ai đó lừa dối mình, chính vì vậy mình ít kết bạn." Tịnh Hiếu bình thường dễ thương như một con mèo con vậy, nhưng hôm nay sao nó lại nghiêm khắc quá, "Mình cũng không muốn nói nhiều nữa đâu."

Cảnh Thần im lặng nhìn nó mà không biết phải nói sao nữa.

Mặt nó xịu xuống, trở lại cái vẻ lười biếng của Tịnh Hiếu như mọi ngày. Sự thay đổi bất thường này hình như là do trong lòng nó đang ẩn chứa một thứ tình cảm thâm kín nào đó, và đến lúc này thì nó càng dữ dội hơn nữa.

Đi đến cửa quẹo, hai đứa bất ngờ gặp một đám côn đồ gồm 5 tên đeo mặt nạ và chặn đường nó lại.

"Này, thằng nhóc đẹp trai kia, đang hẹn hò với bạn gái à? Nhìn mày trắng trẻo sạch sẽ vậy, chắc là con nhà giàu hả? Nhanh! Đưa tiền ra đây."

"Tụi mày là người của băng đảng nào." Nhìn bọn nó cũng trạc tuổi Cảnh Thần với Tịnh Hiếu thôi.

"Hừm...Đừng có nhiều lời! Hôm nay tụi bây gặp bọn tao, là bởi vì tụi bây đã làm nhiều điều ác rồi."

Cảnh Thần đưa ba lô của mình cho Tịnh Hiếu, giang hai cánh tay ra bảo vệ cô bạn yếu ớt.

"Mình muốn nói..." Bây giờ Tịnh Hiếu mới chịu mở miệng ra: "Trước tình hình như thế này, điều mình muốn nói lúc này là: Mặc kệ mình! đồ ngốc ạ, cậu có giỏi thì đâm đầu vào đó cho chết đi!"

"Không phải bất cứ ai cũng có thể nói: Mặc kệ mình, cậu mau chạy đi! vào lúc này được." Đến lúc này mà hắn vẫn còn đùa với Tịnh Hiếu được sao?

"Tụi mày nói lung tung gì đó? Tiến lên tụi bay!" Một tên trong số đó hô hào.

"Ài...mày còn kém quá!" Cảnh Thần nói với tụi nó bằng một câu tiếng Nhật, sau đó cời bót nút áo ra. Hắn quan sát kĩ càng từng nhất cử nhất động của tụi nó, mặt nở một nụ cười khác thường.

Cảnh Thần dùng tay trái chặn chân một thằng lại, còn tay phải thì đâm vào mặt một thằng khác, nắm đấm trái tay như vậy mà cũng mạnh thật, cũng giống như một kẻ còm nhom ốm yếu mà dùng balô quật ngã một tên bự con văng xuống đất vậy, và cũng giống như cú đá mãnh liệt không dung tình của mấy người học Karate đá vào ngực một tên cướp vậy.

Xoay người, rồi tấn công liên tục...Mấy cú đá như bay của Cảnh Thần biểu diễn thật là ngoạn mục và đẹp mắt.

Chỉ một lúc sau, mấy tên đó đã bị hạ gục, chúng sợ hãi bỏ chạy. Nhưng Cảnh Thần đã nhanh tay bắt được một tên lại.

"tính chạy à?" Hắn cười: "Đánh tao xong rồi muốn bỏ chạy à? Tụi bay cũng rảnh lắm á...Vậy để bọn đại ca này chơi với mày một ván nữa."

Tịnh Hiếu không ngờ, Cảnh Thần lại nổi giận đến vậy.

"Cảnh Thần à...Bình tĩnh lại đi!" Tịnh Hiếu kêu hắn, nhưng hắn đang mãi làm áp lực với thằng lưu manh kia: "Nói! Mày học trường nào? Nhìn tụi mày gian lắm, mau nói cho tao nghe, nếu không tao sẽ cho mày biết thế nào mới thật sự gọi là đau khổ!"

"Bây...bây giờ không phải tôi đang bị bạn uy hiếp đó sao?" Tên đó run sợ nói trong hơi thở gấp gáp.

"Còn dám cãi lại nữa hả? Được! Mày ngon lắm, rất có dũng khí!" Cảnh Thần nói bóng gió: "Nên thương cho mày cái gì đây...?" Hắn nhìn tên côn đồ kia nở một nụ cười xảo quyệt hết sức.

"Em...em xin nhận tội. Em là học sinh trường Thần Viên." Trông hắn thật tội nghiệp.

"Nghe nói trường mày nổi tiếng đánh nhau lắm hả? Hèn gì tội mày cũng có thực lực ghê đó!" Cảnh Thần làm ra vẻ choáng váng nhìn tên côn đồ đó, "Ai đã sai khiến tội bay làm việc này?"

"Em...em không biết. Đại ca! EM không biết thật mà!"

"Không biết? Không biết là sao hả? Mày tưởng tao là thằng ngốc à?"

"Không dám, đại ca, em chỉ thừa lệnh mà làm thôi. Nhưng em xin chắc một điều, kẻ muốn *** hại bọn anh là học sinh trường em. Em còn nghe nói nó để ý mấy anh chị lâu lắm rồi!"

Ban đầu Tịnh Hiếu cứ nghĩ kẻ đang âm mưu *** hại câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" là học sinh trường Thần Hoa, hoá ra lại là học sinh trường Thần Viên.

Cảnh Thần cũng không ngờ rằng sự việc lại như vậy, nhưng tất nhiên, trước tình hình này ánh tin là những điều tên này nói là thật.

"Tao nhớ mặt mày rồi đó, cho nên tao mà phát hiện ra mày lừa bọn tao, lúc đó chờ tao bồi dưỡng cho nhé!" Cảnh Thần buông hai tay ra tha cho nó: "đi đi!"

Tịnh Hiếu đưa lại balô cho hắn: "Cậu cũng biết đánh nhau ghê ha!"

"Lúc đầu mình có nói là sẽ bảo vệ cậu mà, đó là mình nói thật đó." Lúc này hắn hết như một chàng thanh niên hào hiệp tốt bụng vậy.

"Trường Thần viên nổi tiếng về mấy vụ đánh nhau lắm hả?" Nó nhớ lại điều lúc này Cảnh Thần đã nói với tên kia.

"Ừ. Trường nó có nhiều băng đảng, bang phái lắm. Với lại thế lực tại nó cũng mạnh nữa. Nhưng mình có một người bạn thân học bên đó, mình sẽ nhờ nó giúp mình điều tra ra cái kẻ phá hoại tại mình." Nói tới đây Cảnh Thần vẫn chưa nguôi cơn giận, "đúng là hiền quá bị người ta ăn hiếp mà."

"Nhưng cũng may, nhờ vụ này mà mình biết được thêm một manh mối." Tịnh Hiếu luôn là một người lạc quan như vậy.

Bộ mặt thật của sự việc dần dần đang được sáng tỏ.

"Tịnh Hiếu này, hãy nể tình mình đã xả thân cứu cậu lúc này, nếu mình đã vô tình có lỗi gì đó với cậu, hãy bỏ qua cho mình nhé!" Cảnh Thần chân thành xin lỗi nó.

"Thật ra...cũng đâu có gì đâu." Tại nhỏ hay suy nghĩ lung tung thôi. Nhưng sau này mà có chuyện gì đi nữa, nó sẽ không như vậy nữa đâu. Nó như vậy, mới đúng thật là Tịnh Hiếu.

"Cảnh Thần này, sau này không được trọng sắc khinh bạn như vậy đâu nhé!"

"Vậy vẫn còn hơn mấy người trọng ngũ khinh bạn."

Lúc đó, điện thoại Cảnh Thần reo báo có tin nhắn. Hắn mở ra xem, mặt hắn nở một nụ cười sung sướng. Nội dung tin nhắn chỉ vồn vện có 4 chữ: "Chuẩn bị sắp xếp."

Mùa hè giống như một buổi yến tiệc long trọng, nhưng cũng như một buổi lễ tế tàn tạ u ám vậy.

Vào trung tuần tháng 6, tất cả học sinh trường Thần Lạc bắt đầu được nghỉ hè.

Kì nghỉ hè này Tịnh Hiếu đã trông đợi từ rất lâu rồi, vì thế ngày nào nó cũng ngủ, ngủ đến khi nào không ngủ được nữa thì thôi.

Vẫn còn đang mê man trong giấc mộng, nó đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Mới sáng sớm dậy mà ai lại gọi tới vậy không biết? Nó bực bội, mắt nhắm mắt mở mò tìm ông nghe điện thoại. "Alô?..."

"Tịnh Hiếu hả? Chị Tiểu Từ đây."

"Ồ...Ừm...Tiểu Từ à...Chuyện gì vậy chị?" Tịnh Hiếu vẫn chưa tỉnh ngủ, nó vẫn còn đang mơ màng..

"Tối nay chị mời tất cả mọi người của câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ ăn cơm, ở Ngự Cảnh Lâu. Chiều nay Cảnh Thần sẽ tới đón em, nhớ mặc đồ đẹp đó nhé!"

Vì Ngự Cảnh Lầu vốn là một quán bar sang trọng, và lại Cảnh Thần cũng coi như là một công tử trong nhà Ngự Cảnh rồi, nên dù thế nào cũng không thể để hấn mất mặt.

"Dịp gì mà chị lại tổ chức vậy?" Nó còn muốn biết tại sao lại chọn địa điểm là quán bar của nhà Ngự Cảnh nữa? Nhưng con buồn ngủ làm nó quên mất.

"Ăn mừng được nghỉ hè đó mà." Ân Từ thấy chuyện này thì đầu cần phải có lý do.

Đợi cả một lúc sau, Tịnh Hiếu ở đầu dây bên kia mới trả lời.

"Ồ...Mà tại sao vậy?"

Ở đâu ra mà nhiều cái thắc mắc tại sao vậy này? Lúc này Ân Từ mới nhận ra nhỏ vẫn chưa tỉnh ngủ. "Trời ơi, giờ này còn ngủ nữa hả? Tịnh lại dùm tôi đi cô nhóc."

Nó gác máy, xoay người qua ngủ tiếp.

Một lúc sau đó, tiếng chuông điện thoại lại reo lên, lần này Tịnh Hiếu mới tỉnh hẳn.

"Tịnh Hiếu này, giờ này dậy được chưa đây?" Không phải là Tiểu Từ, mà là Cảnh Thần, "Mình đi được chưa đây?"

"Đi? Đi đâu? Đi đánh nhau à?" Tịnh Hiếu hỏi hần. Bọn họ rút cuộc là tính làm gì đây?

"Chị Tiểu Từ đã nói với cậu rồi mà, không nhớ hả?" Cảnh Thần cảm thấy mệt óc với nó luôn. Cảnh Thần nhắc như vậy, nhỏ mới từ từ nhớ ra.

"Nhưng...ăn tối mà? Bây giờ...vẫn chưa tối giờ mà?..."

"Không phải ăn." Bọn họ ngoài ăn tối ra còn có thêm một số hoạt động nữa, "Tóm lại là bây giờ mình đang đứng ở trước nhà cậu."

Tịnh Hiếu giật mình, nó gác điện thoại và chạy ngay vào nhà vệ sinh. Nó chọn đại một bộ đồ và mặc vào, rồi vội vàng chạy ra mở cửa cho Cảnh Thần. Cảnh Thần đang đứng ở cửa đợi nó, vừa thấy nhỏ tự nhiên hần cười phá lên.

Hôm nay, Cảnh Thần ăn mặc tự nhiên, nhưng nhìn lịch sự và đẹp lắm, cái nhếch môi của hần khiến người ta mất đi cả lí trí. Phải không vậy? Hôm nay hần làm sao mà cứ cười suốt, thậm chí là cười tươi như hoa vậy.

"Cậu...cậu uống rượu hỷ đó hả?" Thấy hần cứ cười suốt nên Tịnh Hiếu chọc. Nếu làm một phép so sánh, hôm nay Tịnh Hiếu ăn mặc nhìn giống như nô tì của hần vậy.

"Dù biết con gái là chúa sửa soạn, nhưng mà...hiếm thấy đó..." Cảnh Thần làm động tác "cứ tùy nhiên suy nghĩ" mà không chịu nói tiếp. Nếu hần cảm thấy khó chịu với nó như vậy, dù có chết nó cũng không thêm thay bộ đồ khác đẹp hơn đâu. Hai đứa cứ đứng đó xô đẩy nhau náo loạn, rốt cục vẫn đứng yên tại chỗ mà chưa chịu ra khỏi nhà.

Con gió mùa hè thật là buồn và cô đơn, nhưng nó lại đem đến cho người ta cái cảm giác mát mẻ dễ chịu.

"Mình đi xe đạp tới, vì sợ nghe cậu cần nhân." Nói rồi Cảnh Thần mở khóa xe ra. Sao lại có người ăn mặc như thế kia...mà lại đi xe đạp chứ? Thời tiết mùa hè oi bức quá, nên nhỏ cũng lười nói chuyện.

Cảnh Thần sợ đi chiếc xe hơi đời mới tới đón nó chắc nó sẽ hết hồn mất, nên không dám gọi tài xế lấy xe đưa đi, không biết là có ai hiểu cho hần không.

"Ôm mình chắc nhé!" Cảnh Thần ra lệnh cho Tịnh Hiếu đang ngồi phía sau.

"Ồ..." Nó ngồi đằng sau vịn vào eo Cảnh Thần. Một thứ gì đó man mát, mà lại ấm áp như truyền vào cơ thể nhỏ, Tịnh Hiếu vẫn không nói gì mà hít một hơi dài. Nó nhận ra hai tay nó đang nóng hừng hực cả lên.

Cảm giác như mình đang hiện diện ở một thế giới rực rỡ ánh sáng và sắc màu, với những con đường tấp nập nhộn nhịp, hình ảnh một Cảnh Thần đang dần hiện ra trước mắt nó. Mọi vật chung quanh như đang chuyển động, khiến người ta đi vào cái cảm giác mê man, mơ hồ.

Đang đi đâu đây? Trong cái thế giới thanh nhã và rực rỡ này, hai đứa nó, rốt cuộc là đang đi đâu giờ?

"Đừng có ngủ đó nhé!" Cảnh Thần nghĩ với cái tiết trời như thế này rất dễ ru ngủ nó. Tịnh Hiếu kéo vạt áo hần, để hần biết rằng nó vẫn còn thức.

Cảnh Thần đưa nó đến một nơi mà trước đây tụi nó đã từng đến, nơi có những ô cửa kính với nhiều món quà lựa nhiệm dễ thương. Đây chẳng phải là...chẳng phải là...chỗ bán chiếc vòng thủy tinh có hình cái lồng xoay sao?

"Cậu định làm gì vậy?"

"Yên tâm đi, mình không định làm cậu cảm động đâu." Cảnh Thần dựng xe đạp qua một bên, rồi kéo nó vào trong tiệm.

"Xin chào, hai em mua gì?" Chị phục vụ vui vẻ tiếp đón.

"Em muốn mua chiếc vòng tay hình cái đu quay trong cái tủ kính kia, chị gói nó lại dùm em." Giọng hấn nói nghe đứt khoát từng chữ từng chữ một, giống như là hấn đang gọi món ăn trong thực đơn vậy.

Chẳng lẽ hấn mua thứ này để tặng cho người mà hấn thích? Tịnh Hiếu đang cầu nguyện cái giả thiết mà nó đặt ra này là sai, vì nếu không chắc nó cũng sẽ buồn lắm. Rõ ràng là nó rất thích cái vòng đó, vậy mà hấn nỡ lòng nào mua tặng cho người khác?

"Em vui lòng qua đây tính tiền dùm chị." Chị nhân viên dắt hấn qua quầy tính tiền.

Một lát sau, Cảnh Thần đi ra với một hộp quà màu hồng, có gắn hình con bướm phía trên nữa, hấn đến trước mặt nó.

"Cầm lấy đi." Ánh mắt hấn nhìn Tịnh Hiếu làm nhỏ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Tặng mình? Nhưng, nó đắt vậy...?" Nó quay mặt qua chỗ khác và lấy tay đẩy cái hộp quà về phía Cảnh Thần.

"Có phải là báu vật vô giá gì đâu. Đắt đâu mà đắt...?" Thấy Tịnh Hiếu không nhận, hấn cười: "Mấy ngày nữa là đến sinh nhật cậu phải không? Xem như đây là quà sinh nhật đi."

"Bộ đang làm chuyện gì có lỗi với mình hay sao mà lại tặng món quà đắt tiền vậy?" Nó không tìm được lý do nào để từ chối được nữa rồi, nên đành chấp nhận.

"Mình không được tặng quà cho cậu sao? Dù gì tụi mình cũng thân với nhau mà." Từ lúc được gặp nó trong một hoàn cảnh đặc biệt và ngẫu nhiên như vậy, trong lòng hấn thấy vui lắm.

"Vậy...Cám ơn cậu." Tịnh Hiếu không hỏi hay thắc mắc điều gì nữa, vì nó sợ như vậy sẽ phá vỡ cái quan hệ đang tốt đẹp giữa nó với Cảnh Thần như hiện nay.

"Bây giờ tụi mình sẽ đi đến chỗ chị Tiểu Từ." Cảnh Thần đẩy cánh cửa kính của cửa hàng đó ra, một làn hơi nóng của tiết mùa hè ập vào mặt bọn nó.

"Tụi mình cũng thân với nhau rồi, mình đang nghi không biết có nên đá cậu một cái không ha?"

"Chuyện này thì có liên quan gì?"

"Cậu không biết à? Người ta hay nói, thương nhau lắm, cắn nhau đau..." Tịnh Hiếu cười đắc ý.

"?... " Cảnh Thần lúng túng, hấn không biết phải nói gì vào lúc này nữa.

Như vậy gọi là thích rồi chẳng?

Đến khi hai đứa đến Ngự Cảnh Lâu, Ân Từ và anh em Đàng Ảnh đã có mặt ở đó. Họ dùng cơm tại một không gian lịch sự đẹp đẽ ở lầu hai, nội thất ở đây trang trí đẹp hệt như là một nhà hàng 5 sao vậy.

"Sao giờ mới tới?... " Ân Từ giận dữ nhìn nó, nhìn chị ấy như muốn xông vào đánh cho nó một trận: "Tịnh Hiếu đáng chết, dám cúp máy ngang với chị hả?"

"Em tưởng mình đang nằm mơ." Tịnh Hiếu vội chạy trốn chị nó, nhưng rồi phát hiện ra đang có ai đó đang ngồi cạnh Thất Quỷ, là Ảnh Hy.

"Đây là..." Hai đứa nó đã kết nối lương duyên rồi sao?

"Vì sự chân thành của Ảnh Hy đã làm Thất Quỷ phải cảm động." Đàng Ảnh nhìn qua đứa em gái đang cúi đầu vì mắc cỡ của mình. Sau khi trải qua một hồi lâu suy nghĩ đắn đo cho mối quan hệ này với Ảnh Hy, nhỏ trở nên trong trắng và đáng yêu vậy đó.

"Hôm tụi mình gặp nhau ở cổng trường đó, là ngày mà...Thất Quỷ đã đồng ý mình." Giọng nói của Ảnh Hy nghe như là hấn đang rất vui.

"Chắc chắc!... Giấc mơ của Thất Quỷ vậy là thành hiện thực rồi." Tịnh Hiếu nắm chặt tay nhỏ. "Nói cái gì vậy? Tịnh Hiếu thật là đáng ghét!" Thất Quỷ mắc cỡ trả lời lại nó.

Ân Từ bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng: "Tịnh Hiếu à, 3 ngày nữa là tới sinh nhật của em rồi phải không?" Nhỏ gật đầu.

"Chị bàn với ba mẹ em rồi, chị muốn rủ cả nhóm câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ mình đi du lịch mấy ngày. Xem như mừng sinh nhật em luôn."

"Cái gì? Sinh nhật năm ngoái của em ngay cả mời mấy đứa bạn tới dự mà nó còn không tới." Vậy mà bây giờ còn định đi du lịch? Nó thà không tổ chức còn hơn. Quên đi! Quên đi!

"Có bắt em phải trả phí đi du lịch đâu, làm gì mà căng thẳng vậy?!"

Ai nói là nó tiếc tiền? Nó chỉ sợ xảy ra giống như chuyện năm ngoái.

"Nghĩ kĩ đi...Đi du lịch thì cần làm bao nhiêu việc..."

"Tụi mình sẽ đi du lịch tại khu nghỉ mát mới mở do một người nước ngoài đã khai phá ra nó để nghỉ mát, ở đó có biển, phong cảnh lại đẹp như tranh vẽ vậy, mà cũng không xa lắm." Thật ra Cảnh Thần mới chính là kẻ chủ mưu đã vẽ ra cái kế hoạch du lịch này.

"Em tưởng tụi mình đi Bắc Cực à?" Ân Từ nhìn cái vẻ mặt khốn khổ đang méo mó của nó.

"Nghe nói ở đó đẹp lắm." Thất Quỷ hào hứng. Ảnh Hy nói theo: "Chỉ cần nơi nào có Thất Quỷ, nơi đó sẽ đẹp như là tiên cảnh vậy."

"Tụi chị muốn đi lâu lắm rồi, mà chẳng có được dịp nào cả, và lại chẳng có thời gian nữa." Ân Từ và Đăng Ảnh cùng nói.

"Cho nên...em đã nói là muốn đi hồi nào đâu!" Không ai chịu nghe nó nói gì cả. Nó giận dữ đập vào bàn một cái!

"Sao lại phá vỡ không khí đang vui vẻ này của mọi người chứ?" Cảnh Thần nhắc nhở, nó nhìn vào những đôi mắt đang rực sáng niềm vui của mọi người xung quanh.

Nó sai rồi. Nó không nên nổi nóng như vậy.

"Vậy mình sẽ thông báo cho mọi người thời gian sau nhé? Để mình liên hệ với mấy công ty lữ hành trước." Ân Từ biết, Tịnh Hiếu cũng chịu rồi. Tịnh Hieu cau mày nhìn chị nó.

Sau đó, cả 6 người bọn họ cùng nhau ngồi uống trà, tán phét, và còn đánh bài nữa trong cái khung cảnh thoáng mát và thoải mái tại tầng số hai ở Ngự Cảnh Lâu. Vậy là hết một buổi chiều.

Đối với Tịnh Hiếu, cuộc sống như vậy mới đích thực là cuộc sống trước đây của nó. Cho dù tiết trời mùa hè có nóng bức đến mấy, được tụ họp cùng bạn bè trong khoảng không gian mát mẻ như vậy, thì thật là vui vẻ và thú vị biết bao.

Màn đêm dần buông xuống, vậy là trời cũng đã tối rồi.

Cảnh Thần ra ngoài nghe điện thoại, sau khi quay lại, hắn làm một cái nháy mắt với Ân Từ và ám thị gì đó.

"À, mình cần đi nhà vệ sinh một chút."

Đăng Ảnh cũng đứng dậy.

"Em cũng đi, em đi nữa!" Thất Quỷ cũng lọt tọt theo anh nó.

"Vậy mình đi chung luôn." Ảnh Hy dường như không nỡ rời con bé một bước.

Tịnh Hiếu thắc mắc về cái hành đồn kị quặc của 4 người bọn họ, đi vệ sinh mà cũng đi chung là sao?

"Cậu...có đi không?" Nó hỏi Cảnh Thần.

"Thôi, mình đừng có như vậy." Cảnh Thần trả lời nó: "Cậu qua đây đi." Tịnh Hiếu đứng dậy và đi thẳng về phía khung cửa sổ. Đập vào mắt nó là một mảng cỏ xanh rì phía dưới, từ đây, nhìn bầu trời sắp về đêm của mùa hè thật là trong mát.

Cảnh Thần ấn vào cái nút màu xanh lá trên tường. Cánh cửa sổ tự động mở ra. "Oa!..." Nó ngạc nhiên thốt lên một tiếng.

"Ngắm cảnh đêm như vật thật là tuyệt phải không?" Cảnh Thần lúc này như một vị pháp sư thần thông nắm trọn cả đất trời trong tay vậy.

"Tuy là hơi nguy hiểm..." Tịnh Hiếu nhìn ra phía trước từ cái vị trí nó đang đứng, hoàn toàn trống không.

"Cậu còn nhớ...lần đầu tiên mình gặp nhau không?" Còn Cảnh Thần thì không thể nào quên được, "Ngày hôm đó, trước cửa Ngự Cảnh Lâu, mình đã đụng vào cậu. Trước đó không lâu...ông ngoại mình đã qua đời."

Hắn cười, cười để che giấu cái nỗi buồn đang ngời lên trong lòng hắn, rồi nói tiếp: "Lúc đó mình vẫn còn buồn lắm, trong đầu mình chỉ toàn là hình ảnh và kí ức về ông. Thế nhưng...cậu có biết những người bên nhà mẹ mình lúc đó lại đang bàn tính chuyện gì không? Họ tranh tài sản, về mặt họ lúc đó trông thật là khó coi..."

Cảnh Thần cũng không muốn nói như vậy, nhưng Tịnh Hiếu biết hắn chắc là cũng đề ý đến thái độ của họ lắm.

"Mình thật không muốn phải đối diện với những người họ hàng không có nhân tính như vậy, nên mình đã bỏ chạy ra ngoài."

Sau đó, mẹ hắn đã đuổi theo, muốn gọi hắn quay về nhưng không được.

Vì hắn đề ý, nên đâm ra hắn thất vọng, thất vọng trước sự vô tình của họ.

"Từ khi theo mẹ về Trung Quốc, xa người chú đang kính ở Nhật của mình, người quan tâm mình nhất, tốt với mình nhất...chỉ có ông ngoại, lúc nhỏ mình còn có một người em họ rất thân nữa."

Nhưng, cứ theo dòng chảy của thời gian, ông ngày càng già nua, còn hần ngày một trưởng thành, và những gì đã qua đi đã không còn trở lại được nữa."

"Mình với thằng em họ hồi nhỏ rất thân nhau, nhưng khi hai đứa ngày một lớn hơn, suy nghĩ của mỗi đứa cũng khác, nên tụi mình ít thân nhau hơn, mình cho rằng điều này cũng bình thường thôi. Nhưng cho đến một ngày, nó nhìn mình bằng một ánh mắt giận dữ với một thái độ hỗn hào, mình biết anh em mình sẽ chẳng còn được như ngày xưa nữa." Cảnh Thần cảm thấy như mình đơn độc hơn.

"Sao vậy?" Tịnh Hiếu hỏi nguyên do: "Sao nó lại ghét cậu?"

"Vì những tranh chấp của người lớn mà ra cả, họ đã can thiệp vào mối quan hệ của anh em mình." Và thế là tình thân của anh em hần giờ đây mỏng manh và rời rạc như những hạt bụi.

"Mình thấy những người đáng để mình kính trọng ngày càng ít đi, nhưng...từ khi gặp cậu...gặp mọi người." Lời nói của hần làm cho người khác phải liên tưởng... Thế nhưng Tịnh Hiếu lại chẳng cảm thấy gì cả.

"Người thân và bạn bè đều rất quan trọng, vì thế cậu hãy..."

"Suyt..." Cảnh Thần đặt ngón tay lên môi nó: "Tịnh Hiếu này, trăng hôm nay đẹp quá ha!"

Nhỏ quay lại nhìn ánh trăng đang tỏa sáng bên ngoài cửa sổ. Một điều kỳ diệu bên ngoài đang chờ đón nhỏ.

Là cái gì đây?

Từng ngọn đèn ở đám cỏ dưới sân lần lượt tỏa sáng từ gần đến xa, rực rỡ nhất là ngọn đèn cuối cùng, ở phía xa nhất. Đây quả là một điều kì diệu dành cho nó.

Trong căn phòng ấy bỗng vang lên tiếng nhạc, một bài hát quen thuộc với nó, bài "Thiên nga".

Em là con thiên nga của anh, anh là người hùng của lòng em.

Những làn gió dưới đôi cánh này của em đang chờ đợi tiếng anh gọi.

Nơi nào sẽ là bến bờ cho em? Em chỉ muốn đáp xuống bờ vai anh.

Để thi thắm vào tai anh, và cho anh cảm nhận sự ấm áp trong em.

Em là con thiên nga của anh, và anh là người hùng trong lòng em.

Anh là mặt hồ trong xanh phía dưới kia, đang chờ đợi em đáp xuống.

"Đừng!!!"

Đó là tiếng pháo hoa. Trong khung trông hiện ra một khung cảnh hết sức kì diệu và lãng mạn, đó là hình một chiếc lồng xoay thật lớn và tinh mỹ được bắn ra từ tiếng súng ban nãy.

Chính giữa là cái trục xoay màu hồng rất đẹp, và xung quanh nó là mấy cái ghế xoay và những sợi dây cáp, tất cả chúng đều được tạo ra từ sự kỳ diệu và tinh xảo của pháo hoa.

Màu sắc rực rỡ của nó làm nổi bật lên cả một nền trời đêm huyền diệu, hết như một cái lồng xoay thực thụ rực rỡ đầy màu sắc đang lơ lửng giữa trời,, những hình ảnh ấy từ từ tan ra, biến đi trong không trung rồi lại xuất hiện sau những tiếng "Đừng! Đừng!..."

Trông như là một khung cảnh của khu vui chơi thu nhỏ trên không trung vậy. Đây quả là một cảnh tượng đẹp như mơ, không biết đã có nơi nào từng xuất hiện một cảnh tượng như thế này hay chưa?!

Âm nhạc, pháo hoa và ánh đèn.

Đây thật là một cảnh tượng khó phai, một màn biểu diễn tuyệt vời và ấn tượng. Tuy có chút khoa trương nhưng lại không tỏ ra quá xa xỉ.

Màn biểu diễn pháo hoa kết thúc, xác pháo rơi là tả từ trên không trung xuống mặt đất.

Tịnh Hiếu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm những vì tinh tú trên bầu trời bao la, ngắm xác pháo rơi là tả bên ngoài, và cả những vệt khói còn sót lại sau những tiếng bắn đùng đoàng phát ra từ ngọn súng.

"Tại sao?..."

"Đề chúc mừng sinh nhật cậu." Cảnh Thần vẫn không nguôi đi cái ý muốn trêu chọc nó: "Nhưng chỉ với cái lý do như vậy thôi vẫn chưa thật sự thuyết phục lắm."

"Vì mình đã nói là mình thích lồng xoay, nên...hôm nay cậu đã làm cái này cho mình xem?" Tĩnh Hiếu nhìn hấn.

Không biết hấn đã tốn hết bao nhiêu tâm huyết để nghĩ ra một màn pháo hoa như thế này nữa? Làm thế nào mà hấn nghĩ ra được những thứ như vậy? Và làm sao để thực hiện nó? Cảnh Thần sao lại vì nó mà làm những việc này chứ?! Và sao lúc này đây, cả một lời cảm ơn nó cũng không nói nổi nữa?!

"Thật là phung phí! Mẹ cậu chắc sẽ phát khóc vì sự lãng phí này của con trai bà đấy!" Tĩnh Hiếu len lút chùi mấy giọt nước mắt đang sắp rơi trên mặt nó.

"Vậy cũng đâu có sao, nếu mẹ muốn khóc thì mẹ cứ việc khóc." Cảnh Thần như đang an ủi một đứa trẻ, hấn lấy tay lau nước mắt cho nó, miệng hấn nở một nụ cười đẹp đến mê hồn. "Vì cậu thích lồng xoay, còn mình thì...chỉ thích cậu."

Tĩnh Hiếu thôi khóc, nó bối rối nhìn Cảnh Thần: "Cậu nói cái gì?"

"Đừng có tự làm cho mình và người khác thấy lúng túng vậy chứ." Trong nụ cười của Cảnh Thần hình như có mang cái vẻ gì đó trách móc nó.

"Còn cậu cũng thôi nói những lời dối mình dối người vậy đi." Khi nó nói với hấn cái gì mà "Sau này đừng có trọng sắc khinh bạn như vậy nữa đó", chẳng phải là nó đang tự lừa dối bản thân đó sao?

"Cậu cũng thôi nghĩ viễn vông lung tung mà vứt bỏ tất cả đi." Vẫn còn một số việc đang đợi đích thân nó giải quyết.

"Và...cậu cũng đừng nói những lời nói tàn nhẫn vô tình như trước đây nữa, như vậy mình đau lòng lắm." Cảnh Thần khoác nhẹ tay lên vai nó, "Cậu từng nói, mình giống biển, sau đó mình nghĩ...biển chính là 1 điểm dừng. Vì thế điểm dừng của cậu, cũng là biển."

Tĩnh Hiếu vịn vào vạt áo trước mặt hấn, nhưng nó không dám ngẩng đầu lên.

"Cậu nói...Người cậu thích...là mình à?"

"Là từ khi mình bắt đầu gọi tên cậu, khi mình lược bỏ đi từ bạn trong cái tên Bạn Tĩnh Hiếu." Cảnh Thần tựa cằm vào đầu nó, "Mấy ngày chuẩn bị cho buổi lễ tốt nghiệp của các anh chị mình bạn như vậy, cũng là vì chuẩn bị cho buổi bắn pháo hoa ngày hôm nay, mình tắt bật chạy đông chạy tây..."

Vậy là rõ rồi, tất cả đều là vì nó.

"Cái tên Tĩnh Hiếu hiện thể trong bài hát mà tụi mình biểu diễn lần trước đều muốn nói đến tình cảm thầm kín mà mình dành cho cậu, vì thế mà mình đã lấy tên cậu vào đó. Bây giờ thì hiểu chưa hả nó?" Cảnh Thần nở một nụ cười tươi vui nhìn nó.

Tĩnh Hiếu "Hả" lên một tiếng, rồi sau đó cả niềm vui lẫn những giọt nước mắt xúc động của nó hòa lẫn vào nhau.

"Đừng có nghĩ lung tung nữa, cậu vẫn chưa trả lời mình đó."

Tĩnh Hiếu tự chất vấn bản thân mình, thật ra, trong lòng nó câu trả lời cũng đã rõ rồi đó chứ.

Cái cảm giác bất an khó chịu khi nghe hấn tâm sự rằng hấn đã thích một người, rồi cái cảm giác lo sợ khi phải giữ khoảng cách với hấn, cả cái cảm giác thoải mái và vui vẻ khi đi bên hấn, tất cả đều xuất phát từ một trái tim và một tâm trạng cả.

"Tuy là cậu cũng rắc rối như vậy..." Tĩnh Hiếu cố gắng bình tĩnh hết sức có thể, nó nở một nụ cười cao ngạo nhìn hấn trả lời: "Nhưng nếu mình không nhận lời vào lúc này, chắc sau này sẽ còn rắc rối hơn nữa."

"Ừm...như vậy thì hơi tội nghiệp cho cậu rồi."

"Ai khiến tôi phải gặp nhiều chuyện xui xẻo đến tận giờ chứ."

Cảnh Thần nhìn Tĩnh Hiếu, một đứa con gái trong trắng khiến hấn phải rung động, tuy hay trốn tránh trách nhiệm, nhưng nó lại rất nhiệt tình trong công việc. Kể từ lúc này, Cảnh Thần sẽ thay đổi cái cuộc sống tẻ nhạt vô vị vốn có trước đây của nó.

Con vịt con xấu xí rồi cũng có ngày được biến thành nàng công chúa thiên nga xinh đẹp, đây là một sự lột xác hoàn toàn có thật.

Tuy rằng, Tĩnh Hiếu sẽ không tán đồng với cái quan điểm này. Nhưng đối với nó, những người được mang cái biệt danh vịt con xấu xí, hình như có sức quyến rũ hơn ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chuyến Du Lịch Đáng Tiếc

Bình minh, luôn là một bức tranh khung cảnh đẹp nhất, trong lành nhất, và dễ chịu nhất của một ngày.

Từ buổi sáng tinh mơ, mẹ Tịnh Hiếu đã dậy chuẩn bị mọi thứ: nào là quần áo, giày dép, vật dụng cá nhân,...tất tật những gì cần thiết cho chuyến du lịch biển ngắn ngày của nó cùng với những người bạn thân thiết trong câu lạc bộ "Theo buổi Ước mơ". Sau đó, bà lên phòng cô con gái yêu quý và đánh thức nó dậy: "Tịnh Hiếu à! Dậy thôi!"

"Trời sáng chưa vậy mẹ?" Hình như đêm qua nó không ngủ được, "Dậy sớm vậy làm gì?" Nó mệt mỏi nhấc cái thân người còn đang ngái ngủ.

"Còn nói xằng gì nữa? Cũng phải dậy ăn sáng rồi đi chứ!"

"Dạ..."

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 17 của Tịnh Hiếu.

Ngồi ăn sáng, nó mở to miệng ngáp một cái, rồi lại mở to miệng cắn một miếng bánh mì.

"Tịnh Hiếu này, điện thoại của con này giờ nó cứ reo liên tục đó." Nói rồi bà mẹ nó đưa cho nó chiếc điện thoại vừa lấy ra từ phòng con gái mình.

Nó cắn một miếng bánh mì, và nhìn vào điện thoại: là điện thoại của Cảnh Thần. Thế là nó vội vàng ngấu nghiến nào là bánh mì, trứng ốp la, rồi cả tương ớt nữa vào cái miệng bé xiu, rồi chuẩn bị ba lô.

"Con đi đây mẹ ơi!"

"Nhớ rõ những điều mẹ dặn chưa đó? Phải tự chăm sóc cho bản thân nghe chưa? Đến lúc đó không phải cứ đợi người khác đến chăm lo cho mình đâu đó!" Nhưng nói không chừng chắc nó cũng chỉ biết dựa dẫm vào mỗi chị Ân Từ. Mẹ cũng lo nhiều thật, đã nói với nó cả một đêm hôm qua rồi, vậy mà chưa đủ hay sao? Nhưng dù thế nào, hôm nay quả là một sự khởi đầu đầy màu sắc.

Đi đến chỗ rẽ, nó đã thấy Cảnh Thần đang đứng đó đợi. Hắn đeo một cái ba lô màu xanh ngọc bích, trông đẹp và xịn tin đó chứ.

Trước đây, cũng tại chỗ này, Ân Từ đã từng nói hai đứa nó là một đôi rất hợp. Một đứa mạnh mẽ, sâu sắc như là biển vậy, còn một đứa thì độ lượng, và tài giỏi.

"Đợi có lâu không? Vì mẹ cứ bắt mình ăn sáng rồi mới cho đi." Thảo nào khi đi học lúc nào nó cũng có sẵn đồ ăn sáng do mẹ nó chuẩn bị, càng tiết kiệm thêm được chút thời gian rồi, ngày nào nó cũng ngủ tới trưa mới dậy.

"Vậy đã ăn no chưa? vì mình không muốn để cậu đợi lâu, nên mới đến sớm." Nhìn nhỏ, Cảnh Thần đưa tay chùi bột bánh mì còn dính trên mép nó, "Thì ra là ăn bánh mì à, còn dính vụn bánh mì này..."

Tịnh Hiếu đỏ mặt mắc cỡ, nó đẩy tay Cảnh Thần ra và lùi về phía sau mấy bước: "Cậu..."

"Mình làm sao? Tại cậu không để ý chứ bộ?" Cảnh Thần thích thú cười phá lên.

"Đi nhanh thôi, đi nào, kéo Tiểu Từ chờ lâu lại mất mình." Nó nắm ba lô Cảnh Thần và kéo hắn theo, "Khoan đã...chờ mình một chút." Cảnh Thần nói. Hắn định làm cái gì nữa đây? Tịnh Hiếu đành đứng lại chờ hắn vậy.

"Cậu cho rằng bọn mình cứ như vậy mà xuất hiện trước mặt mọi người à?"

"Vậy...vậy thì làm sao?" Nó vẫn chưa hiểu ý hắn.

Cảnh Thần kéo tay nó khỏi cái ba lô của mình, sau đó nắm chặt tay nó, "Như vậy mới phải."

Cảm giác ấm áp truyền qua các ngón tay rồi len lỏi vào tim nó, nó nhỏ đến mức khó có thể diễn tả được, nhưng cái hơi ấm đó như lan truyền khắp cơ thể nó vậy. Cái cảm giác kỳ diệu đó, tuy rõ ràng mà khó nói, nhưng ai cũng có thể hiểu được.

"Bây giờ thì đi được rồi." Cảnh Thần nắm tay nhỏ. Hai đứa bắt đầu đi đến chỗ hẹn với mọi người.

Nhìn thấy cặp tình nhân đang thẹn thùng này, mọi người đều cười ồ lên.

"Lúc trước, khi Cảnh Thần nói với tụi chị về cái ý tưởng tỏ tình của nó, chị đã bị cảm động bởi sự chân tình của nó, cho nên, chị đã quyết định rồi. Tịnh Hiếu này, nếu em không đồng ý nó, coi chừng chị cheo em một trận như từ đó!" Ân Từ nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ, "Bây giờ chỉ còn mình chị, nên chị cũng phải cố gắng lên mới được."

"Tiểu Từ à,... sẽ ổn thôi mà..." Vì Ân Từ là Hoàng Hậu Bảy Sắc, và là chủ nhiệm của tụi nó mà.

"Tịnh Hiếu à, lên xe nhanh thôi." Thất Quỷ gọi nó.

Khi cả bọn tụi nó vừa lên xe, mọi người trên xe đều nhìn bọn nó với vẻ mặt hiếu kỳ. Ba đứa con trai với tướng mạo khôi ngô và cả ba cô thiếu nữ rất dễ thương nữa, cả bọn 6 người như tạo thành một sợi dây của sắc đẹp vậy.

"Vui ha!" Thất Quỷ nói với Ảnh Hy, "Lần đầu tiên cậu đi chơi với mọi người thế này à?" Ảnh Hy cũng cảm nhận được niềm vui đó của con bé, hắn đưa tay vuốt mái tóc của nhỏ; "Trước đây sao các cậu không tổ chức đi chơi?"

"Vì..." Nét mặt nhỏ tự nhiên trĩu xuống như đang rớt từ thiên đân xuống địa ngục vậy. Nó quên rằng...Ảnh Hy vẫn chưa biết gì về quá khứ của mình, nếu như cậu ta biết rồi, liệu cậu ta có bỏ rơi nó không?

"Vì không có dịp nào đi à?" Ảnh Hy đoán.

"Ừ...Và lại, trước đây mình cũng không có nhiều bạn như thế này." Nhỏ một mồi cựa quậy với cái chỗ ngồi của mình, "Cậu buồn ngủ à?" Nói rồi Ảnh Hy cho nhỏ tựa vào đầu mình.

Tịnh Hiếu ngồi phía sau, vô tình nghe được cuộc nói chuyện của bạn mình, nó quay qua Cảnh Thần hỏi nhỏ: "Nếu Ảnh Hy thật sự thích Thất Quỷ, thì...cho dù cậu ta có biết cũng không sao cả?"

"Ừ. Nhưng tụi mình không thể chắc chắn được." Cảnh Thần không thể không lúng túng trước đến trường hợp xấu nhất xảy ra, "Ảnh Hy là người thế nào chúng ta vẫn chưa biết rõ mà?"

"Tuy nói vậy..." Ân Từ cũng chen vào: "Nhưng Thất Quỷ cũng như một đứa con nít lạc đường vậy, cho nên Ảnh Hy phải cứng rắn và mạnh mẽ để bảo vệ và dẫn dắt con bé."

"có khi cứ để họ như vậy lại hay, mình là người ngoài không thể tùy tiện xen vào được." Cảnh Thần nói.

Đằng Ảnh vẫn im lặng ngồi đó, Ân Từ quay qua nhìn cái vẻ trầm tư của anh, "Sao?" Đằng Ảnh đã chú ý tới ánh nhìn của Tiểu Từ.

"Không có gì." Ân Từ chợt dạ: "Mình chỉ muốn nhìn xem vì sao cậu lại quyến rũ đến vậy."

"Là lưu manh giả danh tri thức đó, cái vẻ ngoài của mình nó dễ dàng đánh lừa người khác lắm." Đằng Ảnh đùa với cô.

Còn Tịnh Hiếu lúc này, vì cả đêm qua thiếu ngủ, nên nó gục người vào Cảnh thần và tiếp tục đánh một giấc nữa. Thật ra, Cảnh Thần cũng không cảm thấy như vậy là thân mật quá mức, vì hắn biết trong đầu Tịnh Hiếu lúc này, hắn chỉ được xem như một người bạn thân thiết mà thôi, "tịnh Hiếu à, phục cậu luôn đó!..." Hắn thì thầm.

Mãi cho đến khi quang cảnh của biển đập vào cửa kính chiếc ô tô du lịch của bọn nó, Tịnh Hiếu mới mơ hồ tỉnh dậy. "Đến giờ ăn tối chưa?" Nó lúc nào cũng chỉ ăn với ngủ. Hồi xong, nhỏ nhận ra mình đang mượn đùi của người ta làm gối.

"Cậu..." Nó không biết phải nói gì nữa. "...Ăn mất miếng đậu của tôi rồi." Cảnh Thần tiếp lời nó

"Nằm mơ à!" Tịnh Hiếu đánh vào đùi hắn một cái thật là mạnh.

"Trời ơi! Tưởng mình là thần thánh à..." Cú đánh của nó khiến hắn đau lắm chứ, "Cái chân đã tê thế này...là do cậu đó." Cảnh Thần xoa xoa cái chân tội nghiệp.

"Mình đâu có cố ý, sao không gọi mình dậy?" Tịnh Hiếu biết hắn không gọi là vì để nó được yên giấc.

Dù có khó chịu đến thế nào hắn cũng cố gắng mà chịu đựng, vì thế mà nãy giờ hắn không dám nhúc nhích lấy một cái, cứ ngồi im như vậy vì sợ nhỏ sẽ thức giấc.

"Mình sợ làm hỏng giấc mơ đẹp của cậu, mơ gì mà chảy cả nước dãi ra, ghê há!" Cảnh Thần khoái chí trêu nó.

"Cậu...nói xạo. Làm gì có chứ!" Tịnh Hiếu tuy phản kháng lại như vậy, nhưng hình như trong lòng nó cũng đang cảm động lắm. Cảnh Thần vẫn cứ nhìn nó cười, không trách cứ hay oán than gì về đôi chân đang mỏi của hắn nữa.

Cảnh biển ở đây thật là đẹp.

Theo lịch trình, đến chiều đoàn du lịch sẽ đến khu biệt thự nghỉ mát.

Bờ biển dài với những đợt sóng trắng xóa...Gió biển lồng lộng

Đến biển nghỉ mát là mong muốn của rất nhiều người, sự dễ chịu của gió biển và cái cảm giác khi chơi đùa cùng những con sóng khiến người ta quên đi những mệt mỏi, lo toan của cuộc sống thành thị, làm cho tâm hồn con người trở nên thoải mái và sáng khoái hơn.

Biển là một không gian đầy màu sắc.

"Là biển, là biển đó!" Thất Quỷ vui sướng kéo Ảnh Hy đi theo nó dọc theo bãi cát dài.

"Ồ đây đẹp thật, Tịnh Hiếu, em thấy sao?" Ân Từ hỏi nó. Tịnh Hiếu ậm ừ, nó chỉ gật đầu mấy cái cho qua chuyện.

"Nói cái gì đi chứ!" Ân Từ không hài lòng với cái cách trả lời của nó. "Biển à! Đều là nước cả thôi!" Rồi nó đưa tay lên miệng, và làm ra vẻ gào thét: "Ngựa à, ngựa thì có 4 chân!"

"Ghét ghê! Cảm xúc của chị bị em làm hỏng hết rồi đó!"

"Em có phải là nhà văn đâu!"

Vậy mà Cảnh Thần lại rất thích cái tính thẳng thắn này của nó, hần cười: "Không phải là muốn bơi rồi sao? Tụi mình vào phòng cất đồ đạc đi thôi!"

Thế là cả 6 người trẻ tuổi ấy đi đến căn biệt thự đã đặt chỗ trước, bọn con trai ở tầng 1, còn con gái ở tầng 2.

Tuy Tịnh Hiếu đã kiên quyết: "Em chỉ nằm đây tắm nắng thôi, chứ không bơi đâu", nhưng cuối cùng thì nó cũng bị bọn họ kéo xuống nước, sao mà dễ yên cho nó nằm đó được chứ? Hơn nữa, hôm nay là sinh nhật nó mà, cho nên nó phải vui cùng mọi người chứ!

Buổi tối, cả bọn còn chúc mừng tiệc chúc mừng cho nó/ Vậy là hôm nay Tịnh Hiếu đã trải qua một ngày sinh nhật khó quên nhất trong cuộc đời nó.

Nhưng, những việc khiến nó không thể quên được, sẽ vẫn tiếp tục xảy ra.

Họ điên cả rồi sao? Khuya như thế này rồi mà còn tổ chức trò "gan ai to hơn"?

"Thôi, giờ mọi người về phòng nghỉ ngơi đi." Tịnh Hiếu không chấp nhận lời đề nghị của cả bọn. Ảnh Hy, kẻ đã bày ra trò này thật đáng "chém" lắm.

"hôm nay là sinh nhật em mà, phải có trò gì đó góp vui chứ, hay là...em sợ?" Ân Từ thúc vào eo nó.

"Sợ cái gì chứ? Mình với cậu một nhóm, mình sẽ bảo vệ cậu mà." Cảnh Thần hào hứng. Hết cách rồi, cục diện đã hoàn toàn thay đổi, lúc này mọi người đều đứng về phía Ảnh Hy.

"Vậy mình sẽ nói lại cách chơi một lần nữa." Ảnh Hy biết, nãy giờ Tịnh Hiếu chả thèm nghe nó nói gì cả, "Bên cạnh biệt thự này có một khu vườn nhỏ, chính giữa nó có một cái vòi phun nước gọi là hồ Hứa Nguyên. Thông thường người ta muốn đến đó chỉ có thể đi qua con đường đã được tu sửa, nhưng hôm nay, trong chúng ta không ai được đi con đường đó, mà phải đi vòng khu vườn để đến đó. Đội nào đến trước sẽ là đội thắng cuộc."

"Đội thắng cuộc sẽ có quyền yêu cầu đội thua cuộc làm bất cứ việc gì." Ân Từ đắm chiêu suy nghĩ.

"Chẳng hạn như là yêu cầu Tịnh Hiếu đứng trước mặt mọi người và nói lớn rằng: Cảnh Thần à, mình thích cậu!" Đằng Ảnh giả dụ.

"Vây..." Tịnh Hiếu như tỉnh mộng: "Cảnh Thần này, có chết cũng không được để thua đâu nhé!"

Nhưng, Cảnh Thần chợt nghĩ, nếu như đội nó thua cuộc, thì tình hình sẽ thế nào đây?

Trăng hôm nay cao và sáng quá! Cảnh Thần nhìn ánh trăng sáng trong và thưởng thức khung cảnh thiêng liêng đó.

"Khung cảnh như thế này mà ngâm vịnh làm thơ thì thật là tuyệt!" Cảnh Thần nhìn Tịnh Hiếu ngân nga.

Nhưng đối với một đứa chẳng hiểu thế nào là phong thổ nhân tình như nó, lại vô tình ném ra một câu rằng: "Mình muốn chơi ăn gian quá đi!"

Phải không vậy? Nó mà lại nói những lời như vậy sao?

"Đằng nào có đi con đường đó cũng chẳng ai biết, vừa an toàn vừa tiết kiệm được công sức."

"Tịnh Hiếu! Chơi như vậy không hay đâu, hơn nữa đều là bạn bè với nhau cả, làm như vậy cậu sẽ cắn rứt lương tâm cho mà xem." Cảnh Thần tưởng nó nói thật, liền cho nó một thôi một hồi nào là đạo lý.

"Quả nhiên là như vậy..." Tịnh Hiếu như nhận ra điều gì đã khiến nó phải đau khổ, rồi tự nhiên vỗ vào miệng nó một cái: "Cậu cũng phát hiện ra rồi đúng không?"

Cảnh Thần rất hiểu những suy nghĩ thầm kín trong lòng nó, hần biết rõ lúc này nó đang suy nghĩ về một chuyện khác.

"giọng nói của tụi mình bây giờ đã có chút thay đổi rồi...tuy lúc đầu mình cảm thấy việc giọng nói giống nhau như vậy thật là xui xẻo, nhưng khi đã quen rồi thì thấy chả có gì nữa, bây giờ thì...cho nên đôi khi mình cảm thấy hơi cô đơn." Tịnh Hiếu bật cười, nó chẳng hiểu sao mình lại có những suy nghĩ như

vậy nữa.

Dù gì tại nó cũng đang tuổi lớn, đáng vóc. suy nghĩ, rồi cả giọng nói nữa, dần dần cũng được thay đổi theo hướng phát triển của cơ thể. Vì vậy giọng nói của Tịnh Hiếu bắt đầu có chút nữ tính hơn, còn giọng nói của Cảnh Thần cũng đã thay đổi khác trước.

"tuy không giống nhau nữa, nhưng mình sẽ luôn ở bên cậu, nên...cậu bây giờ không còn một mình nữa, cậu không phải sợ." Cảnh Thần điềm đạm nói.

"Ừm..."Nó thư thả chấp hai tay ra phía sau.

Điện thoại của Cảnh Thần đột nhiên reo lên. "A lô? Cảnh Thần à? Các cậu đã đến điểm xuất phát chưa?" Là Ảnh Hy.

Sáu người bọn họ lúc này phân thành 3 nhóm, xuất phát từ 3 điểm khác nhau, công cụ hỗ trợ duy nhất cho trò chơi là đèn pin, và tất nhiên điện thoại là phải đem bên mình phòng khi thất lạc.

"Đến rồi, và có thể xuất phát bất cứ lúc nào cậu muốn."

"Vậy thì 5 phút nữa nhé! Không được ăn gian đâu nhé...Tịnh Hiếu này, là cậu nói đó!"

"Biết rồi mà!" Tịnh Hiếu nghe hết những gì Ảnh Hy nói trong điện thoại, nó liền la lớn lên. Cảnh Thần cười một cái rồi tắt máy.

Năm phút sau, ba đội tự động xuất phát.

"Ồ đây nhìn cũng đáng sợ, nhưng xem ra cũng không nguy hiểm lắm!" Tịnh Hiếu chỉ có vẻ gì là sợ sệt cả, vì dù gì đây cũng là một khu nghỉ mát mà, chứ có phải là chôn rừng thiềng nước độc gì đâu.

"Cái trò này đúng là chán thật, nếu chúng ta đi nhanh một chút, chỉ cần nửa giờ đồng hồ là có thể tới." Cảnh Thần tay trái cầm đèn, tay phải dắt Tịnh Hiếu đi theo mình.

Trong màn đêm tĩnh lặng, đôi bạn trẻ nắm tay nhau đi, ánh đèn mờ nhạt phản chiếu vào từng khuôn mặt mỗi người, tựa như những vì tinh tú đang nhấp nháy tỏa sáng cả bầu trời đêm vậy.

"Ừm...Tịnh Hiếu!" Tay Cảnh Thần lăm lăm ra mồ hôi. "Gi?" Tịnh Hiếu hỏi nó.

"Mình rất thích cậu!" Hắn đỏ mặt.

"Đừng có nói những lời như vậy lần thứ hai nữa."

"...Không thích lặp lại, vì cậu cảm thấy rắc rối, vậy mới là cậu..."

"Ừ. Mỗi lần nghe mẹ mình cứ lặp đi lặp lại mãi một vấn đề là mình thấy mệt lắm."

"Cái đó...đâu có giống nhau." Cảnh thần muốn giải thích cho nó hiểu: "con gái...và kể cả Tịnh Hiếu...không phải là thích nghe những lời nói như vậy hay sao?"

"Nhưng nếu cậu nói: mình thích cậu, không phải mình phải trả lời lại rằng: mình cũng thích cậu, hay sao?" Tịnh Hiếu cảm thấy như vậy là chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cảnh Thần xiết chặt tay nó: "Vậy...chỉ cần mình nói thôi là được rồi. Tịnh Hiếu, cậu chỉ cần nói lúc nào cậu cảm thấy thích hợp." Tịnh Hiếu cười: "Giữa lời đấy nhé!"

Bất ngờ, Cảnh Thần bị hất chân, nó rơi vào cái hố to ngay trước mặt. Tịnh Hiếu ra sức kéo Cảnh Thần lại, nhưng nó quá yếu, thậm chí còn bị rơi luôn xuống hố cùng với Cảnh Thần nữa.

"A!..."

Tim đập thình thịch.

...

Thất Quỷ nắm tay áo Ảnh Hy, đi theo bước chân hắn.

"Thất Quỷ sợ bóng tối hả?"

"Ừ...Mình sợ từ hồi nhỏ. Hồi đó ba mình hay uống rượu...Ba mẹ lại cứ cãi nhau suốt, rồi mắng mình, đánh mình. Sau đó bắt mình nhốt trong một căn phòng tối om. Rồi sau đó...Ba mẹ mình đều mất cả...Mình không muốn nói tới chuyện này nữa." Thất Quỷ nghẹn ngào. Ảnh Hy cảm thấy hình như nhỏ đang khóc.

"Mình hay vậy lắm, chẳng có cứng rắn chút nào cả, hờ chút là khóc."

"Không sao, nhưng mà sao lại khóc? Bây giờ Thất Quỷ đang đi với mình, sao lại khóc như vậy? Lát nữa gặp Đăng Ảnh, kéo anh ấy lại tưởng mình ăn hiếp cậu, vậy thì oan cho mình quá!" Ảnh Hy quay qua, đặt hai tay lên vai nhỏ. Thất Quỷ không khóc nữa, nó cười rồi.

"Đi tiếp thôi, nếu mình thắng cuộc, có thể uy hiếp được Tịnh Hiếu." Hình như mọi người đều lấy Tịnh Hiếu ra làm "giải thưởng" cho trò chơi này hay sao ấy?

"Ừ. Mình đi nhanh đi." Thất Quỷ lấy lại tinh thần.

"Thất Quỷ này..." Ánh mắt Ảnh Hy hình như đang thay đổi.

"Hả?"

"Nếu một ngày nào đó mình phạm phải một sai lầm, cậu có tha thứ cho mình không?"

"Nói gì mà tha thứ với không tha thứ vậy chứ? Tội mình đâu còn khoảng cách gì nữa." Rồi cũng có một ngày Thất Quỷ phải nói cho hắn biết sự thật về nó của ngày xưa, cho nên nó cũng không mong đợi gì ơ cái từ "tha thứ" này cả.

Hắn đột nhiên ôm chầm lấy nhỏ: "Thất Quỷ!"

"Sao...sao lại...?" Nhỏ hốt hoảng.

Ảnh Hy vui đầu vào làn tóc của nhỏ: "Chỉ một phút thôi, cậu hãy giữ yên như vậy một chút thôi, được không?"

Tuy Thất Quỷ cũng chẳng hiểu vì sao lại như vậy nữa, nhưng nó cũng không từ chối lời thỉnh cầu này của Ảnh Hy.

"Được rồi, mình hiểu rồi!"

...

Quang cảnh của trung tâm khu vườn là vòi phun nước hồ Hứa Nguyên.

Cấu tạo của nó được thiết kế theo phong cách Hy Lạp, lối thiết kế độc đáo này khiến nó rất được nhiều du khách ưa chuộng, đồng thời góp phần tôn thêm vẻ đẹp huyền bí và quyến rũ cho khu vườn.

Chung quanh truyền thuyết về hồ Hứa Nguyên này, là câu chuyện kể về một đôi tình nhân ném đồng xu vào hồ và nói lên lời ước nguyện, tất nhiên lời ước này đã trở thành hiện thực.

Những giọt nước nhỏ xíu bắn ra từ chiếc vòi phun như phản chiếu vẻ đẹp của Ân Từ lúc đó.

"Hiếm khi chúng ta được đến một nơi như thế này vào một buổi tối đẹp trời như vậy, hay là mình ước một điều gì đó đi chứ." Chị ngồi xuống thành hồ và nói với Đăng Ảnh.

"Mình chẳng có gì để ước cả." Đăng Ảnh trả lời cô một cách dứt khoát.

Ân Từ nhìn anh cười: "Chắc cậu không nghĩ đến thôi, chẳng hạn như...mong muốn em gái mình sẽ được hạnh phúc, cậu có thể lừa ngời khác, chứ không qua mắt mình được đâu. Thất Quỷ bây giờ đã có Ảnh Hy, thật ra cậu cũng thấy hơi tiếc phải không? Đứa em gái yêu quý của mình giờ đây đã bắt đầu có cuộc sống của riêng nó, vừa thấy vui đồng thời cũng cảm thấy một chút mất mát."

Đăng Ảnh là một người sống rất khép kín, anh không thích khoa trương với người khác về bản thân mình, nhưng nhiều lúc những tâm sự trong lòng anh Ân Từ lại hiểu rất rõ, và tất nhiên anh cũng nhận ra được điều này.

"thật ra điều mình quan tâm lúc này là...Ừa, mà sao mấy đứa vẫn chưa xuất hiện vậy?"

"Ừ. Tội mình đã đến này giờ rồi, vậy mà sao vẫn chưa thấy đứa nào đến vậy không biết?" Ân Từ nhìn đồng hồ, nhận ra cô và Đăng Ảnh đã đến được 10 phút rồi. Lẽ ra giờ này tội nó cũng phải đến nơi rồi chứ!

"Hai cặp tội nhỏ này...không chừng..."

"Với cái khung cảnh lãng mạn này..." Ân Từ hy vọng bọn nó chắc không phải là đang ngồi dưới lùm cây nào đó nuôi muỗi.

Nói đến đây, điện thoại Ân Từ bỗng reo lên.

"Tịnh Hiếu gọi." Đăng Ảnh cau mày nhìn vào màn hình điện thoại của Ân Từ.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Tĩnh Hiếu mở mắt ra, nó thấy Cảnh Thần đang ôm chặt lấy nó, nhờ vậy mà nó hoàn toàn bình yên vô sự.

"Cảnh Thần, có sao không?" Nó không ngờ rằng Cảnh Thần lại xả thân bảo vệ nó đến vậy. Nếu hắn có xảy ra chuyện gì, chắc nó hối hận đến chết quá. Nhưng Cảnh Thần không sao, hắn chẳng bị thương ở đâu cả, cũng may.

"Minh không sao, còn cậu? Có bị đau chỗ nào không?" Cảnh Thần lo lắng hỏi nó.

"Cậu ôm mình cứng ngắt như vậy, là sao mà bị thương chỗ nào được..." Nếu có thì người bị thương là hắn chứ không phải nó.

"Vậy tốt rồi." Cảnh Thần chống hai tay lên miệng hô, "Toi rồi...hình như cái chân của mình?..."

"Hả?" Nó hốt hoảng: "Chân...bị gãy...chân?..."

"Chắc là bị sao rồi." Hắn cố đứng dậy.

"Cậu ngồi xuống đi!" Tĩnh Hiếu dìu hắn ngồi xuống: "Xả quần lên đi, xem bị thương ở đâu?" Mắt cá chân trái của Cảnh Thần sưng tấy lên. Tĩnh Hiếu thở dài: "Mẹ ơi, sao ở đây lại có một cái hố thế này chứ?..."

"Chắc là để bẫy thú hoang."

"Không phải chứ? Ở đây mà có thú hoang à?"

Cảnh Thần khoái chí cười phá lên: "Nói vậy mà cũng tin nữa?"

"May là cậu còn biết nói đùa đó!" Nó thật muốn đá vào cái chân đau của Cảnh Thần một cái cho bõ ghét.

"thôi mà, mình đau chứ sao không? Nhưng là người thì cũng phải vui tính một chút chứ! Cậu mau gọi điện cho bọn họ đi, chỗ này tuy không cao lắm, nhưng mình hết sức treo lên rồi."

Tĩnh Hiếu nhìn hắn, nó từ từ tiến về phía Cảnh Thần và...nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ấm áp lên trán hắn.

"Cảm ơn cậu."

"Là nhiệm vụ của mình mà."

Rất nhanh sau đó, Ân Từ và Đằng Ảnh cũng tìm ra được hai đứa, Thất Quỷ và Ảnh Hy cũng đã có mặt ở hiện trường. Tất cả họ cùng nhau kéo Cảnh Thần và Tĩnh Hiếu lên khỏi cái hố đó.

"Tĩnh Hiếu, sao lại bất cẩn vậy, sao lại để xảy ra chuyện này chứ?" Ân Từ lo lắng hỏi nó.

"Lần nào đi với Cảnh Thần cũng gặp chuyện xui xẻo hết, hic..." Tĩnh Hiếu giả vờ lạnh lùng nói.

"Còn...thất Quỷ với Ảnh Hy nữa, hai đứa làm gì mà để anh chị chờ lâu vậy hả? Có biết là anh chị rất lo lắng không?... Đúng là con nít mà!" Ân Từ trách mắng cả bọn bốn đứa nó.

Thất Quỷ nhút nhát chỉ trỏ vào Ảnh Hy. Đằng Ảnh chỉ biết ra can ngăn con giận của chị: "thôi, được rồi, không sao là tốt rồi, mình đưa Cảnh Thần về phòng thôi, xem chân nó ra làm sao."

"Chắc không sao...chị bị thương một chút à, cũng may là Tĩnh Hiếu không sao, nếu không mình biết ăn nói ra sao với mẹ nó đây?"

"Là lỗi tại em, nếu em không bày ra cái trò này, chắc đã không xảy ra chuyện." Ảnh Hy thành thật nhận lỗi.

"Ảnh Hy không có lỗi gì cả, là do cái hố này mà ra." Thất Quỷ giận dữ nhìn vào cái hố tội lỗi.

"Cậu nói có lý lắm." Tĩnh Hiếu gật đầu tán đồng với ý kiến của Thất Quỷ. Ân Từ cũng đã bớt giận, chị làm người dẫn đường dắt cả bọn về biệt thự.

Ngày hôm sau, bọn họ tìm người hướng dẫn hỏi về vấn đề cái hố trong khu vườn cạnh biệt thự, anh hướng dẫn viên ngạc nhiên hỏi bọn họ: "Sao các em lại biết có cái hố đó? Nó đã có cách đây cũng lâu rồi, nhưng xung quanh nó có đề bản báo mà, các em không nhìn thấy à? Và lại mấy ngày trước công tu đã cho người tới lấp cái hố đó rồi mà." Anh hướng dẫn viên còn chưa kịp hỏi "sao cậu nhón đẹp trai này lại bị ngã xuống hố" thì bọn họ đã chạy mất hút rồi.

Buổi chiều xe đang trên đường về, Cảnh Thần nhìn cái dáng ngủ an nhàn của Tĩnh Hiếu, lại nhớ đến chuyện tối qua.

Vận mệnh à, hắn sẽ chờ. Cảnh Thần cười, nụ cười của hắn tỏa sáng như tia nắng ấm áp vậy, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, hắn cũng sẽ bảo vệ nàng công chúa thiên nga bé bỏng này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hấn...không Phải Là Hoàng Tử Sao?

Mùa hè oi bức. Với cái tiết trời khó chịu như thế này, sướng nhất là được ngồi trong căn phòng có máy điều hòa, thưởng thức những loại thức uống mát lạnh, và còn có bọt khí bay xung quanh nữa chứ.

Hoặc cũng có thể đọc sách, lên mạng, đến khi nào mệt thì đánh một giấc thật là đã. Hoặc là nghe nhạc, xem chương trình tivi yêu thích.

Cứ như là đang hưởng lạc một cuộc sống nhàn hạ thần tiên vậy.

Tĩnh Hiếu dường như cũng đang trải qua một mùa hè như vậy đấy. Cho dù không biết bao nhiêu lần bị mẹ nó mắng nhiếc dữ dội lắm, nhưng nó cũng chẳng thay đổi được cái tính lười biếng và cái tính hưởng thụ đó của mình.

Chiều nay, nó nhận được điện thoại của Ân Từ, giữa tháng 8 là chị ấy bắt đầu nhập học, vì chỉ còn 1 năm nữa là chị ấy thi đại học rồi, cả Ân Từ và Đăng Ảnh đều đang rất bận rộn cho kì thi tốt nghiệp năm nay.

Sau ngày khai giảng, Cảnh Thần đã là chủ nhiệm của câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" rồi. Tĩnh Hiếu cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên lắm về điều này, vì thực sự hấn rất có khả năng. Chỉ có điều...ai sẽ là người có khả năng tiếp tục kế nhiệm hấn đây?

Nó gọi điện hỏi thăm Thất Quỷ, nhưng cái con bé này lại đang đi cùng Ảnh Hy, nhỏ còn nói cái gì mà tối nay sẽ đi ăn cùng Ảnh Hy và các bạn của hấn nữa? Tĩnh Hiếu cũng cảm thấy vui lây cho nhỏ, vì thật sự Thất Quỷ đã trở nên tốt hơn trước, nó mong sao Thất Quỷ sẽ khỏi bệnh, hòa nhập cùng với thế giới xung quanh.

Vậy mà nó mới ngồi vào máy tính chơi trò chơi điện tử được có một chút, điện thoại lại reo.

"Tĩnh Hiếu? Đến nhà Đăng Ảnh ngay!" Giọng Cảnh Thần đang căng thẳng.

"Hả? Bây giờ? Có chuyện gì vậy?" Nó vẫn đang đánh lá bài quan trọng trong ván bài nó đang chơi, nó không muốn ván bài bị gián đoạn, "Phải rồi, chân cậu sao rồi?"

"Khoan nói chuyện đó đã, mình rất lo cho Thất Quỷ...Nói tóm lại, cậu đến đây đi rồi mình giải thích sau." Không đợi nó trả lời, Cảnh Thần đã cúp máy. Tình hình như vậy nó đành phải đứng dậy và chuẩn bị đến nhà Đăng Ảnh.

"Chuyện gì vậy không biết...Trời nóng nực như vậy mà phải ra ngoài vào lúc này sao? Thất Quỷ đang có hẹn với Ảnh Hy mà." Nó càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ.

Đến nhà Đăng Ảnh, nó lễ phép chào.

"Chào anh! Chị Tiểu Từ cũng đến rồi à."

"Đã nói là chuyện quan trọng mà, sao cậu đến trễ vậy?" Cảnh Thần hấn học trách nó. Nó hiểu tính khí của cái tên này, nên cũng không thêm đôi co với hấn, "Rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?"

"Sáng nay mình nhận được 1 thông tin từ trường Thần Viên, bạn mình đã điều tra ra được một manh mối...Ảnh Hy, hấn chính là kẻ thứ hai trong băng nhóm đó, như vậy có nghĩa là hấn ta tiếp cận Thất Quỷ là có mục đích cả." Không phải nói Cảnh Thần phẫn nộ đến mức nào.

Nghe những lời này, tim của Tĩnh Hiếu như muốn vỡ ra.

"Vậy...hôm nay...bọn họ vẫn đi ăn với nhau à?"

"Thất Quỷ có nói là đi đâu không? Theo mình nghĩ, tụi mình đứng ở xa quan sát nó là được rồi, mình thấy tội nghiệp cho con bé quá!" Càng nghĩ, Ân Từ càng cảm thấy buồn hơn. Cứ ngỡ rằng Ảnh Hy đúng là chàng hoàng tử bạch mã trong mơ của nhỏ, hóa ra sự việc là thế này đây.

"Chúng ta đi nhanh thôi." Đăng Ảnh nóng lòng. Cảnh Thần có vẻ áy náy nhìn mọi người.

"Nếu ngay từ đầu chúng ta đề phòng trước được chuyện này, chắc đã không xảy ra sự việc như hôm nay."

"Tụi mình cũng chỉ mong Thất Quỷ được vui vẻ và hạnh phúc thôi mà." Tĩnh Hiếu biết trong chuyện này chẳng phải lỗi tại ai cả.

Bây giờ, điều quan trọng là nên giải quyết sự việc này thế nào đây? Bốn người bọn họ lập tức chạy đến chỗ Thất Quỷ và Ảnh Hy, chỉ thấy hai đứa đang

ngồi tán gẫu với mấy đứa bạn của Ảnh Hy nữa, trông bọn họ ăn mặc thật sành điệu. Thất Quỷ hơi e dè, nó ngồi sát vào ảnh Hy và nở một nụ cười tế nhị.

"Mình ngồi ở đây từ từ quan sát được rồi." Ân Từ đề nghị. Nụ cười của Cảnh Thần lúc này tuy có vẻ bình tĩnh, nhưng nụ cười ấy hình như không có chút hồn gì cả, đơn thuần chỉ là một nụ cười phát ra từ khóe môi thôi.

Nhân lúc Ân Từ và Đằng Ảnh không để ý, Tịnh Hiếu nói với Cảnh Thần: "Cậu đừng buồn, tinh thần căng thẳng như vậy là không tốt đâu, hậu quả chuyện này dù có thế nào cũng đâu phải là lỗi của cậu, mọi người đều có trách nhiệm cả."

"Mình đâu có căng thẳng, không có đâu." Cảnh Thần xác nhận lại với nó.

Tịnh Hiếu một mặt vừa nói "mọi chuyện rồi cũng ổn thôi", một mặt lại đang suy nghĩ tìm cách nào đó để phá vỡ cái không khí căng thẳng ngột ngạt này.

Bọn Tịnh Hiếu ngồi được một lúc, cuộc trò chuyện của bàn bên kia vẫn diễn ra suôn sẻ. Nhưng, những thay đổi thường chỉ trong nháy mắt. Cũng có thể, chỉ một chút nữa thôi.

"Chắc các cậu không biết? Thất Quỷ đây, đã từng chứng kiến cảnh ba mẹ mình bị xe đụng chết đó." Về mặt Ảnh Hy bỗng chốc trở nên lạnh lùng.

"Ảnh Hy...Cậu đang nói gì vậy?" Thất Quỷ hơi sợ hãi, nó muốn ngăn lời nói của Ảnh Hy lại.

"Có chuyện này sao? Oa!...Dễ sợ thật!" Mấy đứa kia cười khiêu khích nó, có mấy đứa con gái còn đứng lên đẩy nó ra xa khỏi Ảnh Hy.

"Thất Quỷ này, lúc đó sao nữa hả? Có phải là có nhiều máu lắm không?"

"Số mày cũng còn may đấy!"

"Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!"

Thất Quỷ la lên thảm thiết, nó bị hai tai lại, toàn thân bất lực và ngã gục xuống đất, nó khóc.

Đằng Ảnh vội vàng đến bên nó, anh ấy ôm chầm nó vào lòng.

"Thất Quỷ..."

"Ảnh Hy! Ảnh Hy!" Hình như nhỏ không biết Thất Quỷ đang ngồi bên cạnh và gọi mình, nhỏ cứ gọi tên Ảnh Hy, mà chẳng nói gì.

Đằng Ảnh và Ân Từ cùng ôm nó vào lòng, hy vọng nó sẽ bình tĩnh lại.

"Thất Quỷ à, là chị không tốt, chị đã không chăm sóc em tốt, Ảnh Hy là người xấu, em hãy quên nó đi. ĐỪNG mong gì ở nó nữa."

Chưa bao giờ Ân Từ lại xúc động như ngày hôm nay, một người vốn rất mạnh mẽ, cứng rắn như chị mà hôm nay cũng phải rơi nước mắt. Chị ôm nhỏ vào lòng, nhỏ tựa vào chị, hai người cùng khóc. Làm sao nhỏ có thể đối mặt với một xâu chuỗi những chuyện đau lòng như thế này đây?!

Sức chịu đựng của Cảnh Thần đã đến cực hạn, hấn đứng dậy trên đôi chân vừa mới khỏi của mình và bước về phía Ảnh Hy, nhìn chằm chằm vào mặt hấn với ánh mắt giận dữ.

Còn Tịnh Hiếu, nó đang ngồi cạnh Thất Quỷ, cũng xúc động lắm, nó chùi nước mắt đang đọng lại trên khóe mắt mình, đứng dậy, đâm vào mặt Ảnh Hy một cú thật đau. "Cậu có còn là người không hả?"

"Tôi biết các người cũng ở đây." Ảnh Hy chẳng tỏ vẻ gì trước sự có mặt đông đủ của bọn họ, hấn còn cao ngạo nói rằng: "Sở dĩ các người có mặt ở đây, là do đã có ai đó báo cho các người biết, cho nên tôi đã cố ý làm như vậy để cho các người được tận mắt chứng kiến.

"Là cái kẻ đó đã sai khiến mày à? Là vì mục đích *** hại câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ à?" Vì cái lý do nực cười ấy, mà hấn lại làm một chuyện tàn nhẫn như vậy sao? Cảnh Thần giận lắm, nó quay người qua Ảnh Hy, tính cho hấn thêm một quả đấm nữa.

Vậy mà Ảnh Hy lại không phản ứng gì cả.

"thôi đi! Cảnh Thần!"

Thất Quỷ rất đáng thương, nhỏ trong trắng và đáng yêu như một đứa trẻ vậy.

"Thất Quỷ, cậu..." Cảnh Thần không ngờ Thất Quỷ vẫn còn đang rất tỉnh táo.

"Mình...mình thích cậu như vậy." Nó quay qua nhìn Ảnh Hy, những giọt nước mắt trên khuôn mặt bé nhỏ của nó khiến người ta cảm thấy thương xót. "Trên đời này, ngoài anh mình ra, người mà mình rất yêu quý, chính là cậu."

Ân Từ ngen ngào rơi nước mắt.

Tịnh Hiếu giận đến nỗi cũng không nói được lời nào.

"Ngốc à..." Ảnh Hy đứng dậy, chùi vết máu trên khoe môi hắn, rồi vịn vịn chiếc cằm, "tôi muốn hại các cậu, nên việc tôi đến với cậu chỉ như một trò đùa thôi."

Thất Quỷ cũng không tỏ ra giận hờn hay oán trách hắn, con bé vẫn nhìn hắn với ánh mắt rất dịu dàng, nước mắt nó rơi xuống, đọng lại trên tray Ảnh Hy.

"Sao không mắng **** tôi đi? Cho rằng tôi không phải là một thằng xấu xa như vậy à? Vậy để tôi nói cho cậu biết." Ánh mắt Ảnh Hy căm hờn nhìn nó: "Hại Cảnh Thần ngã xuống hồ là tôi làm, cho hắn ta và Tịnh Hiếu cùng đi con đường đó là do tôi sắp đặt, mấy biển báo nguy hiểm cũng là do tôi giấu đi." Hắn như mất đi chính mình, hắn đã đánh mất bản thân mình.

Ảnh Hy cho họ một sự thật, sự thật này đến nỗi khó có thể chấp nhận được.

"Cậu không thích mình sao? Tại sao...mọi người không ai thích tôi hết vậy? Be mẹ không thích tôi, các bạn cũng rời xa tôi. Thất Quỷ không tốt sao? Thất Quỷ có lỗi gì sao?" Thất Quỷ niu tay hắn, trông con bé đáng thương như nó đã từng chịu đựng nỗi đau và mất mát trước đây vậy.

Ảnh Hy giật mình, hắn lùi lại, rồi xô con bé ra. Thất Quỷ đứng không vững nữa, con bé lao đảo mấy vòng rồi ngã ra đất, trong lòng cảm thấy đau nhói.

"Mặc kệ con điên đó đi, chúng ta đi thôi. Ảnh Hy à, tối nay đi đâu chơi đây?" Mấy đứa bạn của Ảnh Hy ném vào mặt nhỏ những cái nhìn bỉ ổi, rồi cười hi hã và kéo hắn đi theo mình. Ảnh Hy chỉ còn biết đi theo bọn nó, rồi hắn ngoái đầu lại nhìn Thất Quỷ, cái vẻ trong sáng từng có trong con người hắn đã mất.

"Thất Quỷ, đi về với anh." Đằng Ảnh âm ức dúi nó đứng dậy.

"Đằng Ảnh..." Ân Từ biết anh ấy đang phải chịu đựng một nỗi đau rất lớn.

"Nếu không phải...không phải mình đã từng nói...sẽ không bao giờ đánh bất cứ ai, mình tuyệt đối, tuyệt đối phải cho cái thằng Ảnh Hy này..." Đằng Ảnh không nói nữa, anh ấy dúi đứa em gái đáng thương của mình về.

Tịnh Hiếu đi bên cạnh nhỏ, nó vuốt lại cho nhỏ mái tóc đang rối bời.

"Tịnh Hiếu...mình qua nhà bỏ được không? Bỏ đưa mình về nhà bỏ...được không?"

Tịnh Hiếu hiểu tâm trạng của nhỏ lúc này, "Bất cứ lúc nào cậu muốn."

Làm gió đêm thổi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, như đang xoa dịu vết thương trong lòng họ.

Tịnh Hiếu vốn không thích cái cảnh ở nhà trống không buồn tẻ, cái cảm giác đó nó cô độc và trống vắng biết bao. Nó gọi điện báo cho ba mẹ, hôm nay có bạn nó tới chơi.

Kết quả là bà mẹ phóng khoáng thoải mái của nó đã mời cả đám cùng ở lại, vậy là hôm nay cả bọn đều ở lại nhà nó. Như vậy cũng không sao, chuyện này cũng đã khiến nó đã đau đầu lắm rồi, nếu bọn họ đều ở đây cùng với nó cả thì càng tốt.

Bước vào phòng khách, nó bắt gặp 3 khuôn mặt ỉu xiu nhìn nó.

"Có phải là xem phim kinh dị đâu chứ! Mọi người thôi đi,."

"Tịnh Hiếu, giao Thất Quỷ cho em đó nhé!" Ân Từ hiểu rõ, trong cả bọn, chỉ có Tịnh Hiếu mới có thể là chỗ dựa tinh thần cho Thất Quỷ lúc này. Giờ nhỏ đang nằm trong phòng Tịnh Hiếu, chắc là ngủ rồi.

"Em sẽ cố gắng." Nó chắc chắn: "Nhưng, mọi người ăn gì đã chứ?"

"Vậy...Nhà cậu có gì ăn không?" Cảnh Thần đến bên cạnh hỏi nó. Nó chỉ vào đồng hồ bên cạnh tivi: "Không phải là vật trang trí đâu."

Cảnh Thần thờ phào. Hắn nhìn đồng hồ rồi thở: "Mình thấy đề mấy thứ này ở đây đề trang trí cũng không tệ đâu."

"Khi cậu thấy đói mà lại lười nấu ăn, thì mì gói chính là loại thức ăn tiện lợi nhất." Nó cảm thấy như vậy vừa tiết kiệm thời gian và công sức cho việc nấu nướng, vừa lấp đầy được cái bụng đang đói của mình.

"Ừ. Nhưng bình thường những lúc đói bụng thì cậu cũng có tự lực cánh sinh đi nấu cơm cho mình ăn đâu." Cảnh Thần xăn hai ống tay áo lên: "Ăn uống như cậu sẽ không có đủ chất dinh dưỡng đâu."

"hình như Cảnh Thần muốn vào bếp à?" Đôi mắt Ân Từ đang tràn ngập niềm tin: "Chà...xem ra Tịnh Hiếu sướng thật!"

"Thất Quỷ chắc cũng đói rồi, lát nữa em làm một miếng cho nó ăn dùm anh với nha!" Đằng Ảnh nhờ Cảnh Thần.

"Tôi giúp mình với chứ, Tịnh Hiếu!" Vậy là hai đứa cùng nhau vào bếp.

Trời bắt đầu nổi gió rồi, cơn gió nhẹ nhàng mang đến cho người ta cái cảm giác của mùa hè. Hình như Tịnh Hiếu đang có điều gì đó muốn nói, nhưng nó không biết nên mở lời thế nào để có thể làm vui đi cái nỗi buồn này. "Cậu không sao chứ?" Nó quan tâm hỏi Cảnh Thần.

"Mình cũng không biết, cái cảm giác nghiệp chướng nó từ đâu đến nữa." Cảnh Thần vừa tìm kiếm gì đó, vừa nói với nó. Một người ít để tâm như hắn mà lại có những suy nghĩ như vậy à?

"Thất Quỷ rồi sẽ đẩy lùi được quá khứ." Cảnh Thần tự tin nói với nó, hắn mong nhỏ cũng sẽ có niềm tin vào Thất Quỷ như mình.

"Có cậu bên cạnh, mình tin Thất quỷ sẽ không sao."

"Ồ...Tay cậu đẹp quá!" Tịnh Hiếu khen ngợi đôi bàn tay trời cho sinh ra là để đàn của hắn, "Bàn tay này mà xuống bếp thì uổng quá!"

"Như vậy mới gọi là bù trừ chứ!" Cảnh Thần không có ý chê cười nó không biết nấu nướng: "Bây giờ cậu mới học cấp 3, nếu muốn học vẫn còn kịp đó.."

Tịnh Hiếu cầm theo một trái táo đi ra chỗ khác: "Đâu phải ai cũng có những bản năng thiên phú như cậu đâu."

Ngay đến cả cách thái đồ ăn của hắn mà cũng rất đẹp nữa, quả là một kỹ tài hiếm thấy.

"Mình lúc đầu chỉ là nấu cho mẹ ăn thôi." Nhắc đến mẹ là hắn vui sướng như vậy đó. Đây cũng là vì làm cho mẹ hắn nở mặt nở mày với thằng quý tử này mà thôi.

Cảnh Thần bắt đầu tập trung cho bữa tối của cả bọn, tịnh Hiếu chỉ ngồi làm việc riêng của nó.

"tịnh Hiếu...cậu ngược đãi với thực vật vậy?" Cảnh Thần nhìn trái táo đỏ tội nghiệp trên tay nhỏ đang bị tra tấn.

"Không thấy mình đang tía nó sao?" Nó trả lời mà không thèm ngẩng đầu lên nhìn hắn nữa. Cảnh Thần nhìn nó một hồi "Cậu tía ra yêu quái à?"

"Không, là cậu."

"Cậu...định làm cái gì vậy này?" Nhìn cách nhỏ chiến đấu với trái táo đỏ, thật là khó coi. "Không để ăn chứ để chơi à?" Nó trả lời một cách lưu loát như vậy, giống như là đã chuẩn bị từ trước rồi ấy.

"Mình nói...cậu đừng có làm người ta phát sợ nữa."

Tịnh Hiếu giận dữ ném một mớ vỏ táo vào hắn. Nó làm vậy tất nhiên là có lý do chứ, nó muốn tặng cái tác phẩm này của nó cho Thất Quỷ.

Khi nó và Cảnh Thần mở cửa phòng nó ra, đã thấy Thất Quỷ thức dậy. Con bé đang buồn bã ngồi trên giường.

"Đói chưa? Mình làm cơm cho cậu ăn đây." Cảnh Thần rất tự tin vào tài nấu nướng của mình. Thất Quỷ lắc đầu, xem ra tinh thần nó vẫn chưa được ổn lắm.

Tịnh Hiếu ngồi xuống cạnh nhỏ, nó đưa cho nhỏ trái táo do mình "thiết kế": "Đây là hình Cảnh Thần đó, cậu ăn đi." Thất Quỷ tuy đã cầm trái táo trên tay, nhưng nó cũng không buồn ăn nữa.

"Mình biết...lúc này cậu đang rất buồn, nhưng nếu cậu có thể khóc được, hãy khóc đi cho nhẹ nhõm, như vậy mình cũng cảm thấy an tâm hơn." Tịnh Hiếu rất vui vẻ và sẵn sàng cho nhỏ một điểm tựa. Thất Quỷ đưa trái táo vào miệng, không ngăn nổi dòng nước mắt rơi. Tịnh Hiếu thấy thương xót cho nhỏ, nó dùng đôi vai gầy yếu của mình cho nhỏ vùi đầu vào đó mà khóc, nhỏ cảm động khóc nức nở.

"Tịnh Hiếu, mình đang bị trừng phạt đúng không? Tại sao lại xảy ra nhiều chuyện hỗn loạn trong cuộc đời mình như thế này?"

"Mình biết." Tịnh Hiếu biết nó là một đứa con gái hiền lành, đáng thương. "Tất cả những điều này chỉ là một nỗi đau vật thôi, cậu đừng lo nghĩ nữa."

"Mình thật sự không thể...không thể quên được Ảnh Hy, mỗi khi nhắm mắt lại, hình ảnh cậu ấy lại hiện ra trong trí nhớ mình." Thất Quỷ nức nở, nó khóc nhiều lắm.

"Không sao cả, chuyện này có khi mất cả đời cũng không quên được. Hãy nhớ rằng cậu đã từng rất thích hắn, và những kỷ niệm đẹp đẽ của hai người trước đây, chỉ cần đó là những kỷ niệm đáng nhớ, cậu hãy giữ nó lại bên mình." Cảnh Thần hiểu, để quên được 1 người thật không dễ dàng chút nào.

Vết thương nào rồi cũng sẽ lành, có những chuyện ta không thể nào quên được, nhưng như vậy cũng không sao cả.

"tịnh Hiếu có biết không? Trước đây mình sợ bóng tối như thế nào...nhưng kỳ đi biển vừa rồi, mình nhớ lại những lời Ảnh Hy nói lúc ở trong khu vườn ấy, mình không còn sợ nữa, thật đó! Một chút cũng không." Thất Quỷ có thể vì những lời động viên của Ảnh Hy, mà trở nên một đứa con gái dũng cảm như thế này sao?

"Dù có chuyện gì đi nữa, tại mình vẫn luôn ở bên cạnh cậu, yêu thương cậu." Tịnh Hiếu nắm chặt tay nhỏ, truyền cho nhỏ sự ấm áp trong nó. Chỉ cần vẫn

còn tình yêu, hãy biết quý trọng nó.

"Dù sau này không còn Ảnh Hy bên cạnh nữa, bỏ cũng phải biết tự chăm sóc tốt cho bản thân, mất đi tình yêu đau có nghĩa là mất đi tất cả, bỏ phải tiếp tục sống cho thật tốt. Hơn nữa...Thất Quỷ à, cậu còn phải tìm cho mình một người khác xứng đáng hơn, và còn yêu cậu hơn Ảnh Hy nữa chứ."

Cỗ lễ sẽ mệt mỏi lắm, nhưng nó tin, nó cùng với Cảnh Thần, Đằng Ảnh, và Ân TỬ nữa, sẽ giúp nhỏ vượt qua được nỗi đau này.

"Nhưng...chẳng có cách nào cả, mình không thể...mình không làm được." Thất Quỷ đau khổ khóc. Tịnh Hiếu thở dài, nó ôm nhỏ vào lòng để nhỏ khóc nhẹ nhõm hơn.

Còn Cảnh Thần vẫn đứng một bên nhìn hai đứa nó, hần đang thầm cổ vũ cho Thất Quỷ, mong cho nhỏ sẽ sớm bình phục trở lại. Nhìn nhỏ khóc thảm thiết như vậy, không biết là trong những giọt nước mắt ấy có mang theo những điều đau buồn kia đi không?

Đợi đến khi nhỏ mệt mỏi rồi, Tịnh Hiếu dịu nhỏ nằm xuống giường mình. "Thất Quỷ này, bỏ có biết không? Ngủ là một phần đẹp nhất của cuộc sống đây."

"Đừng có truyền bá mấy tư tưởng kỳ lạ đó cho người khác chứ." Cảnh Thần ngắt lời nó: "Thất Quỷ nghỉ ngơi đi nha, ngủ một giấc xong cậu sẽ thấy đỡ hơn."

"Mình có nói bậy đâu." Đây chính là cái "đạo lý" mà nó đã đúc kết được mười mấy năm nay đó chứ.

"Tịnh Hiếu, Cảnh Thần à..." Thất Quỷ cười buồn: "Cám ơn các cậu đã luôn ở bên cạnh mình."

Tịnh Hiếu nhìn nhỏ nở một nụ cười ấm áp và hiền từ.

Thất Quỷ suy nghĩ một hồi rồi nói: "Mình muốn nhờ các cậu một việc này. Mình muốn gặp Ảnh Hy một lần, có lẽ sẽ là lần cuối cùng. Mình muốn...tạm biệt cậu ấy."

Cảnh Thần lạnh lùng nhìn nhỏ.

"Vậy bây giờ có thể gặp hần ở đâu?" Tịnh Hiếu hiểu rõ tâm tình của nhỏ. "Tịnh Hiếu!" Cảnh Thần không tán thành việc làm này của nó.

"Thất Quỷ...chắc là vẫn còn điều gì muốn nói với hần." Nó cố chấp nhìn Cảnh Thần.

"Nhưng nếu cái thằng đó lại nói những lời khiêu khích Thất Quỷ thì làm sao đây?" Cảnh Thần lo sợ hai đứa lại chuốc họa vào thân.

Thất Quỷ vội nói: "Không sao đâu! Mình đã chuẩn bị tinh thần rồi."

"Nếu là cậu thì sao? Cậu có mong được gặp đối phương một lần cuối không? Ít ra...cũng phải chào tạm biệt nhau một lần chứ." Tịnh Hiếu chất vấn hần.

Một kết thúc không đi đến đâu, với một lời chào đau thương cho lần gặp nhau cuối cùng, cả Tịnh Hiếu và nhỏ đều chọn cái thứ hai.

"Nói thật...mình không tin Ảnh Hy." Cảnh Thần cũng đang tiếp thu suy nghĩ của nó: "Nhưng, mình tin cậu."

"chiều ngày mốt có ngày thi đấu bóng rổ, Ảnh Hy chắc cũng tham gia thi đấu cho trường Thần Hoa, nếu mình đến đó, chắc sẽ gặp được cậu ấy." Thất Quỷ lại năn nỉ nó. Cảnh Thần đành gật đầu đồng ý.

"Đừng nói chuyện này cho anh mình và Tiểu TỬ biết nhé!" Thất Quỷ không muốn họ lo lắng, và lại nó sợ họ sẽ không cho phép nó làm chuyện này.

"Ừ được rồi. Thất Quỷ, cậu cứ an tâm mà nghỉ đi."

"Mình để thức ăn ở đây, khi nào đói thì cậu ăn đi nhé." Vừa nói, Cảnh Thần vừa đẩy Tịnh Hiếu ra cửa. thất Quỷ gật đầu, nó dần dần nhắm mắt lại, và đi vào giấc ngủ.

"Ngủ ngon, Tịnh Hiếu. Ngủ ngon, Cảnh Thần."

"Ngủ ngon."

Tịnh Hiếu thầm cầu nguyện trong lòng: Mong sao Thất Quỷ sẽ sớm vượt qua được chuyện này, bạn ấy sẽ vui trở lại, sẽ không đau buồn nữa, con sẽ dùng tất cả để đánh đổi niềm vui cho bạn ấy.

Vì Thất Quỷ là một đứa em, một người bạn luôn dễ thương và hiền hòa trong mắt mọi người.

Lá trên cây đã vàng úa hết, vậy mà thời tiết vẫn còn nóng bức như vậy.

Mùa hè này đã có nhiều chuyện xảy ra với Tịnh Hiếu, khiến nó cahwmg còn thời gian nào để hưởng thụ nữa.

Đây là lần thứ 3 tụi nó đến trường Thần Hoa, mỗi một lần đến, đều mang theo những tâm trạng không giống nhau. Cảm giác hồi hộp., nôn nao trong cuộc thi âm nhạc, rồi tâm trạng căng thẳng trong trận đấu bóng rổ... và cả tâm trạng bồi hồi, hoảng loạn trong lần gặp Ảnh Hy hôm nay.

Tụi nó nói dối Đăng Ảnh và Ân TỬ rằng đưa Thất Quỷ đi hóng gió cho khuây khỏa.

"Trận đấu sắp kết thúc rồi, Thất Quỷ này, cậu muốn đợi hấn ở đâu?" Cảnh Thần hỏi nó. "Đứng ở cái cây kia đi, đằng nào phải đi qua nó mới ra cổng trường được." Thần sắc nó lạnh như băng.

Lát sau, một toán người từ nhà thi đấu nườm nượp đi ra, ba đứa tập trung quan sát, tìm kiếm Ảnh Hy.

Đội bóng rổ của hấn đang đi ra. Cuối cùng Thất quỷ cũng đã nhìn thấy Ảnh Hy. Đi bên cạnh hấn còn có một con nhỏ nào đó rất dễ thương, ăn mặc cũng rất sành điệu nữa, hai đứa khoác tay nhau đi nói cười rất thân mật.

Nước mắt nhỏ đột nhiên rơi "độp" xuống, Tịnh Hiếu vội vàng lấy khăn giấy đưa cho nhỏ.

"Đã nói là không như vậy mà, nên...cậu đừng khóc nữa" Thất Quỷ gạt đầu, ba đứa nó tiến về phía Ảnh Hy.

Vừa trông thấy, Ảnh Hy khựng người lại, hấn bỏ tay khỏi nhỏ đang đi bên cạnh, toan bỏ đi.

"Gặp mình một chút được không?" Thất Quỷ cầu xin hấn: "Mình chỉ nói vài lời thôi."

"Chẳng có gì để nói cả." Ảnh Hy đưa mắt nhìn lướt qua khuôn mặt nó, rồi hấn nhìn thẳng về phía trước.

"Ủa? Ở đâu ra con nhỏ này đây? Chặn đường tụi này làm gì vậy?" Nhỏ kia ồ ồ nói với Ảnh Hy: "Mình đi thôi Ảnh Hy."

Trong lúc này, chỉ có Cảnh Thần, "sát thủ của mọi đối tượng phụ nữ", là có thể ra mặt. Thế là, hấn đi tới trước mặt nhỏ bạn gái của Ảnh hy, nhìn nhỏ nở một nụ cười đẹp chưa từng thấy, "Mong là bạn sẽ không ngại để họ nói chuyện với nhau một chút, chỉ một chút thôi."

Nhỏ đó vừa vui vừa lo nhìn Cảnh Thần trả lời: "Ừm...được rồi, vậy mình ra cổng đợi trước." Tim nhỏ đó còn như đập mạnh hơn, hơi thở gấp gáp, tịnh Hiếu toan chắc nhỏ đó đang muốn hỏi điện thoại của Cảnh Thần nữa. Ảnh Hy chưa kịp gọi, nhỏ đó đã chạy đi rồi.

"Nếu còn làm tổn thương đến bạn tôi, tôi sẽ không để yên đâu." Nói rồi Cảnh Thần dắt Tịnh Hiếu đi.

"Cậu muốn nói gì?" Ảnh Hy bình tĩnh hỏi Thất Quỷ.

"Mình đã... hiểu được nhiều chuyện hơn trước rồi." Thất Quỷ cố gắng kiềm nén những giọt nước mắt không cho chúng rơi, "Vì vậy mình đã không phát bệnh, nhưng...cứ mỗi lần nhớ đến sự quan tâm và yêu thương mà trước đây cậu đã dành cho mình, mình không thể nào chịu đựng nổi sự việc như ngày hôm nay."

"Vậy thì sao?" Hấn nhìn nhỏ hỏi với một thái độ ngang ngược xác xược: "Đây là nơi chúng ta gặp nhau đúng không, từ đầu cũng chỉ là lừa dối cậu mà thôi, tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của tôi, cả chai nước có thuốc ngủ nữa, và thậm chí cho Đăng Ảnh phải thua cuộc trong trận đấu lần trước, đều là do tôi sắp đặt cả."

Tại sao Tịnh Hiếu lại bị hôn mê trong khi đang xem thi đấu bóng, rồi cả trạng thái tinh thần của những người còn lại đều sa sút mà dẫn đến trận bóng hôm đó bị thất bại, tất cả đã có câu trả lời.

"Mọi chuyện đều đã qua rồi." Thất Quỷ cúi đầu, nó bình tĩnh nói tiếp: "Tất cả đều...không sao cả, vì...mình thích được ở bên cậu, nhưng những đứa trẻ vậy."

"Cậu nói những lời này làm gì?" Ảnh Hy đột nhiên nổi nóng, hấn đẩy Thất Quỷ vào thân cây cạnh đó, tay trái giết chặt thân cây, "Chẳng lẽ tôi đối với cậu như vậy, mà cậu vẫn thấy vui à?"

"Có lẽ cậu không tin, nhưng...mình đã cảm nhận được. từ ngày đầu tiên gặp cậu, mình đã có cảm giác...rồi sẽ có một ngày cậu bỏ rơi mình, cậu đến với mình hoàn toàn không phải vì thích mình." Thất Quỷ khóc nức nở, nhưng giọng nói của nó, khóa môi của nó mới làm chó người ta thấy xúc động: "thế nhưng mình vẫn thích được ở bên cậu, mình sẽ giữ mãi trong lòng những điều tốt đẹp chúng ta đã có với nhau những ngày qua, bởi vì trong lòng mình, đó điều là những kỷ niệm đẹp hồn nhiên trong sáng nhất cuộc đời mình.

Bất cứ người con gái nào cũng đều mong muốn sẽ có được một mối tình đẹp, cả Thất Quỷ cũng vậy.

Ảnh Hy thở dài, tay trái hấn vịn chặt thân cây hơn. "Sau này...đừng đến tìm tôi nữa, đây là lần cuối."

"Mình không làm phiền cậu nữa đâu."

"Tránh xa tôi ra đi, những chuyện kia cũng quên đi, đừng nhớ nữa."

Thất Quỷ chậm rãi đầu: "Mình sẽ nhớ, có được không?"

"Tùy cậu, nhưng...chắc chắn mình sẽ xóa sạch cậu trong trí nhớ mình!" Ảnh Hy bỏ tay ra khỏi cái thân cây sau lưng nhỏ, rồi hần bỏ đi một mạch mà không ngoảnh đầu lại.

Tĩnh Hiếu thấy hình như bọn họ đã nói chuyện xong, nó vội đuổi theo Ảnh Hy, và quay lại nói với Cảnh Thần: "Cậu lo cho Thất Quỷ đi nhé!"

"chờ đã..."

Ảnh Hy quay đầu lại, hần thấy ngạc nhiên vì Tĩnh Hiếu. Với giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm như ánh nắng của nhỏ, bất kể là Ảnh Hy hay là người nào khác, cũng không nỡ quay lại quát vào mặt nhỏ vì sự làm phiền này.

"Gì nữa?" Hần ngừng lại.

"Mình không hiểu, dù rằng cậu tiếp cận Thất Quỷ với mục đích không tốt, nhưng chẳng lẽ trong thời gian qua cậu thật sự chưa từng thích nhỏ?" Tĩnh Hiếu muốn xác nhận chuyện này, nên mới hực hơi đuổi theo hần như vậy, "Ảnh Hy à, rốt cuộc cậu thấy kết bạn với bọn mình vui hơn, hay là giao thiệp với cái đám bạn mà cậu gọi là huynh đệ vui hơn? Nụ cười tươi rói trên khuôn mặt cậu, không phải là cái hình ảnh mà cậu mong muốn cho bản thân mình hay sao?"

"Những chuyện này là do tôi tự nguyện, nên tôi chẳng có gì để hối hận cả." ảnh hy đang rất hiểu con người mình lúc này.

"Tôi không biết cái mối quan hệ phức tạp của cậu với mấy người kia là thế nào, nhưng tôi biết, Thất Quỷ thật sự rất thích cậu, còn...cái ôm mà cậu đã trao cho nhỏ tối hôm ấy, chẳng lẽ cũng có ngầm ý gì sao?" Những chuyện xảy ra trong cái đêm chơi trò "Xem ai gan hơn" của Ảnh Hy, thất Quỷ đều kể cho nó nghe cả.

"Cái cậu này sao kỳ vậy? Tôi hại các người như vậy...vậy mà còn mong tôi và Thất Quỷ vui vẻ bên nhau à?" Ảnh Hy không biết phải trả lời câu hỏi của nhỏ ra sao nữa.

"Không phải chỉ mỗi cậu nói vậy thôi đâu. Tại sao...cứ phải chứng tỏ thân phận mình hả? Sao cậu lại không thể từ bỏ đám bạn đó chứ? Nếu được vậy...cậu hãy quay lại với Thất Quỷ đi."

"sao cứ cho là tôi thích con nhỏ đó vậy?"

"tôi biết, là vì, nhỏ rất thích cậu, nhỏ còn nói...giữa cậu với nhỏ không thể nào nói tha thứ được, nhưng điều duy nhất có thể nói với cậu là: Mình đã tha thứ cho cậu."

Đúng là, điều duy nhất có thể nói lúc này, chỉ còn là: "Mình đã tha thứ cho cậu." mà thôi.

Ảnh Hy ngẩng mặt lên trời, hần tự hỏi, nếu như hần không phải là hần, nhỏ cũng không phải là nhỏ, rồi hai đứa sẽ có kết cục như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bày Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tử Đẳng, Tất Cả Vì Niềm Vui Của Cậu

Những cơn gió mùa hè lao xao, tạo nên từng âm điệu du dương ngọt ngào cho cuộc sống.

Âm vị của đau thương và hoài niệm đang dần dung hòa vào với tiết trời mùa hạ, hòa vào thành một.

Tình trạng của Thất Quỷ hiện nay cũng đã khá lên trước, mọi người cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Cảnh Thần và Tĩnh Hiếu cũng đã hẹn với nhau, sau khi Thất Quỷ khỏe hần, hai đứa sẽ dắt nhỏ đi công viên chơi cho khuây khỏa. Sau đó, Cảnh Thần cũng về nhà mình.

Thật là trùng hợp thay, hôm nay về nhà hần gặp được mẹ mình, đã lâu rồi hai mẹ con hần không gặp nhau.

"Tiểu Thần, lại đây!" Ngự Cảnh phu nhân gọi hần lại, "Mẹ, sao hôm nay mẹ lại ở nhà?" Cảnh Thần đến ngồi bên mẹ hần trên ghế nệm, hần nhìn mẹ mình thật lâu, vì cũng khá lâu rồi hai mẹ con mình không gặp nhau.

"Ừm...hôm nay vừa ký xong một dự án, mẹ nhớ ra là có chuyện muốn nói với con." Bà nhìn hần nở một nụ cười ấm áp: "Mẹ muốn tái hôn với ba con." Không chỉ thấy ngạc nhiên, Cảnh Thần còn thấy vui sướng hơn: "Con thấy như vậy là hợp lý lắm rồi đó, Mẹ à, ba vẫn còn rất yêu mẹ đó, những mâu thuẫn ngày xưa mẹ nên quên đi nhé!"

Bà nhìn đứa con trai đáng yêu của mình, và nói: "Vậy...con về Nhật với mẹ chứ?"

Trở về Nhật Bản? Vậy còn Tịnh Hiếu? "Con không muốn về!" Cảnh Thần vừa nói, hần cảm thấy lời nói của mình hình như quá cứng nhắc, quá khô khan, nên hần lại giải thích "vì...con đã quen sống ở đây rồi. Mẹ à, con không muốn rời khỏi nơi này."

"Con đang nói thật đó chứ?" Bà nhìn hần tìm hiểu, "Con trai đã có bạn gái rồi sao?"

"Mẹ biết rồi à?" Như vậy càng tốt, ít ra hần không cần phải suy nghĩ gì nữa.

"Sao mà không biết chứ? Con tới Ngự Cảnh Lâu của ba con tổ chức một màn biểu diễn pháo hoa rực rỡ như vậy, có biết bao nhiêu là cặp mắt xung quanh nhìn thấy. Làm sao mẹ có thể không biết được?"

Cảnh Thần thấy mắc cỡ vì bị mẹ hần lật tẩy.

"Nhưng mẹ đang rất tò mò đây." Bà lại nói tiếp: "Con trai mẹ tuyệt vời như vậy, hông biết cô bé nào đã lọt vào mắt con. Hơn nữa...mẹ thấy hình như con thích nó lắm."

Nếu không hần không đã làm một màn biểu diễn hoành tráng như vậy rồi, càng không vì nhỏ mà ở lại đây.

"Bạn ấy tên là Tịnh Hiếu, ba là thương nhân, nhà cửa cũng khá giả lắm, nhưng mà bạn ấy lại không cao ngạo đâu. Bạn ấy rất dễ thương." Cảnh Thần vốn dĩ có thể nói về Tịnh Hiếu một cách mỉa mai và mỉa mai hơn thế, nhưng ánh mắt mẹ hần tràn ngập niềm vui như vậy, làm hần thấy hơi e ngại, nên hần chỉ có thể giới thiệu sơ về nhỏ như vậy thôi.

"Tịnh Hiếu? Cái tên cũng hay lắm, khi nào thì giới thiệu cho mẹ biết đây?"

Cảnh Thần cảm thấy hơi phức tạp rồi. Vì hần hiểu rõ cá tính của Tịnh Hiếu, hần biết nó sẽ chẳng chịu chấp nhận một lời đề nghị như vậy đâu, và hần cũng hiểu rõ bà mẹ yêu quý của mình nữa, đã nói là phải giữ lấy lời.

"mẹ...công việc của mẹ bận rộn như vậy, không cần phải gấp đâu. Với lại...làm vậy người ta sợ đó."

"Chỉ là đến nhà ăn cơm thôi mà, gặp một chút, có gì mà phải sợ chứ? Dù gì nó cũng là người bạn gái đầu tiên của con trai mẹ, tất nhiên là mẹ muốn gặp chứ. Con phải sắp xếp chuyện này nhanh lên đó, nhanh đi báo cho Tịnh Hiếu một tiếng đi, khi nào mẹ có thời gian thì con gọi nó tới." Xem ra mẹ hần không phải đang đùa rồi.

Cảnh Thần toát cả mồ hôi. Tịnh Hiếu à Tịnh Hiếu, cậu đừng trách mình nhé!

Lúc này Tịnh Hiếu đang ngồi chơi trò chơi điện tử trên máy tính, nó bỗng hắt xì lên một tiếng.

"Cảm rồi à...hic"

Trong lúc mẹ Cảnh Thần đang nhắc đến Tịnh Hiếu, thì nó ở nhà bị hắt xì một phát, tất nhiên nó vẫn chưa hay biết gì cả, nó vẫn sống cuộc sống bình thường của nó như mọi ngày, một cuộc sống hưởng thụ, chỉ có ăn và ngủ

Bên ngoài, gió thổi những chiếc lá mùa hè rơi lác đác ngoài sân, một vài chiếc lá bị vướng vào khung kính cửa sổ.

Còn bên trong, đang diễn ra một cuộc trò chuyện bí mật và đen tối.

"Hóa ra câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ cũng chẳng có tài cán gì cả.."

"Mày chỉ thắng được kẻ không tấn công mình thôi."

"Mày nói vậy là ý gì? Ảnh Hy, mày làm tốt lắm, nhưng sao mày không vui vậy?" Tên đầu sỏ nở một nụ cười đắc chí, hiện rõ vẻ xấu xa trong đôi mắt hần.

"Vì Cảnh Thần vốn không phải là một đứa hiếu chiến." Ảnh Hy nhận thức rõ mình đang nói gì, đây tất cả là những gì hần muốn nói trong lúc này.

"Đừng có nói tên thằng đó ra trước mặt tao!"

"Tao biết...làm bạn với mày bao nhiêu năm nay, bất cứ việc gì tao làm, mày đều hiểu cả." Hai tay hần nắm chặt như hai quả đấm, hần đang lúng túng không biết phải nói thế nào.

Tên kia tỏ ra ngạc nhiên, nhưng chỉ một lúc sau hần đã trở lại như bình thường.

"Những mâu thuẫn của tao với nó vốn không liên quan gì tới mày, nhưng việc mày đồng ý tiếp cận với con nhỏ kia là đã giúp tao rất nhiều rồi." Hần tỏ ra hiểu rõ Ảnh Hy.

"Vì thế...tao muốn nói...tao muốn rút lui." Vì chỉ có cách này, hần mới có cơ hội bắt đầu lại từ đầu, và mới có thể tìm cho mình một tương lai tươi sáng hơn.

Tên thiếu niên đó nhìn Ảnh Hy. Hắn không thể tin được là Ảnh Hy lại như vậy.

"Mày có muốn nghe lý do không?" Ảnh Hy hỏi.

"Không cần đâu. Mày cũng có những dự định riêng của mày."

Không ai có thể thay đổi được suy nghĩ của người khác, và hắn cũng không muốn thay đổi bất cứ suy nghĩ hay tư tưởng nào của Ảnh Hy.

Học sinh cuối cấp của trường Thần Lạc đang tập trung dưới sân trường.

Có một nữ sinh bước tới phía cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy hai cánh cửa sổ ra, làn tóc bay nhẹ theo con gió như nhịp điệu của một khúc nhạc. Nhỏ đang thưởng thức hơi thở của gió, để gió cuốn đi tất cả những gì trong nhỏ.

"Trên đời này quả chẳng có gì đáng phải lưu luyến..." Tịnh Hiếu vịn tay vào khung cửa, nò nhìn xuống đôi chân tí nữa là trượt xuống của mình.

"Tịnh Hiếu à...Đúng là tật xấu không đổi mà." Cảnh Thần đứng sau lưng giật tay nó: "Cậu mà chết đi thì trên đời này còn ai giữ cái biệt danh Thiên Hạ đệ nhất lười nữa chứ."

"Dù gì thì cũng không chỉ có mình vinh dự nhận được cái biệt hiệu đó."

Chuyện này cũng đơn giản và dễ hiểu thôi, vào một cái buổi sáng mùa hè mà đáng lý ra là dành để ngủ, Cảnh Thần lại lôi Tịnh Hiếu đến trường, lý do là vì chị Ân Từ nhận được sự tỵ thố của bạn chị ấy, và cho rằng công việc này giao cho chủ nhiệm mới là hợp nhất, chính vì vậy mà trách nhiệm được đặt lên vai Cảnh Thần.

Nhỏ cũng không quản cực nhọc mà đến trường cùng Cảnh Thần và giúp hắn vô điều kiện, nhưng mà thật không ngờ rằng nó vừa nhận được một thông tin khủng khiếp từ Cảnh Thần.

"Cậu bảo mình đến gặp mẹ cậu, chẳng khác nào quăng mình xuống dưới đó!" Tịnh Hiếu không dám tưởng tượng đến cái cảnh đi gặp mẹ hắn nữa.

"Trời ơi, sao mình có thể làm như vậy được chứ? Tịnh hiếu à, nếu như cậu chết đi, có làm ma thì mình cũng không tha cho cậu đâu." Cảnh Thần nhìn nó tha thiết.

Cảnh Thần ngậy người ra, hắn hơi thất vọng, nhưng rồi lại hớn hờ ngay: "Mình quyết định rồi, mình sẽ bám lấy cậu không rời đâu."

"Chẳng ích gì đâu, mình sẽ không đi gặp mẹ cậu đâu." Tịnh Hiếu kiên quyết.

"Mình biết, chuyện này khiến cậu rất khó xử." Cảnh Thần nắm lấy tay nó: "Nhưng...mình hiểu rõ mẹ mình nhất, nếu không gặp là sẽ gặp rắc rối đó."

"Mẹ cậu cũng thật là..." có nên xin bác ấy tha cho không nhỉ?

"Nếu là mẹ cậu thì sao? Chẳng phải bác cũng thích những người dễ thương sao?" Cảnh thần vẫn những lời nó đã nói trước đây, "Liệu mẹ cậu có bỏ qua chuyện này cho cậu không?"

"Chắc là không đâu, mẹ sẽ làm thịt mình mất" Mẹ Tịnh Hiếu là một người công tư phân minh mà,

"Tịnh Hiếu à...vậy thì xem như là vì mình đi." Mất Cảnh Thần tha thiết nhìn nó, trong ánh mắt như hai khối cầu thủy tinh vậy. Cảnh Thần nhìn nó tha thiết như vậy, nó chẳng còn cách nào từ chối được nữa: "Nhưng..."

"Rồi cũng tới một lúc nào đó cậu phải gặp mẹ mình mà? Dù gì thì cũng chỉ là dùng bữa cơm nhỏ nhỏ."

"Được rồi..." Nó đã thua. Vậy là Cảnh Thần cũng yên tâm rồi.

Trong lúc đó, ngoài cửa lớp có 2 nữ sinh đang nhìn bọn nó, họ có vẻ hơi ngại.

"có phải bạn là bạn của chị Tiểu Từ?" Cảnh Thần đoán đây chính là hai người đã nhờ bọn nó giúp một số việc.

"Ừm, đúng rồi." Nói rồi họ đi vào, một người nói: "Lúc nãy thấy hai em đang nói chuyện, nên chị đợi." Không biết họ có để ý nghe chuyện gì không đây? Tịnh Hiếu nghĩ, nếu không thì họ đã không có cái vẻ bình tĩnh như vậy.

Một nữ sinh trong số đó tự nhiên lại đỏ mặt: "Cảnh...Cảnh Thần...em...thật...làm phiền em quá!"

Tại sao đã gọi "Cảnh Thần" rồi, mà còn gọi thêm "em" nữa, chẳng phải là vẫn chỉ lặp lại một đối tượng thôi sao? Tịnh Hiếu đoán chắc, bà chị này chắc là thấy hắn đẹp trai quá nên chao đảo đây, chẳng trách lúc nãy bà chị đã nhận lời thỉnh cầu của hắn.

"Hai chị đừng nói vậy, năm sau tụi em cũng cần các chị giúp nhiều lắm." Cảnh Thần lịch sự mời họ ngồi: "Hai chị có việc gì cần em giúp vậy?"

"Nói ra thì hơi...nhưng đây là thật, mấy đứa bạn chị cũng nói vậy, cho nên chị mới tìm đến em." Chị ấy đang thuật lại: "Mấy hôm nay đi học về, tụi chị đi ngang qua quán Đêm thu, quán đó đã bỏ hoang rồi, nhưng mấy hôm nay tụi chị thấy có bóng người ở tầng hai! Hơn nữa...còn nghe loáng thoáng tiếng nói của ai đó."

Cảnh Thần trầm tư gật đầu, hẳn không hề tỏ ra kinh ngạc hay sợ sệt trước lời họ nói.

"Cậu có biết cái quán Đêm thu đó không?" Tịnh Hiếu chưa bao giờ nghe nói đến quán đó cả.

"Thật ra...là vì ngày xưa có một số rắc rối với Ngự Cảnh lâu, nên quán đó đã bị đóng cửa. Mình cũng có biết một chút về nó, hình như là từ đó tới nay người ta vẫn đề hoang nó như vậy, chẳng ai thèm để ý đến nó nữa cả...nhưng cũng không ngoại trừ khả năng là có người xâm nhập vào đó, ví như những người vô gia cư chẳng hạn?" Cảnh Thần nói ra những khả năng có thể phát sinh của sự việc, rồi hẳn cười nhẹ nhõm: "Em hiểu, chắc là các chị nghĩ đang có chuyện gì kì lạ xảy ra tại đó, vậy đi...em sẽ đi xem cùng các chị."

Cảnh Thần hiểu tâm trạng lo lắng của họ, và lại trường Thần Lạc lại có rất nhiều học sinh đi qua con đường đó để đến trường, nếu không tự xác minh sự việc, sau này chắc sẽ làm nhiều người hoảng sợ, làm ảnh hưởng đến việc học tập của các bạn nữa.

"Cậu nói đi xem một chuyến...là ý gì?" Vì có hai bà chị ở đây, nên Tịnh hiếu cố gắng giữ trạng thái bình thường nhất của nó.

"Trong vài ngày tới, em và bạn Tịnh Hiếu sẽ đến đó quán sát một chuyến, nếu cần tụi em sẽ chụp một vài tấm ảnh cho các chị xem, như vậy hai chị đã an tâm rồi chứ?" Cảnh Thần chẳng màng đến câu hỏi của nó nữa, nó quay qua hai bà chị và cho họ một câu trả lời chắc nịch.

"Cảnh Thần, thật là tốt quá!" Đúng là phúc tinh của hai bà chị ấy, "Cảnh Thần à, rất cảm ơn em!" Chị ấy cảm động sắp khóc. Nụ cười của hắn như làm họ mất hết cả lý trí.

"Các chị về lớp học đi, cứ yên tâm nhé!"

Cả hai người, đều lưu luyến như không muốn rời khỏi.

"Mình có ý này...thật ra cũng không cần đến quán Đêm thu làm gì, chỉ cần mình nói lại với bọn họ rằng chẳng có gì cả...là được rồi chứ gì?" Nhỏ nỏ một nụ cười tinh ranh nói với Cảnh Thần.

"Không được Tịnh hiếu à, tụi mình cần đến đó chứng minh sự việc này chứ!" Cảnh Thần trả lời.

"Sao vậy?"

"vì như vậy cũng vui mà."

Nó bước tới khung cửa sổ và đứng đó.

"Tịnh Hiếu, nghe mình giải thích đã."

"Đợi mình chết đi rồi từ từ giải thích." Nó tựa hai tay trên khung cửa sổ.

Cảnh Thần thở dài: "Làm người thì phải thành thật chứ, hơn nữa nhiệm vụ chính của câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ là giải quyết những vấn đề khó khăn của các bạn học sinh, nếu không đi thì xem ra uy tín của chúng ta có vấn đề rồi."

"Nhưng...nhưng..." Nó ngập ngừng, nó đang có điều gì muốn nói nhưng không nói được.

"nhưng mà sao?" Cảnh Thần hỏi nó, hẳn muốn nghe nó nói một cách rõ ràng.

"nhưng...nhưng nếu chúng ta cũng sợ thì làm sao?"

Cảnh thần thấy mệt mỏi. Dắt một đứa sợ ma như nó đến căn nhà hoang của quán Đêm thu, có vẻ như là một thử thách đây.

Mặt trời đang hắt những tia nắng yếu ớt xuống mặt đất, hôm nay trời hơi âm u, thời tiết hôm nay không thích hợp cho một chuyến dã ngoại chút nào.

Thế nhưng, Tịnh Hiếu vẫn giữ lời hứa đưa Thất Quỷ đi công viên chơi. Ân Từ và Cảnh Thần đi trước, còn Đăng Ảnh vì muốn để em gái mình được thoải mái nên không đi.

Công viên này thật ra đã để lại rất nhiều kỉ niệm cho Tịnh Hiếu, bởi vì đây là nơi hẹn hò đầu tiên của nó và Cảnh Thần mà, lúc đó hai đứa đến đây để tập bài hát "Thiên nga".

Cây cối trong tiết trời tháng 8 thật là xanh tốt, từng khóm hoa trong công viên đang đua nhau khoe sắc, những bãi cỏ xanh thơm tạo thành một khoảng không trong lành và thoáng mát.

"Quả là một nơi tràn ngập kỉ niệm." Ân Từ dường như đang nói hộ những điều đang chất chứa trong lòng Tịnh hiếu, "Mấy hôm nay chuyện Tịnh Hiếu với

nhà em sao rồi?"

"Nghe nói hai bồ tập hát bên cạnh một hồ nước phải không? Mình muốn đến đó xem quá!" Thất Quỷ hào hứng nhìn hai đứa nó.

Ân Từ khoác tay lên vai con bé: "Vây chị em mình đến đó trước đi, lát nữa Tịnh Hiếu với Cảnh Thần đến đó tìm bọn chị sau nhé!"

"Hả? THôi, mình đi chung vui hơn chứ!" Tịnh Hiếu quay qua nhìn Cảnh Thần, nhưng hấn lại đang nghĩ vẩn vơ cái gì đó và nhìn đi đâu đấy.

Thoát cái, Ân Từ và Thất Quỷ đã đi mất hút, để nó lại với Cảnh Thần. Nhỏ cảm thấy khó chịu, Cảnh Thần đang như người mất hồn vậy, hấn cứ nhìn đi đâu ấy.

"Này!" Tịnh Hiếu thúc vào người hấn.

Cảnh Thần giật mình, miệng hấn cười ỉu xiu: "Sao?"

"Cậu bị người hành tinh nhập hay sao vậy?"

"Đâu có, xin lỗi nhé, nãy giờ mình đang nghĩ tới một chuyện." Hấn lóng ngóng nhìn xung quanh.

Tịnh Hiếu nhún vai: "Chuyện gì mà khiến hấn lo nghĩ vậy không biết?" Nói rồi nó cũng nhìn xung quanh, nhưng là để tìm một cái ghế ngồi. Tiếc là nó chẳng tìm thấy được cái ghế nào cả.

Hình như Cảnh Thần biết nó đang nghĩ gì, hấn đặt tay lên vai nó, dặt nó tới một cái vòi phun nước gần đó. Tịnh Hiếu định hỏi "làm gì vậy?", thì hấn đã đặt nó ngồi xuống thành hồ của vòi phun nước.

Nó ngẩn ngai: "Ngồi ở đây...cái vị trí này...bất mất lắm."

"Có gì đâu, sao lại sợ chứ?" Cảnh Thần nghi ngờ nhìn nó. "Giả vờ không biết đó hả?" Nó đánh yêu vào trán Cảnh Thần.

Hấn cười phá lên.

"Nếu cậu không nói là chuyện gì...mình cũng không hỏi nữa, nhưng...phải hứa với mình là phải giải quyết nó cho tốt đó."

"Vây...cậu cũng phải hứa với mình, rằng những lúc mình trở nên tuyệt vọng nhất, cậu hãy ở bên mình nhé!" Yêu cầu duy nhất của Cảnh Thần, chỉ có vậy.

Tịnh Hiếu gật đầu hứa với hấn. Trong lúc đó, có một con bướm rất đẹp bay qua, nó lượn vòng quanh hai đứa nó, rồi đậu lên cánh tay Cảnh Thần.

"Ôi ôi, cả con bướm cũng không tha cho cậu nữa." Tịnh Hiếu xoa xoa cái cằm đáng ghét của mình và nhìn hấn. Cảnh Thần chẳng biết nói thế nào với nhỏ nữa, hấn phẩy tay cho con bướm bay đi.

"Cậu ghen à?" Cảnh Thần tiến sát lại gần nhỏ hơn, hấn thì thào vào tai nhỏ: "Đừng có ghen với con bướm đó nhé!"

Người nhỏ phảng phất một mùi hương nhẹ nhàng, tỏa ra thoang thoảng trong không khí xung quanh.

"Không dám đâu!" Máy chuyện ghen tuông đó còn lâu nó mới có,.

Tịnh Hiếu vừa cúi đầu, đã đụng phải khuôn mặt hấn. Máy cánh hoa rơi lác đác trong công viên hay tứ tung theo con gió nhẹ của mùa hè, rồi lại rớt ngay trên đôi mắt nhỏ. che hai mắt nhỏ lại.

Cảnh Thần chạm nhẹ vào đôi môi nhỏ xinh của nhỏ, đặt cho nhỏ một nụ hôn nhẹ nhàng tựa như máy con chuồn chuồn đang điểm nước trên mặt hồ, mọi thứ diễn ra như một giấc mơ vậy. Một giai điệu vang lên thoát ẩn thoát hiện, mờ mắt ra, mọi thứ như tan biến vào không trung.

Cảnh Thần nhẹ nhàng lùi lại, hấn nhìn vào cái khuôn mặt đang đầy vẻ kinh ngạc của tịnh hiếu. Một sự im lặng không hề bối rối. Tịnh Hiếu nhìn ra xa rồi lại hét toáng lên: Áaaa...con ốc sên!"

Cảnh Thần phát cười vì nó: "Tịnh Hiếu này, cậu là nàng công chúa thiên nga đáng yêu nhất trong lòng mình đó!"

"Đừng có cười nữa! Mau đưa mình đến chỗ Tiểu Từ với Thất Quỷ đi! Mình muốn tìm họ!" MẶT nó đang đỏ lên như trái cà chua rồi.

Thế là, hấn như một chàng hoàng tử hào hiệp dừng cảm, cho nó một cái ôm áp áp và dặt nó ra khỏi chỗ con ốc sên.

Hai đứa cùng chạy đến bờ hồ, thấy Thất Quỷ đang ngồi nghịch nước ở đó.

"Tịnh Hiếu, Cảnh thần!" Nhỏ vẫy tay gọi. Tịnh Hiếu chạy nhanh đến.

"Cái hồ này đẹp quá ha! Tịnh Hiếu này, bồ hát cho mình nghe đi!" Thất Quỷ cầm tay nó đứng đưa.

"Bảo Cảnh Thần hát cho bồ nghe đi, cậu ấy hát mới hay." Tịnh Hiếu thúc cánh tay vào người hấn. Thất Quỷ giấu cái vẽ khoái chí đang hiện rõ trên khuôn

mặt mình bằng một nụ cười đáng yêu: "Ai cũng được, hát mình nghe đi!"

Cảnh Thần kéo nhẹ tay nó, ra hiệu cả hai cùng hát.

Em là con thiên nga của anh, và anh là người hùng trong lòng em.

Anh là mặt hồ trong xanh phía dưới kia, đang chờ đợi em đáp xuống...

Thất Quỷ đứng dậy xoay người theo giai điệu mượt mà êm ái của bài hát. Còn Ân Từ cũng hào hứng hát theo, không khí vô cùng vui vẻ.

Thất Quỷ xoay được một vòng, hai chân nó bắt chéo vào nhau, làm nó mất thăng bằng và... ùm, nó ngã xuống hồ nước.

"Thất Quỷ không biết bơi!" Ân Từ sốt ruột la lớn. Tịnh Hiếu lật đật bỏ chiếc ba lô đang đeo trên vai nó xuống đất, hình như nó muốn nhảy xuống hồ cứu Thất Quỷ, Cảnh Thần bỗng kéo nhỏ lại, hỏi gấp: "Cậu có biết bơi không?"

Nó trả lời tình queo: "Không biết!"

Chẳng còn thì giờ đâu để đùa co với nhỏ nữa, lúc này người duy nhất có thể cứu Thất Quỷ chỉ còn lại mình hấn mà thôi!

"Cảnh Thần! Khoan đã, có người mới nhảy xuống rồi." Ân Từ chỉ vào dáng người dưới hồ đang ra sức bơi về phía Thất Quỷ. Lúc này, mấy người xung quanh cũng xúm lại xem, ồn ào náo nhiệt. Thất Quỷ thất thanh gọi: "Cứu!"

Thoát cái người đó đã bơi tới chỗ Thất Quỷ, ôm nhỏ lại và kéo nó vào bờ. Ba người bọn họ vội vàng chạy đến. Thật kinh ngạc, người cứu Thất Quỷ là Ảnh Hy!

Nhưng, Ảnh Hy chẳng màng đến sự kinh ngạc của họ, hấn nhanh chóng cấp cứu cho nhỏ.

"Mau tỉnh lại đi, Thất Quỷ à, mình là Ảnh Hy đây, Ảnh Hy đây mà!"

Thất Quỷ nôn nước trong bụng nhỏ ra, cuối cùng thì nhỏ cũng từ từ tỉnh lại. Toàn thân ướt nhẹp nước hồ của nhỏ được Ảnh Hy ôm lại thật chặt, cái ôm thật là ấm áp, hấn mừng rỡ thở gấp.

"Sao mình lại...gặp Ảnh Hy ở đây vậy này?" Thất Quỷ giơ tay trái nó lên, nhưng đã bị Ảnh Hy nắm lấy thật chặt.

"Thất Quỷ, mình xin lỗi, mình xin lỗi cậu." Nhìn khuôn mặt trắng bệch đáng thương của nhỏ, hấn không ngớt lời xin lỗi.

"Đừng rời xa mình, đừng rời xa mình nữa nhé!" Thất Quỷ run rẩy nắm chặt lấy vạt áo hấn.

"Sao cậu lại ở đây?" Cảnh Thần định dùng những lời lẽ lạnh lùng nói với hấn, nhưng thấy hấn có vẻ hối hận, nên Cảnh Thần cũng thôi.

"Ban đầu...mình tiếp cận cậu đúng là có mục đích, xong việc rồi, lẽ ra mình cũng nên quên cậu đi...nhưng...mình không làm được...mình đã thích cậu mất rồi, mình không thể giấu mãi tình cảm trong lòng mình đối với cậu được nữa. Nhưng...làm sao để gặp lại cậu được đây?...Mình thăm nhủ, không nên nuôi tiếc, chỉ cần cậu sống vui là được rồi, phải, chỉ cần cậu được hạnh phúc, ngoài ra mình không mong gì hơn nữa."

Thất Quỷ xúc động rơi nước mắt, nước mắt nhỏ với nước hồ trộn lẫn vào nhau, nhìn vào còn không phân biệt được là nước hay là nước mắt nữa. Ảnh Hy cũng vậy.

"Cậu đừng buồn nữa...mình không muốn nhìn thấy cậu buồn như vậy..." Nhỏ khóc như một đứa trẻ, mà lời an ủi duy nhất dành cho nhỏ lúc này, chỉ có Ảnh Hy mới làm được thôi.

Mâu thuẫn giữa việc quên nhỏ, và không quên được nhỏ, đã khiến hấn như rơi vào một vòng xoáy mà không thể nào thoát ra được vậy, nhưng khi nhìn thấy Thất Quỷ ngã xuống hồ nước, hấn như hiểu ra được tất cả. Chỉ cần nghĩ đến Thất Quỷ, được ở bên cạnh Thất Quỷ, là hấn đã cảm thấy vui rồi. Ảnh Hy cũng đã rất thích Thất Quỷ.

"Tịnh Hiếu, cậu nói rất đúng, làm bạn với các cậu, mình mới thật là chính mình, cho nên mình đã từ bỏ nhóm bạn kia, mình muốn được bên cạnh Thất Quỷ." Ảnh Hy nở một nụ cười vui vẻ và sáng khoái mà đã từ lâu lắm rồi không ai thấy hấn cười như vậy.

"Cậu...thì ra là đi theo nhỏ suốt từ bữa giờ đó à?" Ân Từ cảm thấy có thể tha thứ cho hấn được.

"Dạ, nếu...sự việc hôm nay không xảy ra, chắc...em vẫn chưa lộ diện đâu." Ảnh Hy lấy tay chùi nước mắt trên mặt Thất Quỷ: "Giờ mình về nhà trước đi, chuyện này để sau nói tiếp, quần áo cậu ướt hết cả rồi."

Thất Quỷ ngẩng mặt nhìn trời, như hoa quỳ đang hứng những tia nắng mặt trời vậy, nhỏ nở một nụ cười vui sướng và hạnh phúc.

"Cậu có chấp nhận Ảnh Hy không?" Tịnh Hiếu hỏi Cảnh Thần đang đi bên cạnh mình.

"Nếu Đàng Ảnh có thể, mình cũng vậy!"

"Minh tin lần này Ảnh Hy rất thật lòng, cho nên chắc Đăng Ảnh cũng sẽ vì em gái mình mà tha thứ cho cậu ấy."

"Vậy cậu cho rằng...mọi lỗi lầm trước đây, đều là do cái băng đảng của hấn à?" Cảnh Thần cảm thấy hơi đau lòng, trong mắt hấn hiện rõ sự phẫn nộ vì sự việc lần trước, nhưng Tịnh hiếu lại không nhận ra.

"Cái tên đó là đầu sỏ của băng nhóm đó, Ảnh hy chỉ là bị hấn ép làm chuyện này thôi." Nò thông thả: "Nhưng mà chắc tên đó cũng không phải là một kẻ xấu, vì hấn đã để Ảnh hy được tự do đấy thôi."

"Tịnh Hiếu..." Cảnh Thần quay qua nhìn nó, đôi mắt đen nháy của hấn bỗng như sáng lên.

"Gi?"

"Tôi nay mình dắt cậu tới quán Đêm thu nhé!"

"Mình không đi! Mình không đi!" Nó kịch liệt phản đối.

"Nếu không phải là hôm nay, thì ngày mai cũng phải đi, hơn nữa...tối nay...mình muốn cậu gặp một người." Cảnh Thần vẫn làm bộ cái vẻ mặt bí mật đó như mọi ngày, chẳng ai đoán được Tịnh hiếu đang nghĩ gì. Tịnh Hiếu im lặng.

"Hai đứa còn đứng đó làm gì vậy> Mau đi thôi!" Ân Từ hồi thúc tụi nó.

Tịnh Hiếu đưa mắt nhìn Thất Quỷ, trong lòng mỗi đứa đang trao cho nhau một nụ cười hạnh phúc.

Quán Đêm Thu nổi tiếng là có ma, đây là một quán bar đã bị bỏ phế từ lâu. Vì thế mọi người hay phao tin đồn này nọ về những sự việc kì lạ mà họ bắt gặp, rồi nào là hồn ma, bóng quỷ trong ấy.

Thời tiết hơi âm u, ánh mặt trời cũng tắt dần, không khí oi bức của ngày hè đang dần giảm xuống. Từ cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy một màu đen của màn đêm, tất cả mọi thứ như đang chìm trong bóng tối của màn đêm ấy.

Nét mặt Tịnh Hiếu lúc này trông thật là khó coi, nó thấy hơi khó hiểu, là vì sao khi đến cái nơi u ám này, bầu không khí dường như ngột ngạt đến khó thở?!

"Dù gì lát nữa cũng phải ghé qua chỗ Thất Quỷ, tụi mình không thể ở đây lâu được."

"Mình biết rồi, xin cậu đấy...đừng có run lên như vậy!" Cảnh Thần thật không muốn bị giật mình vì cái tâm trạng đang căng thẳng tột độ của nó vào lúc này. "Mình không chịu nổi..." Nó hít một hơi thật sâu, rồi sau đó thở nhẹ nhàng.

"Trong đây có cái quỷ quái gì đâu..."

"Làm ơn đừng có nói hai cái từ đáng sợ đó chứ, mình tự hiểu là được rồi."

Cảnh Thần nhìn nó, cảm thấy như đang suy kiệt dần. Cuối cùng, hấn kéo nhỏ vào trong quán Đêm thu, để nhỏ thôi lái nhái, "Cậu cũng làm ơn đừng có nghĩ lung tung nữa!"

Nó miễn cưỡng đi vào trong nhà và cảm thấy hơi giận hấn, nhưng đến khi hấn nói: "Vào trong rồi thì cậu bớt nói lại một chút, kéo..." Thật ra hấn vẫn chưa dứt lời, nhưng nhỏ đã ngoan ngoãn nghe theo và im lặng.

Bên trong quán trống không, chẳng có gì ngoài ấy cái bàn và mấy cái ghế còn sót lại, đầy những bụi và mạng nhện.

"Mình khò lên lầu trên, tới căn gác phụ phía sau xem sao." Cảnh Thần nắm tay nó thật chặt,

"Mình xem nhanh rồi về thôi, chẳng có gì đáng xem cả. Mà quán rượu thì vẫn là quán rượu, trang trí gì mà cầu kì quá!" Khuôn viên sau quán còn có một căn phòng? Tịnh Hiếu thấy hơi nặng nề rồi đây. Nếu còn ở đây thêm một giây phút nào nữa, chắc toàn thân nó nổi đầy da gà rùi.

Cảnh Thần đi ra khuôn viên phía sau, còn Tịnh Hiếu chẳng kịp nói gì nữa, nhỏ đành đi theo sau hấn. Cũng giống như căn phòng đằng trước, căn phòng này đầy những bàn ghế dính đầy bụi bặm và mạng nhện, có mấy cái ghế nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Tịnh Hiếu toan gọi Cảnh Thần về, nhưng đột nhiên nó nghe có tiếng người đang nói chuyện. Cảnh Thần liền che kín miệng nó, hai đứa cùng nấp sau mấy cái ghế đang chồng chất lên nhau.

"Kỳ Tu, mày để cho thằng Ảnh Hy nó đi vậy à?"

"Phải rồi, Kỳ Tu, nó là trợ thủ đắc lực của anh mà, sao lại để nó đi như vậy?"

Mấy đứa thiếu niên quần áo xộc xệch vây quanh một tên mặc áo đen, nhìn hấn trông thật là kiêu ngạo và xác xược.

"Rốt cuộc nghe tao nói hay nghe bọn bây nói đây?! Thăng Ảnh Hy rất quan trọng đối với tao, nó quyết định như vậy cũng có lý do của nó."

"Nhưng...còn vụ tấn công câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ, anh tính sao đây?"

"Tao tự biết cách làm thế nào, tụi bây về hết đi." Tên áo đen quay người một cái, nhìn điệu bộ hắn có vẻ như chẳng xem ai ra gì cả.

"Kỳ Tu..." Có mấy đứa còn luyến tiếc, nhưng hắn phẩy tay đuổi tụi nó về hết.

Tĩnh Hiếu quay qua nhìn Cảnh Thần, nó không ngờ rằng tại đây nó đã gặp được kẻ đã hăm he tấn công câu lạc bộ "Theo đuổi Ước mơ" bao lâu nay. Còn Cảnh Thần thì đã biết từ trước, những điều bất thường của hắn ngày hôm nay cũng chính vì những điều này.

"Xin lỗi, tĩnh Hiếu, lẽ ra ngay từ đầu mình nên nói cho cậu biết, hôm qua sau khi biết được sự thật từ một người bạn ở trường Thần Viên, mình bị mất ngủ cả đêm, vì..., mình biết nó, kẻ thù lớn nhất của tụi mình từ đó tới giờ, mình biết nó." Ánh mắt Cảnh Thần lộ rõ vẻ buồn bã, hắn nhắm mắt lại rồi đứng lên, sau đó tiến thẳng tới tên mặc áo đen kia.

"Lâu rồi không gặp nhì, Mạc Kỳ Tu?"

"Cảnh Thần?..." Hắn kinh ngạc trước sự xuất hiện của Cảnh Thần ở đây, nhưng sau đó đã trở lại cái vẻ cao ngạo của mình.

"Anh cùng một người bạn đến đây tìm hiểu một sự việc kỳ lạ đang xảy ra tại đây, thì ra...là em đã biến cái nơi này thành địa bàn hoạt động của mình?" Cảnh Thần quay qua nhìn Tĩnh Hiếu: "Tĩnh Hiếu. Nó là kẻ địch của câu lạc bộ Theo đuổi Ước mơ chúng ta đó, và...cùng là em họ mình đó, Mạc Kỳ Tu."

Không sai, họ chính là anh em bà con và đã từng có một thời thơ ấu rất vui bên nhau, Cảnh Thần và Kỳ Tu.

"Anh nghe bạn mình nói rồi à? À, từ đầu tôi đã nghĩ...không biết ông anh mình sẽ mất bao nhiêu thời gian để khám phá ra sự việc này đây?" Hắn nhìn Cảnh Thần không một chút sợ hãi hay dè dặt: "Anh có nghĩ rằng mình yếu thế hơn tôi không?"

Nhưng, đầu óc hắn đen tối, tâm địa xấu xa, còn Cảnh Thần rất trong sáng rất anh hùng, bị người ta hại đến bước đường cùng, mà vẫn điềm nhiên như không có gì, đây chính là cá tính, nhưng cũng rất quyết đoán của Cảnh Thần.

"Mày thật là...Tuồng mình là ngon lắm sao? Là thiên hạ đệ nhất à? Trong mắt anh...Mày chỉ là...Chỉ là...một đứa em chưa bao giờ trưởng thành cả!"

"Anh dựa vào cái gì? Dựa vào gì mà đặt quan hệ anh em với tôi ra đây? Nếu không vì ghét anh, sao tôi lại làm những việc đó chứ?" Kỳ Tu lộ rõ vẻ tức giận chỉ vào mặt Cảnh Thần: "Tại anh, vì sự tồn tại của anh mà từ nhỏ tới giờ tôi chưa bao giờ được xem trọng, anh có hiểu được cái áp lực mà mẹ đã dành cho tôi không?! Anh có hiểu được cái nỗi khổ của tôi khi suốt ngày cứ bị bà đem ra so sánh với anh không?! Cả di sản của ông ngoại mà họ cũng muốn tôi phải tranh giành với anh! Anh tưởng rằng cái thái độ bỏ đi của anh hôm ở Ngự Cảnh lâu là hay lắm sao? Phải...anh đâu có để ý gì, những điều anh làm đều đúng cả, đều xuất sắc cả."

"Kỳ Tu à, anh biết, tình cảm anh em mình trở nên như thế này, đều là vì từ áp lực gia đình cả, nhưng em có biết không...dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ không làm tổn thương đến em, em là một người rất mạnh mẽ và có trách nhiệm." Cảnh Thần mím chặt môi, hắn đang cố giấu những cảm xúc đau nhói trong lòng mình, "Vì anh đã không quan tâm em tốt, nhưng dù thế nào đi nữa, anh vui vì có được một người em trai tốt như em, chúng ta đã từng có những ngày tháng thơ ấu vui vẻ với nhau mà, anh thật sự...thật sự là rất vui, và khó quên được khoảng thời gian ấy."

Cảnh Thần nắm tay lại thật chặt, hắn từ từ tiến đến chỗ Kỳ Tu: "Em...thật đã quên tuổi thơ của mình rồi sao? Ngày xưa em vẫn thường thích đặt bàn tay mình vào tay anh như thế này, đây là ám hiệu của bọn mình, em còn nhớ không?"

"Anh không tin là bây giờ tôi chỉ xem anh là kẻ thù thôi à? Mục tiêu tiếp theo của tôi có thể là cô bạn gái của anh đấy!" Kỳ Tu ném vào mặt Tĩnh Hiếu một cái nhìn đáng sợ.

Tĩnh Hiếu vẫn im lặng.

Cảnh Thần sẽ không cho phép ai mạo phạm đến Tĩnh Hiếu, vì nó là người mà Cảnh Thần sẽ luôn bảo vệ, luôn quan tâm nhất.

"Những chuyện trước đây...Tiểu Từ bị ngã cầu thang, rồi việc bỏ thuốc ngủ vào ly nước của Tĩnh Hiếu, cả việc Ảnh Hy với Thất Quỷ nữa...thậm chí việc Đồn Đình trả thù bọn anh, tất cả là do mày làm cả sao? Mày đã gây ra nhiều chuyện như vậy...nhiều chuyện khiến anh phải giận và hận mày như vậy...nhưng cho dù như vậy, anh luôn xem em là người thân của mình, nhưng mà...Kỳ Tu à!" Cảnh Thần chùi nước mắt, rồi nói tiếp: "Em thật sự...thật sự là không màng đến những ngày mình đã cùng lớn lên, cùng vui đùa, cùng khóc, cùng cười với nhau sao? Anh luôn mong sẽ có một ngày nào đó chúng ta trở lại như ngày xưa, vì chúng ta là người trong một gia đình mà, chúng ta có cùng dòng máu với nhau mà, và vì Kỳ Tu...Kỳ Tu là...là người...là người em...mà anh rất yêu quý."

Giọng Cảnh Thần run lên, hắn đang khóc,

Một công tử cao quý nho nhã, với một thiếu niên xảo trá ranh mãnh và lạnh nhạt. Họ là anh em đã cùng lớn lên với nhau, giờ lại là kẻ thù của nhau.

Kỳ Tu không hiểu sao, anh nó lại có thể nói những lời làm nó cảm động đến vậy, Điều này làm nó cảm thấy những oán hận trước đây đều chỉ xuất phát từ trong tư tưởng của nó, từ những giả tưởng thù địch của nó.

Những lời nói đó có phải xuất phát từ tình cảm không? Có phải là xuất phát từ sự thông cảm và yêu thương không? Sao lại như vậy chứ? Sao mọi

chuyện lại trở nên thế này?! Nếu những điều Ảnh Hy nói là thật, chẳng lẽ Cảnh Thần không muốn đấu với hắn sao? Chẳng lẽ Cảnh Thần không muốn thắng nó, chẳng lẽ Cảnh Thần chỉ muốn chiến thắng bản thân mình thôi sao?

"Không được...sao anh lại có thể cho rằng mình là anh em chứ? Không phải lúc nào anh cũng muốn tranh giành với tôi sao?...Không thể nào được!..." Kỳ Tu lùi lại, hắn không dám nhìn thẳng vào Cảnh Thần nữa.

"Anh không như vậy." Cảnh Thần kiên quyết: "Tiền tài cũng được, công danh cũng được, chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em tất cả!"

"Tôi không cần sự bố thí của anh! Tự tôi có thể làm được, một ngày nào đó...anh sẽ phải thừa nhận rằng, tôi hơn anh!" Kỳ Tu ném ánh mắt giận dữ và đố kị nhìn Cảnh Thần, rồi hắn quaya mặt bỏ đi.

Mưa, những giọt mưa nhẹ nhàng tí tách rơi trên mái nhà của quán Đêm Thu.

"Sao lại như vậy...từ hôm qua mình đã tự hỏi bản thân nhiều lần, sao lại là nó...tại sao không phải là người khác, mà lại là nó?! Nó là em mình, là đứa em mà mình luôn mong muốn sẽ có thể nối lại tình anh em như xưa với nó." Tịnh Hiếu đang rất xúc động, nó ôm lấy Cảnh Thần thật chặt.

Một đứa con trai lúc nào cũng phải chịu nhiều áp lực từ người thân và gia đình, một người con trai luôn mong mỏi tình thương từ gia đình, có thể đem hết tâm tình mình bạch bạch trước mặt nó, rồi nấc lên những tiếng nói đau đớn tự trong đáy lòng trước đứa em ngỗ ngược của mình với hy vọng được nó thừa nhận tình cảm của mình.

"Rồi cậu ấy cũng sẽ hiểu, một người anh luôn rất yêu thương em trai mình như vậy, chắc chắn rồi nó sẽ hiểu, Cảnh Thần đừng để ý nhiều đến Kỳ Tu nữa, cậu đã tha thứ cho nó nhiều lỗi lầm như vậy, rồi nó sẽ hiểu được tấm lòng của cậu!" Tịnh Hiếu cũng rơi nước mắt theo hắn: "Cảnh Thần à, cậu không thể cứ ở đây và tự trách mình như vậy, cậu cần phải cố gắng hơn nữa, không được bỏ cuộc đâu đấy! Rồi Kỳ Tu sẽ cảm nhận được tình yêu của ccaaju, hai người rồi sẽ tốt hơn!"

Cảnh Thần im lặng gạt đầu trong nước mắt, hắn chấp nhận đối diện với tất cả, cho dù hiện tại vẫn chưa thay đổi được Kỳ Tu, nhưng hắn tin hắn sẽ thành công.

"Đừng có khóc nữa, mắt cậu mà đỏ lên, lát nữa gặp mặt mọi người lại tưởng mình ăn hiếp cậu." Tịnh Hiếu lấy khăn giấy lau nước mắt trên khuôn mặt đáng yêu và đáng được nhiều người con gái quan tâm trên khuôn mặt Cảnh Thần.

"Tịnh Hiếu này, cậu cũng biết khuê môi mứa mép ghê đó, hiệu quả của những lời nói lạnh nhạt thật đã tiến bộ vượt bậc rồi." Cảnh Thần ôm chầm lấy nó: "Cho mình...được cái cảm giác khó chịu một chút nhé!"

Những giọt nước mắt của hai đứa hòa lẫn với nước mưa làm ướt cả tay áo bọn nó, và cả cảm ôm ấp áp đầy tình yêu thương thật là khó quên.

Cách đó không xa, Kỳ Tu vừa đi vừa suy nghĩ, hắn siết mạnh nắm tay mình, tư tưởng hắn hình như đang dần thay đổi. Và rồi, từng giọt nước mắt đang rơi xuống đất từ khóe mắt hắn.

Cảnh Thần và Tịnh Hiếu đang trên đường đi học về.

"Cảnh Thần này...mình vẫn chưa đăng kí tham gia thi nữa." Nó thấy thấp thỏm, bồn chồn trong lòng.

"Có chuyện gì với chị Tiểu TỬ rồi à?" Cảnh Thần nhận ra từ lúc đi gặp Tiểu TỬ về đến giờ, thần sắc nó không được bình thường cho lắm.

"Ừm...cậu đã nói cho Đăng ảnh nghe việc mẹ cậu bắt mình tham gia Hoàng hậu Bảy sắc à?"

Cảnh Thần cười phá lên: "Sao? Không phải là anh ấy đã châm chọc cậu đó chứ?"

"Không phải vậy." Nó thở phào: "Anh ta đã lợi dụng việc này để từ chối Tiểu Tử đó."

Cảnh Thần sững sờ khi nghe nó nói vậy. "Mình không phản đối khi cậu làm vậy, nhưng chị em mình phải làm sao đây?"

Bây giờ làm sao hai đứa có thể đối mặt với mẹ Cảnh Thần về chuyện này đây?

"Cậu nói chuyện này cho mẹ biết đi, dù gì đây cũng là quyết định của mình." Tịnh Hiếu biết nói ra thì chẳng còn mặt mũi nào nhìn hắn nữa, Cảnh Thần luôn dịu dàng quan tâm nó như vậy, nhưng lúc này nó thật sự là chẳng còn chút tinh thần nào nữa. Không dám nói "mình thích cậu", cũng không dám thực hiện những việc làm như là nắm tay hay là ôm chẳng hạn.

"Mấy ngày nữa mẹ mình định tổ chức một buổi tiệc khiêu vũ, làm ở nhà thôi, mẹ mình muốn mời cậu nữa đó." Cảnh Thần rất vui vì điều này, "Mẹ mình rất mến cậu, cho nên việc cậu có phải là Hoàng hậu Bảy sắc hay không cũng không quan trọng đâu."

Tịnh Hiếu bỗng nhiên cúi đầu xuống, bên vệ đường nó đang đi có bán mấy vật dụng trang trí nho nhỏ, nó kéo Cảnh Thần lại.

"Không ngờ mình lại có thể mua được mấy thứ này nữa." Nó hứng thú cầm hai cuộn giấy màu lên xem, nó mua cả hai, gói ghém cái gì đó vào đấy rồi đặt vào tay Cảnh Thần.

"Là cái gì vậy?" Cảnh Thần thắc mắc, rồi hắn mở ra và phát hiện bên trong là hai viên kẹo dễ thương có hình chiếc nhẫn.

"Hồi nhỏ mình thích ăn cái này lắm."

Cảnh Thần cũng thích thú nhìn nó cười, hần toan bỏ viên kẹo vào miệng, nhưng đã bị nó cướp lấy. "Không được, phải như vậy này." Nói rồi nhỏ lấy viên kẹo và đeo vào ngón áp út của Cảnh Thần.

"Cậu...đang cầu hôn mình đó hả?" Ôi, trông Cảnh Thần mới khoái chí làm sao, nhìn hần như là một nàng công chúa đang được 1 hoàng tử thổ lộ tình cảm vậy.

Nhỏ lạnh lùng cười: "Cậu có phải là con trai không vậy? Ở đâu mà lại có con trai được cầu hôn chứ?!"

"Vậy...sao cậu lại làm như vậy?" Cảnh Thần cầm viên kẹo chiếc nhẫn trên tay nhỏ, hần "bắn" cho nhỏ một ánh nhìn chết người, rồi như một vị vương tử, hần thổ lộ tình cảm của mình, nhưng kiểu căng lắm

Nếu là những người con gái khác, có lẽ họ sẽ không nỡ ăn mất viên kẹo ngọt ngào này đâu, nhưng Tịnh Hiếu thì ngoại lệ, nó toan đưa tay lên miện và cắn viên kẹo chiếc nhẫn đó, nhưng đã bị Cảnh Thần nắm lại, hần để chiếc nhẫn của mình tựa vào chiếc nhẫn của nó, rồi va hai chiếc vào nhau.

"Tịnh Hiếu này, tình cảm của mình không hề liên quan đến những cái khác, mình sẽ không vì những thói xấu của cậu mà thay đổi; cũng không vì cậu có được danh hiệu Hoàng hậu Bảy sắc hay không mà thay đổi; cho dù cậu không thể thực hiện được lời hứa đối với mẹ mình, mình cũng sẽ chấp nhận điều này vô điều kiện. Hoặc hơn nữa, cho dù mẹ mình không thích cậu, mình cũng sẽ không thay đổi, trên thế giới này chỉ mình cậu có thể bên cạnh mình những lúc mình tuyệt vọng nhất thôi. Vì vậy...đừng rời xa mình nhé!"

Con người Tịnh Hiếu vốn rất đơn giản, nó chỉ cần sống cho hiện tại thôi, nó chẳng bao giờ thích nắm bắt một tương lai xa vời với nó cả.

"Mình cũng không biết tình cảm của cậu đối với mình liệu có lâu dài hay không, nhưng, mình cảm ơn tình yêu của cậu, mình sẽ trân trọng nó."

Ít ra, cả hai đứa cũng đã có được một kỷ niệm rất đẹp trong quá khứ, và cả hiện tại nữa.

"Không được nuốt lời đó!" Nó nhắc nhở Cảnh Thần.

"Sao cậu lại nghĩ vậy chứ..."

Những tia nắng heo hắt của buổi chiều kéo bóng hai đứa ra một đoạn dài trên đường về, bọn họ sẽ luôn vui vẻ bên cạnh nhau như thế này, đây có lẽ sẽ là 1 kỷ niệm rất đẹp về quãng đời học sinh của họ.

Cũng trong lúc đó.

"Đằng Ảnh, cậu cũng ghê thật đó." Ân Từ có ý trách anh ta, nhưng thực chất giọng điệu cô lại rất bao dung, "Trước nay cậu vẫn như vậy, không chấp nhận lời yêu cầu của người khác, nhưng cũng không thẳng thừng từ chối họ, vì cậu không muốn làm tổn hại đến mối quan hệ giữa mình với họ, chỉ cần trong lòng họ hiểu là được, như vậy...thì vẫn có thể tiếp tục là bạn của nhau, có phải như vậy không?"

Đằng Ảnh gật mình vì những lời cô nói, anh ta biết cô đã hiểu, rằng anh ta không thích cô.

"Nhưng..cậu làm mình thất vọng đó, mình đâu có giống những người khác chứ?" Ân Từ dừng bước, "Dù thế nào, mình cũng sẽ không ghét cậu đâu, và cũng sẽ không tỏ ra xa lạ với cậu đâu."

"Mình chẳng biết nói sao với cậu nữa." Đây là điều duy nhất Đằng Ảnh có thể nghĩ ra được trước tình huống bất ngờ này.

"Nếu có những điều mà cậu không thể nói ra, hoặc không muốn nói ra, hãy để mình nói." Ân Từ không muốn nhìn thấy anh ta lúng túng trước mình, tình yêu đối với Đằng Ảnh mà nói luôn là một vấn đề khó khăn nhất đối với cô: "Trước giờ cậu chỉ xem tớ là một đứa con gái có chút nhan sắc, điều này cũng chẳng sao, nhưng...tại sao cậu lại cho rằng tình cảm của mình đối với cậu lại nông cạn vậy chứ? Đối với mình, cậu và Tịnh Hiếu đều là những người rất quan trọng trong lòng mình, cậu nghĩ rằng mình lựa chọn và quyết định như vậy là dễ lắm sao? Cậu cho rằng...mình sẽ từ bỏ cậu một cách không do dự, và nhường cho Tịnh Hiếu dự thi Hoàng hậu Bảy sắc như vậy à?"

"Mình chưa bao giờ yêu cả, ba mình...khiến mình cảm thấy tình yêu vốn không phải là 1 điểm tựa vững chắc." Đằng Ảnh không muốn Tiểu Từ phải phí thêm thời gian vì mình nữa.

"Nhưng mình đã quyết định rồi. Dù cho cậu có biểu hiện rằng cậu không thích mình, nhưng mình quyết vẫn sẽ tham gia cuộc thi Hoàng hậu Bảy sắc, vì cậu thích mình là Hoàng hậu Bảy sắc, có sắc đẹp và cả sự tự tin nữa."

Tình cảm của Tiểu Từ đối với anh ta sâu đậm như vậy, vì thế nỗi đau mà cô đang phải chịu đựng cũng sâu đậm không kém, nhưng Tiểu Từ không thể khóc, có không muốn anh ta cảm thấy áy náy hay bứt rứt về điều này.

"Sao?" Đằng Ảnh không thể tin rằng lựa chọn của cô lại như vậy, "Vậy còn em cậu thì sao?"

"Đây là vì mình muốn cậu thấy được rằng tình cảm của mình dành cho cậu, nên mình mới quyết định như vậy." Cả Tịnh Hiếu và Ân Từ đều hy sinh vì nhau.

"Tiểu Từ..." Đẳng Ảnh chớp mắt, trong lòng anh ấy cảm thấy mọi chuyện đang trở nên phức tạp hơn.

Ân Từ cũng biết nên để mọi chuyện thuận theo tự nhiên. vì trong cuộc sống này, đôi khi có những chuyện không thể miễn cưỡng được, nhất là tình cảm.

Nhưng cô không sao thoát được tình cảm này nữa rồi, có lẽ trong lòng họ sẽ phải chịu đựng 1 sự giằng co đau đớn lắm đây.

"Mình vẫn sẽ thích cậu, nếu 1 ngày nào đó cậu thích mình, thì hãy nói với mình nha, mình sẽ đợi cậu." Ân Từ không muốn nói nhiều hơn nữa, như vậy là cũng đủ rồi.

Đẳng Ảnh vẫn im lặng. Dường như đang nuôi tiếc điều gì đó? Đang nghĩ về điều gì đó?

"Cậu có điều gì muốn nói à? Mình biết, chắc là cậu không nói được, nhiều lắm thì cũng chỉ là: Cậu về cẩn thận nhé, mình xin lỗi." Ân Từ giả vờ thoải mái trước mặt anh ta.

"Cậu sẽ đợi mình à, có thật không?" Đẳng Ảnh cười gượng: "Nhưng người theo đuổi cậu đâu có ít."

Ân Từ thở dài, chỉ nhẹ nhàng ôm Đẳng Ảnh vào vòng tay mình: "Chỉ là cậu chưa có lòng tin vào tình yêu thôi. Không sao cả...cái ôm này xem như là sự an ủi của cậu dành cho mình, được rồi, mình về đây."

"Ừm...Chào cậu." Hình như anh ta còn điều gì đó muốn nói, nhưng không sao nói ra được, đành tạm thời giấu nó trong lòng vậy.

Khi hình bóng Đẳng Ảnh đã khuất hẳn, Ân Từ lặng lẽ chịu đựng nỗi đau trong nước mắt. Lúc đó, chị cũng đang tự nhủ với mình rằng, không sao cả, không sao cả!

Tuổi thơ của Đẳng Ảnh đã có quá nhiều chuyện đau buồn khiến anh dường như suy sụp mà mất đi niềm vui trong cuộc sống, giờ đây, có lẽ Ân Từ sẽ là người giúp anh tìm lại những niềm vui ấy/

Để có thể làm anh ấy vui, như vậy đã là đủ.

*** Hôm nay, Ngự Cảnh phu nhân tổ chức một buổi tiệc khiêu vũ nhỏ tại nhà.

Nghe nói hôm nay có cả quý tử nhà Ngự cảnh tham gia buổi tiệc này, và có thể sẽ cùng nhảy với mẹ mình một điệu, nên các tiểu thư phú gia đều tới cả. Vậy là, những người có thể tham gia đều đã tới đông đủ cả, khách đông đến nỗi đứng chật kín tòa nhà rộng lớn của nhà Ngự cảnh, không khí của buổi tiệc thật là náo nhiệt và vui vẻ.

Cảnh Thần đang đứng ở đại sảnh, hần bị bao vây bởi một vòng tròn toàn những tiểu thư xinh đẹp đông đảo con nhà giàu. Trước cảnh tượng này, hần đang muốn rơi cả nước mắt. Tuy vẫn lịch sự đón tiếp bọn họ, nhưng trong lòng hần chỉ đang nghĩ tới Tịnh Hiếu thôi.

Vì Cảnh Thần là chủ nhà, nên hần không thể đến đón Tịnh Hiếu được, không biết nhỏ có đến hay không, hay là đợi đến khi tiệc tàn rồi mới đến đây? Chắc là không đâu, bởi sự uy nghiêm của Ngự cảnh phu nhân không cho phép nó làm như vậy.

Thật là khó coi nếu với buổi tiệc như thế này mà chủ nhà lại dắt khách đi từ ngoài vào, vì thế Cảnh Thần cứ nhón cổ lên mà nhìn ra phía ngoài cửa xem Tịnh Hiếu đã đến chưa?

Cuối cùng thì nhỏ cũng đã đến!

Nhìn thấy Cảnh Thần có vẻ lóng ngóng như vậy, mọi người, nhất là bọn con gái đều đưa mắt quan sát nhìn vị khách mới đến.

Giờ thì Cảnh Thần mới được nhìn thấy nhỏ một cách rõ ràng, và Tịnh Hiếu cũng đã nhìn thấy được Cảnh Thần rồi. Tim hai đứa bắt đầu đập mạnh.

Tịnh hiếu không thể tin được rằng trên đời này lại có người tuyệt sắc đến vậy, Cảnh Thần quả là 1 chàng trai rất đẹp và lịch lãm nữa.

Bộ lễ phục Cảnh Thần mặc hôm nay trông thật lịch lãm và sang trọng, không thể chê vào đâu được, quả đúng là công tử con nhà giàu!

Cảnh Thần cũng nhìn cô bạn gái Tịnh hiếu đang đứng trước mặt mình, hần như bị nhỏ mê hoặc vậy, chiếc váy dài xinh xắn nhỏ mặc cứ đứng đưa qua lại, trông nhỏ đoan trang và đáng yêu như một nàng công chúa.

"Có phải đến chào mẹ cậu trước không?" Cả thái độ nói chuyện hôm nay của nó cũng khác nữa, làm Cảnh Thần ngạc nhiên lắm, không biết có phải là nhỏ không nữa? "Mình...mình dắt cậu đi." Cảnh Thần cố giữ cho mình bình tĩnh.

Ngự cảnh phu nhân đang trò chuyện với mấy người khách, thấy Tịnh Hiếu, mắt bà như sáng lên: "Tịnh Hiếu đấy à? Bác bận tiếp khách 1 lát, con cứ nói chuyện với Cảnh Thần đi nhé!"

"thưa bác, thật ra con cũng đang có chuyện muốn nói với bác." Tịnh Hiếu lễ phép bày tỏ với mẹ Cảnh Thần: "Là về cuộc thi Hoàng hậu Bảy sắc ạ."

Các vị khách đang đứng trò chuyện với Ngự cảnh phu nhân thấy vậy, họ đi sang một chỗ khác, lúc này bà mới hỏi nó: "Có vấn đề gì à?"

"Chị Tiểu Từ của con cũng đã đạt được danh hiệu Hoàng hậu Bảy sắc năm ngoái, con mong là năm nay chị ấy lại có thể tiếp tục là hoàng hậu của

trường, vì vậy con không muốn tranh đua với chị ấy, tình cảm chị em con rất tốt, và con không nghĩ việc tranh giành danh hiệu này với chị ấy trên sân khấu là 1 việc tốt." Tịnh Hiếu thành thật nói với mẹ Cảnh Thần, nó nói 1 cách ôn tồn, chậm rãi và rõ ràng, đồng thời cũng thể hiện rõ sự yêu quý của mình đối với Ân Từ.

"Không ngờ là tình cảm chị em con lại tốt như vậy, mấy đứa trẻ ngày nay rất khó được như chị em con!" Tuy nói vậy, nhưng hình như mẹ Cảnh Thần vẫn còn đang muốn thăm dò nó: "Nhưng con cũng đã đồng ý với bác rồi mà, bây giờ sao đây? Chẳng lẽ vậy là thôi à?"

"Dạ thưa bác, điều bác mong muốn là một người con gái giống như Hoàng hậu Bảy sắc, chứ không nhất định là 1 Hoàng hậu Bảy sắc thật sự, phải không ạ? Nếu con nhớ không lầm...để tham gia cuộc thi cần phải có 4 điều kiện, là hát, diễn kịch, khiêu vũ và thi về nhạc khí. Tuy con không giỏi những môn năng khiếu này lắm, nhưng cũng có thể xem là được." Nó ngập ngừng một lát, rồi lại nhìn bác ấy cười và nói tiếp: "Nếu bác muốn, con hứa khi nào có cơ hội, con sẽ biểu diễn cho bác xem"

"Được rồi, được rồi." Mẹ Cảnh Thần không phải là người hay để ý đến mấy chuyện vặt vãnh như vậy, "Con nói cũng đúng, bác xem nào, hôm nay con xinh lắm! Sao có thể không là 1 Hoàng hậu Bảy sắc được chứ? Ôi Cảnh Thần của bác nó cứ chậm chậm nhìn bác này giờ kia, thôi hai đứa cứ đi chơi với nhau đi nhé!"

Nghe mẹ nói vậy, Cảnh Thần hơi không hài lòng, nó liền kéo Tịnh Hiếu đi ngay.

Ngực cảnh phu nhân như vừa nghĩ ra điều gì, bà liền gọi với theo bọn nó: "Này...nếu các con không ngại, có muốn khiêu vũ 1 bản không nào?"

Bà cũng muốn xem hai đứa khiêu vũ như thế nào?

"Mẹ...bây giờ đông người quá..." Cảnh Thần tất nhiên không ngại điều này, nhưng hẳn biết Tịnh Hiếu chẳng thích như vậy chút nào, hơn nữa, nó khiêu vũ như thế nào, hẳn cũng chưa biết nữa.

"Không sao đâu, cũng đâu có dịp nào khiêu vũ cho bác xem." Tịnh Hiếu nở 1 nụ cười tươi như hoa: "Cậu không mời mình à?"

Cảnh Thần nhìn vóc dáng thướt tha của Tịnh Hiếu, hẳn cảm thấy hơi có chút bồn chồn, nhưng cũng lập tức làm 1 động tác mời nó cùng nhảy. Cảnh Thần đưa tay trái ra, cả đại sảnh tràn ngập tiếng vỗ tay tán thưởng.

"Tôi có thể mời công chúa thiên nga xinh đẹp này nhảy với tôi một bản được không?"

Mái tóc đen mượt mà xõa dài của Tịnh Hiếu ánh lên dưới ánh đèn vàng rực rỡ, và cả vẻ đẹp lịch lãm của Cảnh Thần càng tôn thêm vẻ đẹp cho những bước nhảy của họ.

Những bước nhảy của họ như trở nên sáng rực dưới ánh đèn vàng rực rỡ của chiếc đèn chùm đẹp đẽ và trang nhã kia, khiến bao người phải đưa mắt nhìn say mê.

Điệu nhạc vừa kết thúc, Cảnh Thần vội kéo Tịnh Hiếu ra xa khỏi mấy nhóc tiểu thư đang chờ hẳn để khiêu vũ. Hai đứa kéo nhau ra ban công ở lầu hai chơi, Cảnh Thần kéo rèm cửa, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này hẳn mới cảm thấy thực sự an tâm.

"Những người giàu có không phải ai cũng đều giống nhau, cả cái ban công cũng có cái rộng cái hẹp mà." Nói rồi Tịnh Hiếu ngồi xuống ghế, nó cời bỏ đôi giày búp bê màu hồng xinh xắn đang đeo trên chân ra, "Trời ơi, đúng là giày vò thân xác đây mà, mình tưởng mình chết rồi chứ!"

Cuối cùng thì nó cũng trở về Tịnh Hiếu của ngày nào, như vậy Cảnh Thần cũng cảm thấy quen thuộc với nó hơn nữa.

"Tịnh Hiếu này, cậu diễn xuất cũng tài ghê!" Cảnh Thần đã bị nó mê hoặc.

"Là vì mình cũng có chút kinh nghiệm đó mà, nếu không làm sao lừa được mình chứ?" Như vậy nó mới có cơ hội giả vờ làm ra cái vẻ tội nghiệp chứ.

"mà...cậu nhảy cũng hay lắm, mình chưa biết đó."

Nó xụ mắt xuống vì chuyện này: "Mình hả? Cũng vĩ đại nhỉ? Năm học tiểu học mình bị mẹ bắt học múa, vì lúc đó mình còn nhỏ quá nên chẳng làm sao từ chối được, đến năm học trung học thì mình tính nghỉ rồi, nhưng lại bị thầy giáo giữ lại vì thầy thấy mình cũng có năng khiếu, thầy cho mình phụ việc của thầy trong câu lạc bộ khiêu vũ của trường, mình có chết cũng không đồng ý. Rồi lại đến một ngày có cuộc thi khiêu vũ, thầy vẫn không tha cho mình, thầy còn nhờ cả hiệu trưởng đến gặp mẹ mình nữa! Thật là ác mà! Mấy năm đó mình như ở địa ngục vậy!"

Hóa ra Tịnh Hiếu lại là đứa con gái có tài như vậy, chỉ là những tài năng đó còn tiềm ẩn trong con người nhỏ mà thôi.

"Tịnh Hiếu à, phải chỉ mình cũng có 1 tính cách như cậu, chắc là Kỳ Tu sẽ không giận mình vậy đâu."

"Mình thấy nó phải giận cậu đến nỗi muốn giết luôn cả cậu mới đúng." Vì cũng có những lúc nó thích giày vò người khác lắm, và tất nhiên Ân Từ cũng quen với việc này rồi, "Dạo này cậu với nó sao rồi?"

"Mình cũng có mời nó đến tham dự, nhưng nó từ chối ngay, mà...nó cũng đã có nói chuyện với mình, ít ra thì tình hình cũng đã khá hơn được 1 chút." Cảnh Thần tin rồi Kỳ Tu cũng sẽ thay đổi, "Tịnh Hiếu này, hôm nay cậu đã chủ động gọi mình cùng khiêu vũ, mình nên trả ơn cậu thế nào đây?"

"Cậu âm mưu rồi à? Tính toán gì chứ? Thật là..." Tịnh Hiếu không muốn Cảnh Thần phải như vậy.

"Mọi người đều có quyền bị ám đầu cơ mà!" Chẳng hạn như Cảnh Thần lúc này đây. Có trách thì trách Tịnh Hiếu hôm nay quá đáng yêu thôi.

"Hả?", Hân cũng biết đùa ghê đó chứ, "Nếu mình bảo cậu làm, thì cậu sẽ làm ngay phải không?"

"Mình đã hứa thì sẽ làm mà!" Đây chính là phong cách và tác phong của Cảnh Thần.

"Vậy thì được... vậy cậu hãy nói trước mặt mọi người trong nhà mình rằng: tôi, Cảnh Thần là 1 thằng ngốc." Tịnh Hiếu không nhịn được cười, nó nhìn hân giả vờ làm bộ cái dáng vẻ "chuyện này cũng còn con thôi".

"Ý mình nói không phải là những chuyện như thế này." Cảnh Thần bẹo vào mặt nó, xem như là trừng phạt lời nói của nó vừa rồi.

"Cậu cứ nghĩ như vậy đi, vì mình, cậu dám nói tất cả, cả những lời đó. Với ỉnh, đó là những lời nói cảm động nhất." Nhỏ xoay cái đầu trả lời hân.

"Vậy...mình phải làm vậy sao?"

Cảnh Thần cúi đầu xuống, đặt nhẹ vào vàng trán trắng hồng của nhỏ 1 nụ hôn ngọt ngào, như là nụ hôn của hoàng tử đánh thức công chúa dậy vậy, hoặc cũng có thể nói nụ hôn kỳ diệu này đã biến con vịt xấu xí thành nàng công chúa thiên nga xinh đẹp.

Nụ cười thì đẹp như mây, còn sự lạnh nhạt thì đẹp như hoa.

"tịnh Hiếu này, chị Tiểu Từ là Hoàng hậu Bảy sắc của chúng ta." Cảnh Thần nâng niu khuôn mặt nhỏ: "Còn cậu, cậu là của mình, là thiên sứ biết cười duy nhất của mình."

"Cậu là nàng công chúa thiên nga đáng yêu của mình."

"Không phải chứ! Có phải là Cảnh Thần không?! Cậu ấy...cậu ấy...đang...hôn? Nhỏ kia là ai vậy? Là ai vậy không biết?"

"Cảnh Thần! Ngừng lại! Không được!"

"Nhỏ nhiều chuyện quá...đúng là đồ ngốc! Còn không chịu tựa người vào cậu ấy đi?!"

Tiếc rằng trong lúc này Tịnh Hiếu đang bị Cảnh Thần ôm quá chặt, nên nhỏ chẳng nhìn thấu được mấy gương mặt ghen tị của mấy nhỏ tiểu thư con nhà giàu đang nhìn mình.

Cảnh Thần đứng ở ban công, vừa ngắm trăng, vừa ngắm tiểu thư Tịnh Hiếu xinh đẹp đang bên cạnh mình, nó chẳng còn thời gian mà để ý đến mấy nhỏ đang í ới gọi mình nữa.

Vậy là, một ngày nào đó trong 1 tháng 1 năm nào đó, Cảnh Thần và người đẹp Tịnh Hiếu đã cùng khiêu vũ với nhau trong 1 bản nhạc rất lãng mạn, và sau đó họ còn trao cho nhau 1 nụ hôn rất ngọt ngào ngay tại cái ban công sáng rực ánh trăng này. Tất cả tin tức này nhanh chóng được truyền tới những người hâm mộ của Cảnh Thần, và thế là cả Cảnh Thần và Tịnh Hiếu không biết là đã phải xấu hổ đến mức nào, hơn nữa, điều này còn làm đau lòng rất nhiều những trái tim đang thổn thức vì Cảnh Thần.

Nhưng dù thế nào, những sự việc đã diễn ra tại nhà Ngự cảnh ngày hôm nay vẫn chưa có đoạn kết.

Vì nó sẽ không có đoạn kết, nên họ mãi luôn vui vẻ và hạnh phúc bên nhau.

=====

The end

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bảy Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.